

Desvelirea monumentului eroilor din reg. 9 Vânători

De curând a avut loc desvelirea monumentului Eroilor Reg. 9 Vânători, în prezența Suveranului, a membrilor guvernului, a oficialităților militare și civile, și a unui numeros public.

La serbare a luat parte și o delegație militară jugoslavă, Regele Alexandru I al Jugoslaviei fiind capul acestui regiment.

Fotografiile noastre reprezintă, stânga sus: *Văduvele și orfanii eroilor morți;* dreapta sus: *Suveranul și Principele Niculae la solemnitate.* Stânga în medalion: *Monumentul eroilor vânători.* Mijloc: *Garda de onoare lângă soclul monumentului.* Dreapta mijloc: *D-nii Nic. Iorga, Ghica și Ciolac Antici, ministrul Jugoslaviei, luând parte la solemnitate.* Jos: *Suveranul și Principele Niculae, guvernul, delegația jugoslavă și atașații militari străini, în momentul desvelirii monumentului.*

DE VORBA CU CITITORII

Baccara. — Werner Fuetterer primește corespondența prin „Film Fuhrer" (vezi mai sus). 2. Jean Moscopol, la Barul Zissu sau prin revista noastră.

Rodrigue d'Abanos. — Adresa aceea v'a fost indicată de redacția revistei, in rubrica mea.

Ben-Hur. — Adevăr grăesc, mai ușor îți va fi să ieși invingător la cursele de care romane, decât să deștepți mânia divinei Greta Garbo, cu cererea dumitale de autograf „la domiciliu". Scrie-i oriunde, glorios erou, liniștea ei nu va fi prea mult turburată pentru aceasta. Scrie-i în limba laponă, pentru a o impresiona și a o „da tava", dela inceput. Sau, de nu, scrie-i în **englezește** pe adresa Metro Goldwin-Mayer Studio Culver-City-Cal. U. S. A.

Viorica S. — Rog reveniți, căci nu știu ce-ați cerut.

Negrea Sătmăreanu. — 1) Interpreții principali, din „Două inimi intr'un vals", au fost: Willy Forst, Oscar Karlweiss și Gretl Theimer. 2) Nu știu incă. Probabil că nu.

Mimoza. — Dece „să-mi râd" de versurile tale, când te ridică 'n slăvi ca macarale, când au un sens profund nătâng. Dece „să-mi râd" de ele?... Plâng!

M. Moliver-Hotin. — Mă constitui „medic-prieten" și in această calitate sunt forțat să interviu cu bisturiul, ca să te vindec de pasiunea dumitale de a face cinematograf.

Ambii sunteți fotogenici, dumneata și cravata. Insă tare mă tem că până ai să ajungi stea, cravata o să se roadă, și ce-ai să te faci fără acest apendice decorativ? Sincer vorbind, tinere, figura d-tale mi-e simpatică și tocmai pentru acest motiv te sfătuesc să părăsești aceste idei himerice și să întrebuințezi darurile cu care te-a împodobit natura, spre a face ravagii în inimile fericitelor muritoare din nordul Basarabiei.

Mireasa păstrămită. — Pare-mi-se că te-ai păstrămit, cum zice o vorbă românească fiindcă te-ai grăbit. Altfel, dacă te interesai, puteai să afli chiar din numerile anterioare ale revistei noastre, că există un Douglas Fairbanks-senior, căsătorit cu Mary Pickford și un Douglas Fairbanks junior, căsătorit cu Joan Crawford. In acest mod, delicata chestiune a soacrelor s'a rezolvat dela sine.

Lunceanca. — Simpatică duduie, un răspuns precis nu vă pot da, față de o mărturisire atât de laconică. Vă rog reveniți, cu mai multe detalii. Cazul dumneavoastră mă intrigă. Dece ați refuzat cererea în căsătorie?

Rudolf Nae, Corporația. — E foarte problematic, ca vioara dumitale să fie un Stradivarius. Ocazional când veți veni la București, treceți pe la redacția noastră. Vă voiu îndrepta atunci la un specialist.

O femeie fatală. — Ai fost victima unei erori, stimată duduie. D. Joseph de Saxa mă roagă să vă comunic, că și-a făcut serviciu militar în Franța, așa că nu aveați cum să-l vedeți în uniformă, la 10 Mai.

După câte constat însă, sunteți mai mult o femeie mioapă, decât fatală.

Un nou abonat. — Tache sau Petrache? Așa sună și intrebarea dumitale, **„care a fost cel mai bun film sonor și vorbit până în prezent?"** Ți-aș putea enumera doar câteva din cele bune. Spre ex. din producția americană, „Broadway-Melody" și „Parada dragostei", din producția germană „Frații Karamazoff" și din producția franceză, David Golder. 2) Am dezbătut, răsbătut, combătut etc. această chestiune de nenumărate ori. Vezi colecția.

Păpușică dezolată. — Ce să faci să placi? Să-ți dau și dumitale un sfat. In primul rând să nu mai ciripești naivități! Vezi ce gentil sunt și cum te menajez?

Jeny Baranoff. — Preluând rubrica d-lui J. de S., n'am găsit prețioasa dumitale corespondență. Vă rog dar repetați întrebarea.

„Doi cari nu vor să fie artiști de cinema. — N'ați avut o inspirație tocmai genială, să renunțați la cinema! Cum sunteți extrem de spirituali amândoi, ati fi fost niste comici desăvârșiți. Ați fi provocat în public, adevărate epidemii de... dezinterie.

Ion Breban. — Răspunsul îl aveți căpătat în numărul viitor.

Un plictisit cu mască. — Decât să te îndoiești de inteligența Gretei Garbo, indoește-te mai bine de inteligența duduii care te contrazice; cât privește părerea dumitale asupra Marlenei Dietrich, te pripești s'o clasezi, înainte de a-i cunoaște resursele artistice. Nu poți judeca un artist după două filme.

Eglantine. — Frumoasă floare, nu știu dacă vei consimți să onorezi cu gingașii dumitale țepi și pe succesorul domnului J. de Saxa! Nu îndrăznesc să mă glorific cu imperativele dumitale categorice, în privința dorinței de a mă cunoaște. Și fiindcă nu cred că „vrei" și „trebuie" să mă cunosti, rămân în turnul meu de fildeș și răspund la intrebarea din domeniul artistic: Willy Forst nu este căsătorit, ci este, pardon, amorezat de Marlene Dietrich. Inchipue-ți!!...

Mauriciu de Saxa. — 1) Francisca Bertini mai trăeste. Locuește la Paris. 2) Adresați-vă direct Mafaldei. Interpret Jean Angelo. 3) De filmul „Omul cu cap de leu" nu-mi amintesc. Dacă vă interesează însă ceva analog, cititi în Realitatea No. 225 „femeia cu picioare de leu". Fotografia e autentică dela Mosi! „Numai atât deocamdată", zici? Cum să-ți mulțumesc?!

Ali Efendi. — Ce înălțime are Bebé de Camera? Aproximativ de două ori lungimea dela tălpi la ombilic, împărțit cu 3,14 la pătrat în continuație cu o teoremă octogonală. Ai înțeles?

Villy. — Ramon Novarro e de origină spaniolă, născut în ziua de 6 Febr. 1899 în Durango-Mexic. A fost întâi profesor de canto și apoi portar la un cinematograf. In anul 1918 și-a inceput cariera.

Inorofificabilitudinaționalitate. — 1) Lilian Harvey s'a născut la Londra în anul o mie nouă sute șease. 2) Mai mult decât toate revistele ilustrate la un loc ce apar la noi. 3) Concursul e bine mersi și veți afla la timp rezultatul. 4) Adresați-vă la Filmführer-Friedrichstrasse 217 Berlin S. W. 68. Sunteți înțeleși, nu?

St. Nicolaescu. — Condițiile ca să fiți admis într'o școală de cinema sunt:

1) Studii: Școala de dresaj și școala de agricultură dela Bogza.

2) Vârsta: Vârsta omului răscopt.

3) Condiții anexe: Să nu fii constipat... la cap.

4) Adresa: Str. Arionoaiei.

Serios tinere, dacă întâmplător îndeplinește condițiile de mai sus, apucă-te de altă meserie. Imi vei aprecia sfatul mai târziu.

Mica Tanța dela Constanța. — „Cum mică și bătută 'n cap?" Când? Cu ce? Dar nu-i nevoie să insiști. Credeam pentru un moment că respectivul nu mai există de loc. Dacă totuș a mai rămas ceva după atâta bătaie, cred că s'a piftiit. Și ca să nu te superi, am să-ți spun care au fost filmele: „Jeanine" și „Morocco".

Saru. — Eurika! Enfin une vraie lettre, un régal pour un malheureux mortel, qui en lit de toutes les couleurs! Puisque vous vous dites bien donée, ce dont je suis sur, je crois que c'est une idée réussie de suivre les arts décoratifs, selon votre inclination. Quand à rendre ce talent lucratif, sait-on jamais? Il y a toutefois des chances, par le temps qui court, si on a des idées vraiment originales. On pourrait s'employer dans les grandes maisons. Mais pour vous garantir le succés, ça dépasse vraiment mes moyens! Demandez des prospectus à: Ecole A. B. C.. par Mon Ciné Rue Rocroy 3, Paris. Filmführer, Friedrichstrasse 217, Berlin str. 68.

Micută drăgălașă. — Fiindcă-mi dai voe să fac o glumă „mică" și „delicioasă" îți spun că mi-ai face mare plăcere să-mi scrii altădată in plic — nu uita că e o glumă. Nils Asther lucrează la Metro-Goldwin-Mayer.

Scuny. — Cred scumpe cititor, că ți-a fost greu să găsești fotografia lui „Hans Larsen", căci tot astfel a încercat cineva odată, să-și procure poza unui oarecare Email Mihminescu și nimeni n'a ghicit că sub această spirituală perifrază, se ascundea universalmente cunoscutul Mihail Eminescu. Se 'ntâmplă! Eu fiind puțin de meserie, te-am ghicit și știu că e vorba de Lars Hansen. Sub această denumire proprie, cred însă că-l vei găsi în orice librărie. Iți doresc succes.

Dora, Bebi și Ramonel Novaro. — Fiind vorba de un mare „pariu" și pentruca echilibrul universal să nu sufere, veți găsi răspunsul la întrebare, chiar în această rubrică, sub **„Negrea Sătmăreanu"**. Cât privește a doua întrebare, deși spuneți că îndepliniți toate condițiunile, pentru a deveni artiști de cinema, eu cred că mai sunt totuș două pe care le-ați neglijat: nu v'ați șters nasul și n'ați aprofundat studiul ortografiei. Dacă eșiți bine și din aceste încercări, cu Dumnezeu înainte! Scoatem vedetă întâi pe Dora, apoi pe Bebi și la urmă și pe Ramonel, încet și pe rând, ca să nu speriem lumea cu atâtea stele dintr'odată!

— N'ar fi rău să vă vedeți de școală!

Marco Pellegrini. — Ca să-ți dezvolți fizicul, trebuie să întreprinzi o gimnastică rațională, începând cu mișcări libere de gimnastică suedeză, apoi treci la aparate și sporturi de atletică ușoară. (Fugă, sărituri, disc etc.). Dacă ai posibilitatea, înscrie-te într'o echipă de rugby. Incearcă apoi boxul și lupta franceză. Aceste două sporturi, au facultatea de a desvolta armonic intreg corpul. Tot secretul fortificărei, se rezumă la următoarele principii: Să faci mișcări cât de des, până ce începi să simți oboseala. Apoi intrerupi imediat gimnastica, te odihnești, faci frecțiuni reci. Asupra respirației trebue să vă inițiați în special. E de cea mai mare importanță. Se înțelege dela sine, că în tot timpul gimnasticii, camera trebuie să fie perfect aerisită.

Cât privește creșterea în înălțime, pune... drojdie de bere în ghete!...

Strul. — 1) Ambii trăesc, în pace și onor. 2) Cow-boy.

Tolea T. Urâtu. — Urâtule! Imi pare rău că nu te pot servi, răspunzându-ți la prima întrebare. Dar nu pot suferi operetele. Cât privește întrebarea a doua, să te lămuresc: Junele imberb n'a murit. A fost numai un svon. Și acum, după ce misiva și „maurul" și-a făcut datoria, iertăciunile păstrează-le sau pune-le amanet.

Un cititor nou, 75. — Școala pregătitoare de ofițeri de cavalerie e la Târgoviște. Regimentul Reginei Maria din București e de cavalerie (Roșiori). Adresa lui Jean Murat este Avenue de Neuilly 20, Neuilly s. Seine-Franța. Vorbește franceza!! Gilbert nu se citește Ghilbert ci Gilbert, așa ca jurnal, jivină! Curios om mai ești dragă!? Uf!!!

Marioara D. Ioniță. — Vezi „Villy". Scriți în limba engleză, spaniolă, portocală etc.

LOTHAR

Inchisori de femei

Deţinutele se duc la serviciul religios din Capelă

PEDEAPSA cu închisoarea este, dintre toate câte sunt înscrise în codul penal al tuturor ţărilor, cea mai deseori aplicată. Pedepsirea aceasta se pretează la gradări infinite, durata ei putând varia de la o zi şi până la sfârşitul vieţii.

Ce trebue să fie însă închisoarea ?

Care este rolul exact al acesteia, în represiunea crimelor şi a delictelor ?

Ne aflăm în prezenţa a trei concepţii.

Inchisoarea poate fi considerată drept o pedeapsă grea. Aceasta a fost şi punctul de vedere al celor din vechime. Şi dacă temniţa e destinată pedepselor grele, apoi condamnatul trebue să sufere şi să-şi expieze crima. Inchisoarea nu 'nseamnă oare, un infern temporar pe pământ ?... De-aci a luat naştere carcera cu toate ororile ei şi cu paiele umede, care nu-s nişte metafore.

Dar închisoarea poate fi deasemenea, un mijloc salutar pentru a îndepărta momentan din mijlocul societăţii, pe acei cari dăunători fiind sunt consideraţi nedemni de a trăi în sânul ei un timp determinat. In asemenea condiţii nu mai există niciun motiv pentruca temniţa să fie aspră.

Odată cu revoluţia franceză — după cum scriu şi filozofii, — concepţia aceasta prinse rădăcini solide şi astfel, asistăm, prin sec. al XVIII, în toate ţările civilizate, la reformarea închisorilor în bine, acestea devenind mai puţin lugubre şi mult mai higienice. Către sfârşitul secolului al XIX-lea, ieşiră la iveală idei cu totul noi. Inchisoarea trebuia fireşte să continue a fi o pedeapsă pentru vinovat. Dar pedepsirea trebuia să consiste în lipsa de libertate, nu în durata deţinerii.

Odată cu acest considerent teoretic, apăru şi un altul practic: Criminalii sunt oarecum o pleavă socială. Trebue deci să se profite de perioada de deţinere spre a se reface educaţia morală a întemniţaţilor, spre a le da putinţa — atunci când vor fi liberi — să ţie un rol onorabil în societate. Concepţia aceasta a fost îmbrăţişată în toate ţările anglo-saxone din Lumea Nouă precum şi'n ţările germanice. In ţările acestea se găsesc nişte adevărate închisori model. Una dintre cele mai remarcabile, din acest punct de vedere — fiindcă este şi cea mai recent înfiinţată — e aceea din Marianostra (Ungaria).

Localitatea aceasta se găseşte la nordul Ungariei, chiar la frontiera Cehoslovaciei, într'o vale intinsă, încercuită de ultimele lanţuri ale Carpaţilor.

Astfel de locuri îşi alegeau, prin sec. al XII-lea, fondatorii de ordine religioase spre a-şi ridica mănăstiri, fiindcă erau cele mai indicate pentru reculegere.

Inchisoarea din Marianostra poate fi numită, cu drept cuvânt, „temniţa fără ziduri şi fără bariere". E aşezată în mijlocul unui parc fermecător, înţesat de arbori şi de flori.

Intrarea se aseamănă cu aceea a unei bogate reşedinţe senioriale, mai curând, decât cu a unei închisori. Dar pătrunzând în interior, iluzia dispare : Nu ne aflăm într'un castel, ci într'un bastiment administrativ, clădit după ultimele modele, înzestrat cu toate accesoriile moderne, dar nelipsit totuş de o atmosferă apăsătoare. Ai mai curând impresia că te afli într'un spital. Şi la urma urmei de ce nu?... Inchisoarea de femei din Marianostra, nu este oare un spital de un gen mai deosebit, unde se săvârşesc cure morale ?

Toată activitatea conducătorilor închisorii a fost îndreptată cam în această direcţie.

Sus: *In vorbitor.* St.: *Celulele sunt dispuse pe un culoar liber.*

De îndată ce deținutele au fost supuse formalităților administrative de înregistrare, sunt trecute în fața unui comitet care le supune la un examen spre a-și da seama de gradul lor de instruire. Condamnatele sunt repartizate în urmă, după capacitatea lor, în trei secțiuni : analfabetele, semi-analfabetele (cele care știu să citească și nu știu să scrie) și cele instruite. Fiecărei secțiuni corespunde câte un program special, căci — iată o inovație interesantă — o oră pe zi este dedicată muncii intelectuale. Scopul urmărit este acela de a hrăni pe toate deținutele — destul de inapoiate — cu o solidă educație.

Lucrul manual ține, pedealtăparte, un loc foarte important. Repartizate în ateliere — încăperi spațioase unde ziua, aerul și lumina pătrund din plin prin ferestrele uriașe, femeile deținute se ocupă cu croitoria, broderia, confecționarea de flori artificiale și de alte lucrări specific femenine.

După o lună de închisoare, condamnatele sunt repartizate, după purtarea lor, în mai multe diviziuni, la care severitatea regulamentelor variază. Deținutele din prima diviziune poartă îmbrăcăminte nouă, cele din ultima, vestminte uzate dar foarte curate totuș. Cele care poartă la corsaj o panglică colorată, au dreptul la un „five o'clock". Tot acestora li se permite, în cursul recreațiilor, să abandoneze curtea comună spre a îngriji plantele din seră.

Un amănunt deosebit de interesant : fiecare deținută are camera ei separată. Prin aceasta se suprimă promiscuitatea dormitoarelor colective.

Dacă adăugăm, deasemenea, că închisoarea din Marianostra posedă și o *nursery* pentru îngrijirea copiilor născuți din mamele deținute, ne vom da și mai bine seamă că închisoarea de femei dela poalele Carpaților este o adevărată închisoare model.

Un compozitor român sărbătorit

ATENEUL universitar „N. Iorga" extinzându-și activitatea și în domeniul muzicii și mai ales în acela al muzicii românești, a atins astfel toate laturile mișcării noastre culturale.

Ca dovadă, sus numita instituție și-a propus să închine câteva ședințe, cu lucrările numai a unui singur compozitor de fiecare dată.

Prima manifestare în acest gen a avut loc de curând și a fost rezervat muzicii compozitorului C. Notara, *care s'a bucurat de o călduroasă primire.*

Cei mai de seamă din artiștii noștri au luat parte la execuția programului: d-rele M. Cocorăscu (pian), V. Crețoiu (canto), și d-l Alf. Alessandrescu (pian).

S'a executat: „Sonata" în re minor pentru pian și vioară (autorul a susținut partea violinei), cinci „lieduri" în primă audiție (la pian autorul) „Rote Rosen" (Fr. Erdtel), „Seara" din albumul Zoologic (Al. Bîlciurescu), „In Primăvară" (Al. Stamatiad), „Elegie" (Fr. Gellner), „Fericirea" (S. Gheorghiu), precum și „Suita" (cinci părți), „Siciliană" (ambele în primă audiție), „Romanță" pentru pian, material muzical de fericită inspirație și de interesantă prezentare tehnică. Preludiul acestei audiții a fost instructiva conferință a d-lui Em. Riegler-Dinu despre „Muzica religioasă" .

Un succes românesc la Paris

In editura „Revue Mondiale" din Paris, a apărut de curând o colecție de lucrări în proză din autorii români, traduse în limba franceză de d-na *Sarina Cassvan*, distinsa noastră literată.

Volumul este intitulat *„Contes roumains d'écrivains contemporains"* și este prefațat de contesa de Noailles.

Intreaga critică franceză s'a rostit elogios asupra acestei interesante lucrări și ziare ca „L'Intransigeant", „Comedia", „L'ami du Peuple", „L'Oeuvre", „Eve" etc., subliniază minunata formă a autorilor români, precum și discernământul excelent al d-nei *Sarina Cassvan*.

O operă meritorie, pentru care o felicităm din toată inima.

Fotografia noastră reprezintă pe d-na *Sarina Cassvan* în cercul câtorva admiratoare, la autografierea volumelor la Paris.

Privighetoarea blondă

D-ra Anne Marie Cernina una din cele mai importante valori muzicale ale țării, a repurtat un succes extraordinar în recentu-i

turneu, dând concerte viu aplaudate și extrem de populate, în principalele orașe din țară.

Sfaturi pentru îngrijirea frumuseţii

O nenorocită. — Pentru îngrăşat vei face o cură de 3 flacoane. Vin Deschiens. In fiecare dimineaţă veţi bate bine la un pahar un gălbenuş de ou o linguriţă de zahăr, una de cacao şi una de rhom bun. In urmă lapte tot restul paharului. La ora 10 pâine cu unt, friptură rece. La prânz veţi consuma multă pâine, făinoase, veţi bea bere. La ora 4 lapte, pâine cu unt, seara fructe; castane, alune în cantitate mare, banane. Veţi mânca fripturi la grătar şi veţi bea un păhărel de bordaux. Mişcare puţină.

Micul Ben Omar. — Pentru îngrăşat reţeta dela Nenorocita. Pentru muschiulatura pieptului gimnastică multă cu braţele, ridicări de greutăţi, paralele. Pentru a avea părul creţ pentru totdeauna, ar trebui să te mai naşti a doua oară cu păr creţ. Ondulaţiile permanente folosesc dar nu pentru totreauna.

Abon. B. C. H. — Pentru puncte negre a apărut mereu în revistă una din recete: Alcool camforat 100 gr. Glicerină 30 gr. Aether 20 gr. Resorcină 2 gr. Ac. salicilic 1 gr. Apoi crema: Calomel 1 gr. Zinc oxid. 3 gr. Ac.-fenic 5 pic. Vaselină 30 gr. Ceară 3 gr. Ce fel de pete negre aveţi? Reveniţi cu a 3-a întrebare din nou, fiind... cam multe.

Coca, Brăila. — Contra căscatului? Foarte simplu să te culci atunci când vezi că a început. Semne sigure că ţi-e somn, şi ca atare... Contra pârlelei: Lapte dulce un pahar, zeamă dela 2 lămâi, gălbenuş de ou. Bătute bine până la emulsie. Pentru mâini: Apă oxigenată 100 gr. Glicerină 50 gr. Zeamă dela o lămâie.

Cântăreţul. — Ce să faci să ai voce? Foarte practic şi eficace: Să mănânci gâtlejuri de canari galbeni, cei cenuşii nefiind recomandabili. Se mai recomandă în asemenea cazuri şi zeama dela mai multe sfecle cu soţ, cele fără de soţ fiind periculoase. Iartă-mi glumele domnule cântăreţ dar mata probabil că nu ştii ce răspunsuri sunt strict de ştiinţa cosmeticurilor. Vocea, nu intră în acest domeniu. O recetă de budincă japoneză sau de cremă de ghete turcească imediat cu plăcere.

O dezolată. — Ambele recete pentru puncte negre şi pete le găseşti în revistă la abon. B. C. H. şi la Slatina. Nu te supăra, dar e greu să le mai repet.

Florentina Câmpineanu. — Alcool camforat şi Crema Laura No. 2.

Abonată recunoscătoare. — Ai o sumedenie de lindeni şi îţi vine să innebuneşti? Mai întâi părut îl ai tăiat? Zici că nu vrei să te tunzi dar ce înţelegi prin tuns? Părul trebuie tăiat scurt, altfel e foarte greu. Vei spăla capul săptămânal cu benzină pură. Nici un fel de grăsime, pomadă nu vei utiliza. Dar mai întâi aceşti lindeni au moştenitori? Eşti sigură că sunt morţi fără dorinţă de înviere? In acest ultim caz o alifie de mercur se impune de urgenţă.

Elena Dumitriu. — Nu-mi amintesc să-mi fi căzut în mână acea scrisoare. Rog repetaţi întrebarea că nu cunosc conţinutul absolut de loc.

Două fericite din Cluj. — Pentru slăbit, pâine foarte puţină, mişcare multă, portocale multe, făinoase şi grăsimi de loc. Pentru coşuri Crema Laura No. 2. Pentru abdomen masagii şi o gimnastică specială anume: Veţi întinde corpul drept pe pardoseala camerii având o mică pernă sub cap. Apoi veţi ridica partea de jos a corpului, membrele inferioare, drept în sus fără să îndoiţi genunchii de loc. Partea superioară a corpului va rămâne lipită de duşumea. Veţi face aceste mişcări în fiecare dimineaţă ajungând până la 20 şi mai mult de ridicări consecutive.

Sighişoara S. M. — Pentru înălbirea părului, sau contra înălbirei? Tot vopseaua este suverană. Sau heneul, aplicat de un bun coifeur.

Tudor Roşu. — Pentru petele de pe corp receta dela Miseck Tebror. Ai luat Depurativ? Vei unge acele bubuliţe cu: Salol 5 gr. Thimol 1 gr. Camfor 5 gr. Ceară albă 20 gr. Vaselină 80 gr. Sulf. 2 gr. Zinc oxid 5 gr.

Rio-Ritta. — Receta cu Hidrochinonă din revistă e minunată pentru pete. Veţi face şi crema corespunzătoare. Pentru mâini: Ung. emoliens 40 gr. Ung. glicerin 20 gr. T-ră benzoe 5 gr. Perhidrol 1 gr.

M-me Butterfly. — Soutienul nu moleşeşte sânii, din contră. Eu nu prea am multă încredere în receta cu nasturii de sidef topiţi în lămâie. Se zice că grecoaicele o utilizează cu succes. Sucul de lămâie utilizat pur, sfârşeşte prin a sbârci obrazul. Sucul de lămâie cu ou şi lapte, este un amestec ce convine minunat tenului.

Em. Cantacuzino.—Mi-ai pus exact 5 întrebări sperând că dacă vei iscăli cu un nume de prinţ, voi răspunde la toate cinci, intimidată. Dar cum „parola" ca să fii admisă în această rubrică este strict 2 întrebări, nu te superi că-ţi voi suprima 3 din ele. Crema Tokalon, pudra Perle de Paris, roujul Leichner cutii de porcelan. Pentru mâini săpunul de migdale şi Ung. emoliens părţi egale cu Ung. glicerin.

D-na Ing. P. S. — Pentru cearcăne vinete: comprese cu ceai de muşeţel părţi egale cu apă de flori de portocal.

Dida de Cartago. — Pentru duşuri reci la sâni nu e nevoie de baie instalată. Am explicat eu într'un număr al revistei cum se procedează. Pentru cele 62 kgr. ar exista şi alte remedii de cât sinuciderea. De exemplu: Un regim sever. Ceaiuri reci cu lămâie multă câte 4—5 pe zi. Pâine? Să nu o cunoşti de fel. Făinoasele să-ţi fie deasemenea necunoscute. Vei mânca fripturi uscate, legume, supe slabe. Mişcare multă, gimnastică.

Două inimi într'un vals. — Nu cunosc efectul cremei ce utilizezi peste 7 ani aşa cum întrebi. Intenţionezi s'o utilizezi 7 ani de acuma încolo? Vei da o admirabilă probă de perseverenţă. Contra transpiraţiei tamponări cu o soluţie de formol 5 la sută. Apoi pudrare cu talc şi licopodin părţi egale.

Ochi verzi. — Nu vei mânca făinoase căci ele au un efect de îngrăşare a sânilor. Vei purta soutien tot timpul. Vei spăla părul cu o soluţie concentrată de foi de nuc şi lemn de panama.

Ochi albaştri, Moreni. — Dacă petele sunt din naştere aşa cum pretindeţi atunci nimic nu este de făcut. O operaţie specială ştiu că se face, dar în străinătate.

Un ten ofilit. — Receta laptelui de migdale pentru ride este chiar în revistă.

Contesa Rozalinda. — Nu pricep de ce fel de caş luat de la gura unei alte persoane îmi scrii. Chiar dacă mă vei încununa cu lauri aşa cum vrei, tot nu voi şti ce înţelegi mata prin această întrebare. Pentru păr ca ochi verzi.

Mandrea. — Pentru mătreată şi căderea părului: Chinină clorat 20 gr. Apă de rose 100 gr. Alcool pur 1 litru T-ra Capsici 10. T-ra Cantaride 10 gr. Sau: amoniac 20 gr. Carbonat de potasiu 10 gr. Clorur de sodiu 20 gr. Camfor 2 gr. Clorat hidrat 5 gr. Rhom bun un litru Chinină sulfurică 5 gr. Ulei riciu 50 gr.

Leli 12. — Puteţi utiliza seara crema mea Laura No. 1. Este bună în cazul dv.

Odile. — Pentru micşorarea grăsimii abdominale există masagii precum şi-o gimnastică specială. Aceasta constă ţinând corpul întins ca o planşă să ridicaţi picioarele în sus fără să îndoiţi de fel genunchii. După câteva exerciţii consecutive zilnice veţi vedea efectul.

Hermione. — Da, puteti utiliza apa Laura cu un tampon de vată seara. Nădăjduesc că după expresia d-tale nu se va certa cu preparatele cremă şi pudră ce utilizezi în prezent pentru ten. Pentru a creşte părul sunt numeroase recete. Iată una: Amoniac 20 gr. Carbonat de potasiu 10 gr. Clorur de Sodiu 20 gr. Camfor 2 gr. Cloral hidrat 5 gr. Rhom bun un litru. Chinin sulf 5 gr. Ulei ricin 50 gr.

Mari Astor. — Dr. I. Jianu se ocupă cu astfel de operaţii. Adresa o veţi găsi în cărţile telefonice.

O craioveancă. — Mulţumesc pentru puparea ciocului. Eşti foarte darnică la pupături. Multă bucurie mi-a făcut! Ce fel de puncte albe jupuite ai pe obraz cam cât pui degetul, primăvara?! Cam încâlcită misiva d-tale. Singurul lucru bun şi limpede din scrisoare este puparea ciocului, zău aşa!

Micuţa ploeşteancă. — Zâna cea bună, adică eu, sfătueşte nasul d-tale revoltător de lucios să nu mai lucească. Şi dacă de cuvânt nu se va înţelege, recurgeţi la mijloace drastice. Fă-i băi calde plăcute pe căldura asta, oblojeşte-l cu o cataplasmă de tărâţe de grâu şi tamponează-l cu ether. Sper că va fi suficient.

G. C. Ploeşti. — Da, preparatele de care mă întrebi sunt recomandabile în cazul d-tale. Sper să le găseşti pe acolo.

Carol Cahabiu, Ploeşti. — După declaraţiile multor fete eşti simpatic şi ai 16 ani, eşti funcţionar şi ai un nenorocit de ten cu coşuri. Apa Laura de care mă întrebi nu e pentru coşuri, Crema Laura No. 2 este pentru aşa ceva. Sper să vă împăcaţi amândoi.

O bucureşteancă recunoscătoare. — Receta prescrisă se poate foarte bine prepara. Singura greşală este: Carmin 1 gr., nu 10 gr. aşa cum aţi copiat dv. Este un fard gras care ţine foarte bine o zi întreagă.

Myrella V., Iaşi. — Apa oxigenată pură nu scoate pestruii. Pentru pestrui: apă de portocal 20 gr. Lanolină 40 gr. Tigenol 0.50. Extr. hamamelis 1 gr. Pentru păr, receta de la Hermione din revistă.

Dunărea Albastră. — Receta de la Myrella de mai sus, o poţi utiliza pentru pistrui foarte bine.

Tanţa. — Pentru petele de pe obraz vă recomand zeama dela o lămâie, un gălbenuş de ou şi o ceşcuţă de iaurt proaspăt. Cu această cremă pe care o veţi prepara totdeauna la întrebuinţare numai, veţi unge obrazul în strat gros seara. Dimineaţa veţi spăla tenul cu mărar proaspăt, un kilogram fiert bine la un litru apă de ploaie şi strecurat. Această apă o veţi întrebuinţa călduţă şi săpun de tigenol sau borax.

Biata Micuţă. — Da, e bună şi pentru puncte negre.

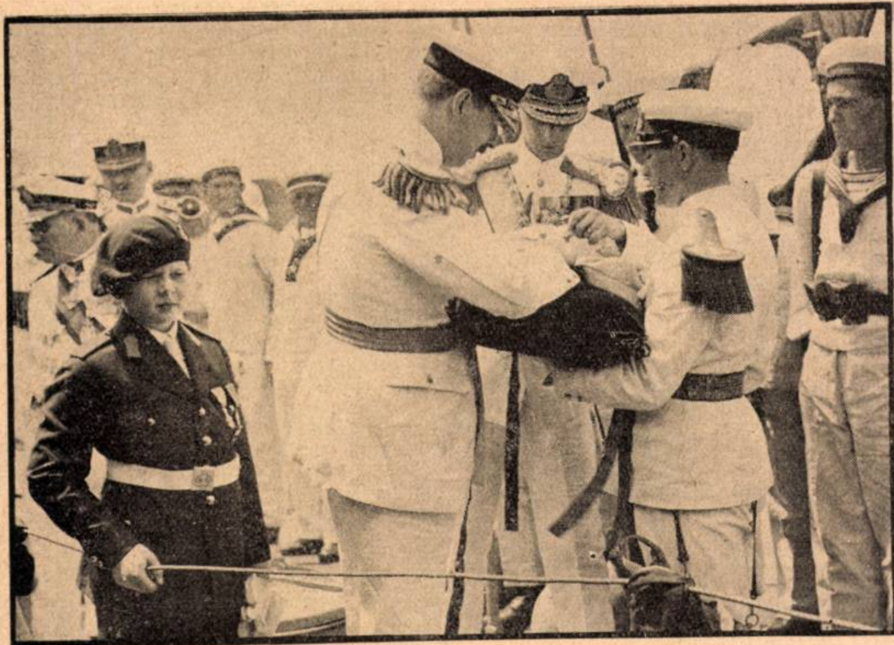
Florra de Farara, Moţăţel, Margareta, Floricica, Mimosa. — Cer din nou iertare, drăguţelor mele cititoare pentru procedeu, dar e mai practic în împrejurările de faţă când spaţiul este restrâns şi corespondenţa abundentă. Deci cum toate aţi pornit la măicuţa Laura cu aceiaş jalbă într'un vârf de prăjină: coşuri, ten gras şi puncte negre mai ales puncte negre ce dau un aspect stropit cu piper nasului, vă recomand 2 cete „en gros": Mai întâi veţi spăla seara obrazul cu vată şi soluţia: Alcool 50 gr. Resorcină 2 gr. Sulf pp. 1 gr. Glicerin 20 gr. apă de rose 50 gr. Apoi crema: Mentol 0.50 zinc oxid 5 gr. Amidon 5 gr. Vaselină Lanolină a 20 gr. Ichtiol 2 gr.

Hamlet. — Da, crema e bună şi pentru ten gras, dar numai în compania apei cu acelaş nume. Pentru pârleală: Un gălbenuş de ou, un păhăruţ de rachiu de droidie şi un păhăruţ de lapte dulce. Bine înţeles că pe dinafară, nu pe dinăuntru.

Leny Olt. — Acidul azotic v'a pătat rău gâtul? Un doctor ar fi scos negii fără a lăsa pete. Probabil că aţi încercat singură însă. Petele acestea sunt foarte rebele şi se duc greu. Vă mărturisesc că un specialist în boli de piele ar fi de folos. Sau o cură la un institut de frumuseţe.

LAURA

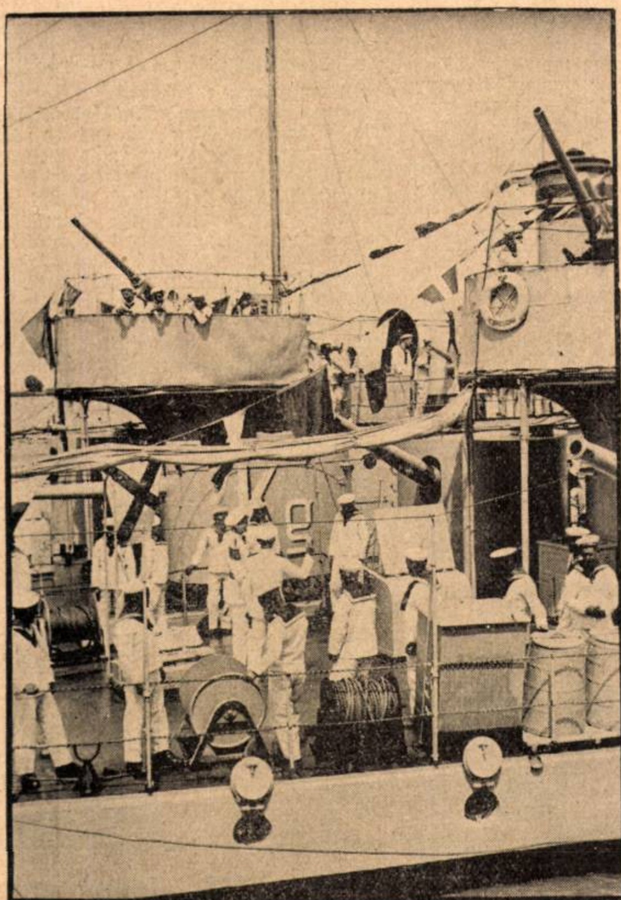
Serb
nav

La Cernavodă: decorarea monitorului I C. Brătianu; *dreapta:* Inălțarea pavilionului; *mijloc:* Brikul Mircea.

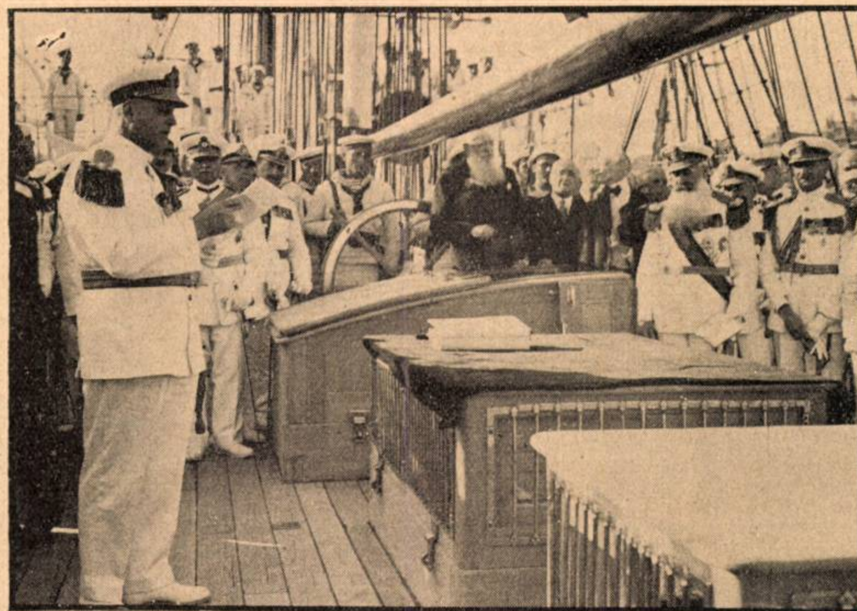

Stânga: La Constanța, pe puntea Monitorului. *Dreapta:* Pe brikul Mircea.

Jos stânga: Distrugătoarele „Regele Ferdinand" și „Regina Maria" iluminate în timpul nopții.

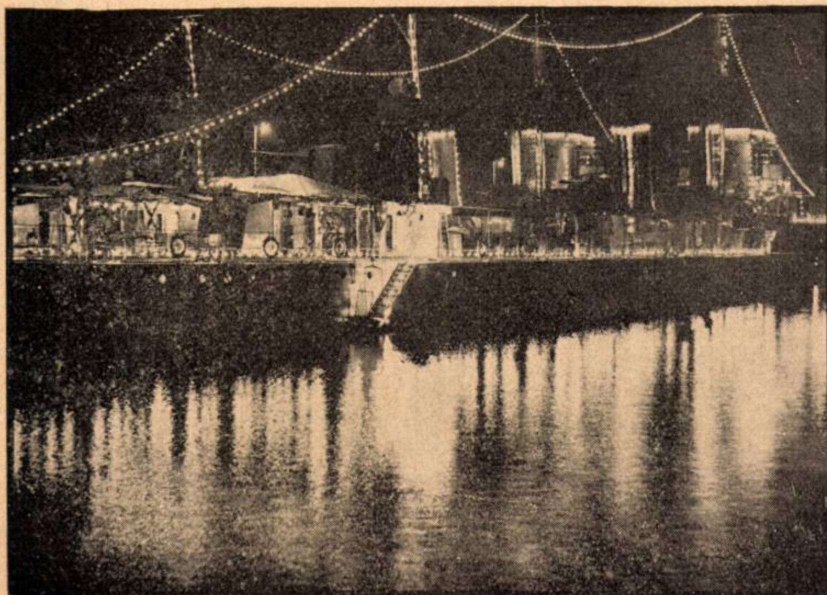
Jos dreapta: Pe puntea distrugătorului „Regele Ferdinand" în timpul serviciului religios.

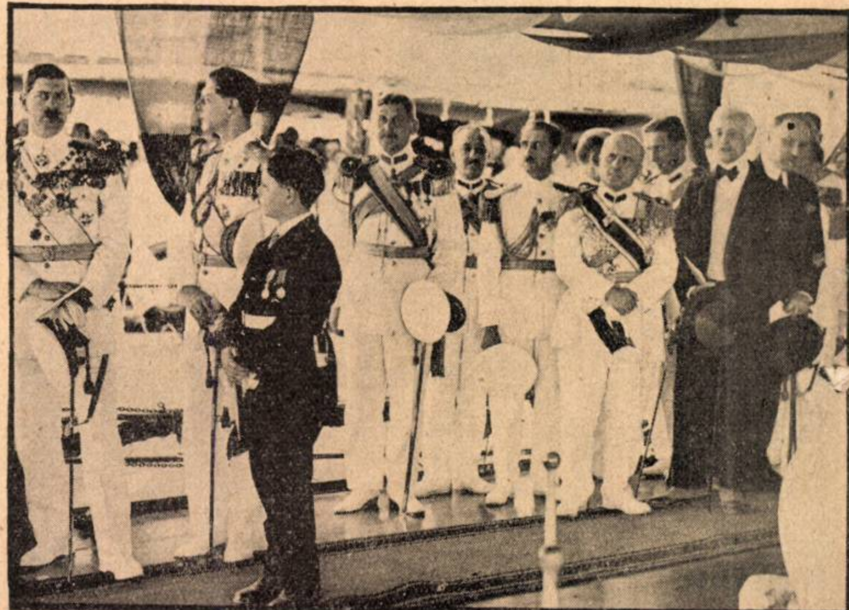

In ziua de 26
cu un fast deose
serbări navale la
Constanța.

Cu această oc
monitoarele de I
timpul războiul
săvârșit atâtea a
au fost decorate
ran.

Vasul școalei,
cea", unul din
vase românești,
tincțiuni speciale
lor 50 ani de act
timp 40 de pro
nari și-au căpătat

pări
ale

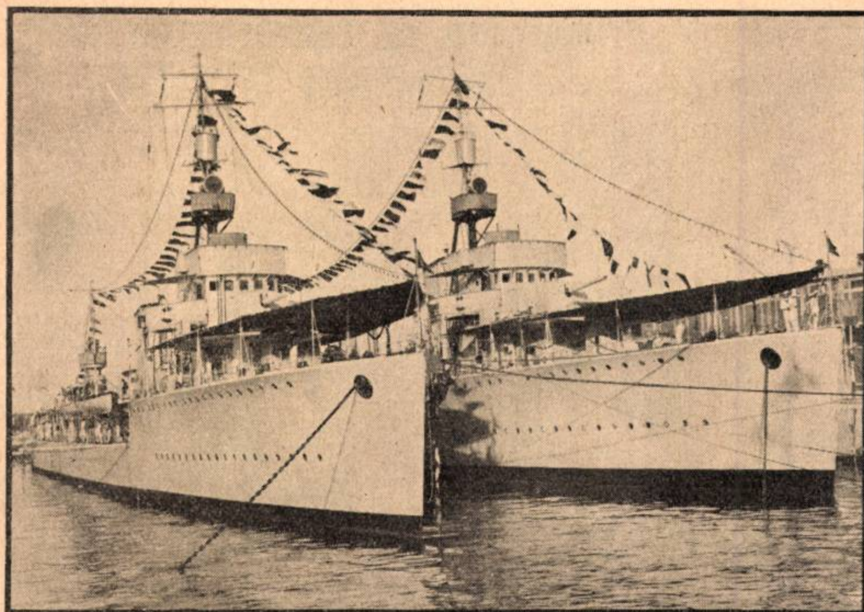

Stânga: Sosirea Suveranului şi amiralului Gavrilescu pe monitorul „I. C. Brătianu". *Sus:* Serviciul religios.

Mijloc stânga: Distrugătorul „Regele Ferdinand' „i „Regina Maria". *Dreapta:* Vasele din port în timpul nopţii.

Jos stânga: Regele, Principele Niculae şi Marele Voevod Mihai salută înălţarea pavilionului pe Brikul „Mircea".

Jos dreapta: Suveranul, Principele Nicolae, Marele Voevod Mihai însoţiţi de Amiralul Scodrea, vizitând vasele, într'o şalupă militară.

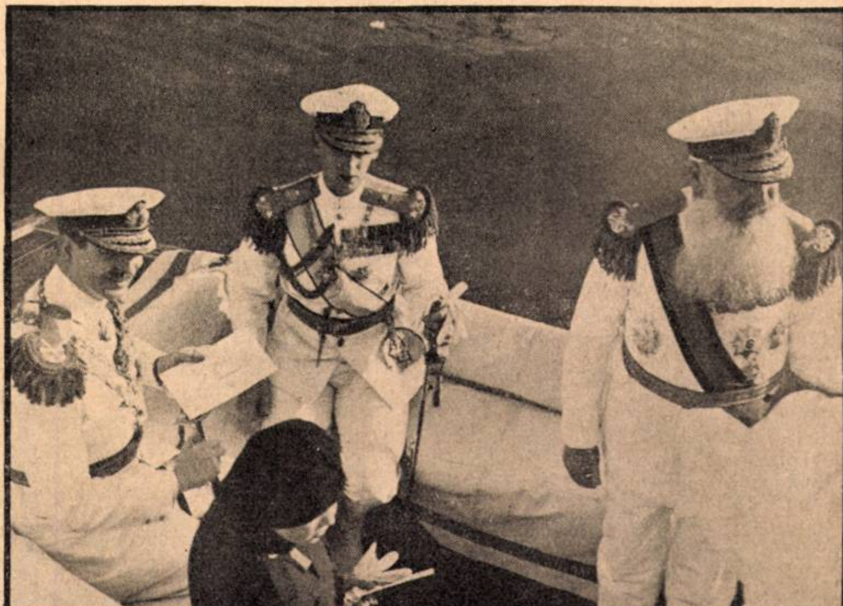

Mai au avut loc,
bit ,grandioase
Cerna-Vodă şi

uzie vedetele şi
Dunăre, care în
i mondial au
cte de bravură,
de către Suve-

Brikul „Mir-
cel mai vechi
a primit dis-
, cu ocazia ce-
ivitate, în care
moţii de mari-
brevetul.

Regina Maria în străinătate

Fotografia noastră reprezintă dela stânga la dreapta, pe Regina Maria a României, Marea ducesă Ciril a Rusiei și prințesa Alexandra de Hohenlohe ,în fața pavilionului de cură al băilor Mergentheim, din Germania

Răzbunări (Teroarea tong-urilor)

de Cécil Brishop

IN ultimul timp, un chinez care fusese condamnat în Anglia la expulzare și repatriere, protestă energic, cerând să i se aplice orice altă pedeapsă în locul acesteia. Căci în China mai există încă societăți secrete numite „tong"-uri atât de puternice, încât își urmăresc victimele până la capătul lumii și așteptă uneori chiar 20 de ani, pentru a le aplica o condamnare.

Intrarea într'o ceainărie, unde se află sediul unui „tong".

Nu trebue să ne mire deci, când un chinez condamnat, preferă să facă cinci ani de închisoare în străinătate, decât să se înapoeze în țara sa natală.

Chinezii nu se lasă bucuros fotografiați. Du-te cu un Kodak în cartierul chinezesc dintr'un port și vei vedea ce primire ți se va face! Cei mai timizi se vor ascunde, închizându-și baracele, iar cei mai îndrăzneți nu vor ezita să-ți spargă aparatul. Am turnat în ultimul timp un film care necesita câteva tipuri de chinezi: dar i-am luat repede fără ca ei să știe, căci altfel nu se putea ști ce riscam.

Am asistat pe când eram în China, sub amenințarea unei țevi de revolver, — la torturi practicate de membrii acestor „tong"-uri, mult prea sălbatece, spre a putea fi descrise. Chiar ceremonia de inițiere a acestor societăți, e extrem de sinistră.

Inițiatul stă între doi bărbați, cari țin câte o sabie ridicată deasupra capului său. Novicele își face o tăetură cu un cuțit la degetul mâinii drepte și lasă să cadă trei picături de sânge într'o cupă. Trei din vechii membri. fac la fel. Sângele amestecat cu vin, e băut de cei patru. După aceasta noul membru tae capul unui cocoș alb legându-se astfel să primească aceaș pedeapsă, dacă-și va călca jurământul.

Iată jurământul pe care-l face: „Nu voi mai cunoaște nici mamă nici tată, nici frate nici soră, nici femeie nici copil, ci numai fraternitatea".

Acest jurământ e foarte serios; am asistat din nefericire la decapitarea cu paloșul a 70 de chinezi, în 30 de minute. Dar asta nu e nimic pe lângă flagelarea, pe care „Tong-gii" o administrează celor cari refuză să îndeplinească ordinele care li se dau.

Unul din călăi

Am fost silit să asist odată la o astfel de pedeapsă. Flagerarea e administrată cu un cuțit lung și flexibil, care se curbează pe spinare; un bun călău e acela care flagelează fără să omoare victima.

Condamnatul fu legat de un stâlp, iar călăul îl atacă, strâmbându-se groaznic. Cuțitul luă o parte din ureche și din carnea spatelui, până când victima epuizată căzu într'un lac de sânge. Inchisesem ochii la acest spectacol, dar mi s'a spus că victima avea să îndure aceleași suplicii și în ziua următoare.

Sute de lovituri sunt administrate astfel timp de o săptămână.

„Tong" urile au semne secrete, grație cărora membrii lor se recunosc. Poți afla o sumedenie de lucruri interesante pătrunzând secretele acestor semne, dar am preferat să nu le cunosc. E mai bine astfel. Odată m'am adresat unui chinez pe care nu-l cunoșteam. Spre marea mea surpriză, îl văzui amenințându-mă cu un cuțit. Imi explică mai târziu că făcusem — fără s'o știu pe când vorbiam — un semn secret al „tong"-ilor, ce-eace-l îngrozise.

Aceste semne sunt foarte numeroase, dar e greu să le afli, pentrucă „tong"-ii nu scriu niciodată. Poziția degetului gros dela mâna dreaptă, modul de a se așeza, de a lua o ceașcă de ceai, etc. indică rangul unui membru al „tong"-ilor. E un limbaj mut, înțeles de foarte puțini albi. Când redactarea unui document devine absolut necesară, se gravează pe jad. Posed unul din aceste inscrisuri, dat de un chinez care a asasinat la Marsilia „un om de nimic". Era un englez care-i sedusese femea, părăsind-o apoi. Chinezul se răsbună, mutilând în mod îngrozitor corpul englezului.

Aceste asociații există din timpuri imemoriale, dar activitatea lor n'a început decât de un secol, sub Thien Haun-Hoi'h.

Culorile „tong"-ilor sunt: albul, negrul, galbenul și roșul. Cel mai faimos e „Tongo"-ul alb, ai cărui membri sunt răspândiți aproape în toate orașee lumii și e mai de temut decât toate celelalte. Una din torturile acestui „tong" este coacerea lentă a victimelor și crucificarea pe table înroșite în foc.

Europenizarea Chinei n'a micșorat puterea „tong"-urilor care sunt mai temute decât tancurile sau tunurile.

Astăzi sunt mai puternice decât oricând; un anacronism în sânul unei societăți civilizate.

O INTREBARE INGENIOASĂ

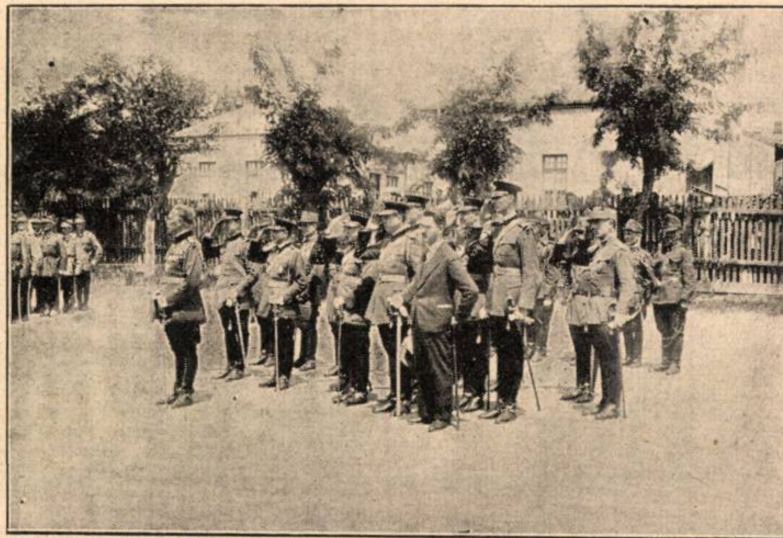

— *Poate fi pedepsit un copil, dom'profesor, pentru un lucru pe care nu l-a făcut?".*

— *„Desigur că nu!".*

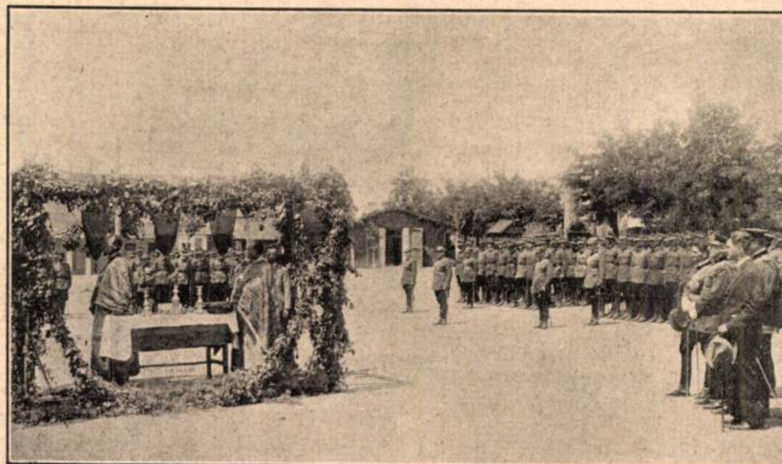
— *„Tocmai asta vream să știu, căci... nu mi-am făcut lecția...!".*

Primul foc de tun tras de artileria românească la Calafat

Delegația regimentului I Artilerie, Regele Carol I, Timișoara, sosită la Calafat pentru a serba primul foc de artilerie tras de bateria 6-a „bateria Carol" din ordinul și sub supravegherea Domnitorului Carol.

Clișeul de jos reprezintă delegația regimentului la Craiova, la școala de ofițeri, în cazarma căreia regimentul și-a avut sediul timp de 54 ani.

reportaj

Gangsterii Ardealului

UN GRUP mare de fabricanţi clandestini de spirt negru, se formase cu timpul în jud. Bihor, având cartierul general la Oradea Mare, unde funcţiona un fel de stat major al gangsterilor de Vest.

Afacerile acestui grup de Vest mergeau atât de bine, încât cu timpul se formă la Cluj o altă bandă de contrabandişti, denumită „Grupul de Est". Exact ca în America, cele două bande adverse îşi declarară război şi o luptă crâncenă de exterminare începu între cele două tabere.

In mod ocult poate s'au comis şi atentate ,mai făţiş însă nu era decât lupta pe teren politic. Am spus dela început că substratul politic al afacerii nu ne interesează. Totuş trebue să arătăm că în lupta lor, fiecare din aceste două bande de gangsteri, se sprijineau pe persoane cu mari influenţe politice, pentru a distruge banda adversă. Intr'adevăr, la un moment dat banda de Vest adică grupul care avea sediul la Oradea Mare, interveni pe lângă câţiva potentaţi politici, pentru a-i hotărî să înceapă în regiunea Clujului o serie de descinderi nocturne, pentru a închide fabricile grupului de Est şi astfel să rămână fără concurenţi.

Pe de altă parte, auzind de această delaţiune, gangsterii dela Est îşi mobilizară forţele politice, pentru a determina descinderi la marile fabrici din Oradea.

Mă aflam la Oradea, când se dăduse ordin ca să se execute o descindere la o mare fabrică de spirt. La ora unu noaptea ,pe când orădenii dormiau, două automobile se opriră în faţa prefecturei poliţiei. Erau inspectorii dela Bucureşti, cari veniseră în mod inopinat, să ceară concursul autorităţilor locale, pentru a executa acea descindere. Fără ca nimeni să simtă, autorităţile porniră spre una din marile fabrici din apropiere, iar jandarmii ce însoţiau persoanele oficiale, înconjurară fabrica, ca şi când înăuntru s'ar fi baricadat un grup de bandiţi. Jandarmii înaintară tiptil, strânseră cercul şi justiţia năpădi în fabrică.

Rezultatul: fabrica nu mai funcţiona de câteva săptămâni.

Directorul sculat din somn venise în grabă la faţa locului şi dădu următoarea explicaţie:

— „Am întrerupt de multă vreme orice producţie, deoarece nu putem suporta concurenţa spirtului negru, fabricat de contrabandişti"...

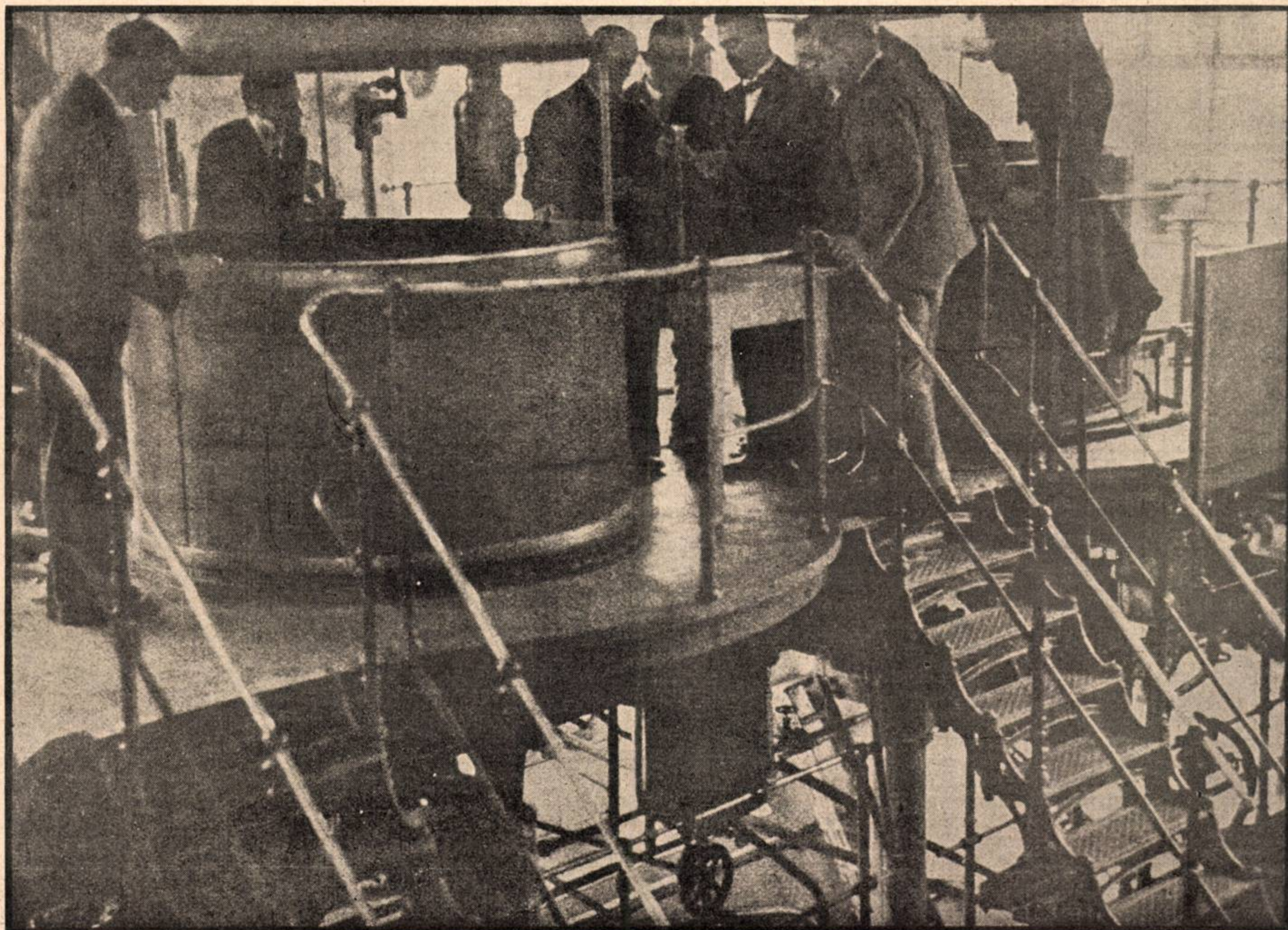
CE ESTE SPIRTUL NEGRU

Am profitat de această ocazie pentru a cere acestui specialist câteva date asupra spirtului negru.

Spirtul se fabrică din cereale sau din vin.

Legile fiscale cu privire la spirt, care au fost legiferate până acum, au avut tendinţa să favorizeze spirtul fabricat din vin, deoarece podgorenii erau grupaţi într'o mare asociaţie, cu întinse relaţiuni politice.

O descindere într'o fabrică de spirt

CONRABANDELE SATEŞTI

Dimineaţă fierbinte, de vară prematură. Am pornit din Oradea pe şosea însoţit de câteva persoane din autoritate, la vânătoarea de gangsteri. „Vânătoarea" e un fel de a vorbi, deoarece sătenii contrabandişti de alcool, care infiltrează spirtul negru dela sate la oraş, sunt cât se poate de docili, atunci când sunt prinşi asupra faptului şi par surprinşi că sunt deranjaţi dintr'o operaţiune pe care erau obicinuiţi s'o facă de atâta vreme, fără nici un risc.

Iată de pildă un faiton la care e înhămat un cal minuscul cât un şoarece, iar în faeton un sătean aduce lapte la oraş, în acele bidoane speciale de tinichea, cum au toţi lăptarii; îl oprim.

— „Ce-ai acolo bade?"
— „Duc nişte lapte la oraş".
— „Ia să-l vedem şi noi!"
— „Apoi nu e de vânzare".

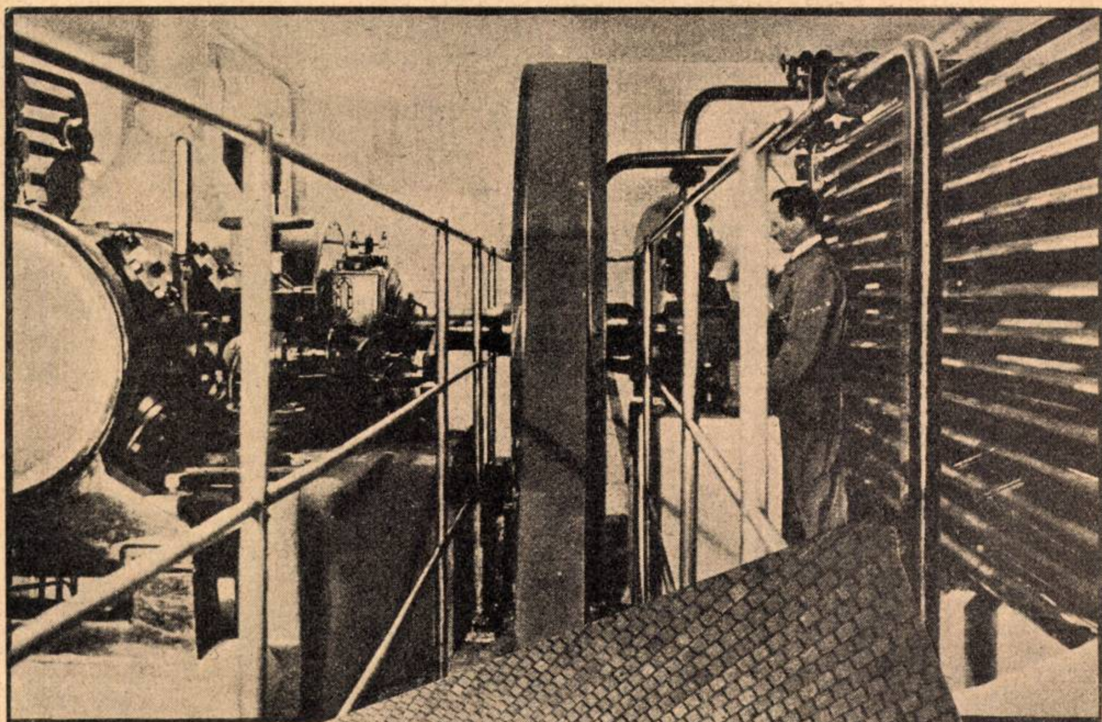
Când să deschid tinicheaua, mirosul pătrunzător al spirtului duhneşte dela distanţă. E un contrabandist de spirt negru.

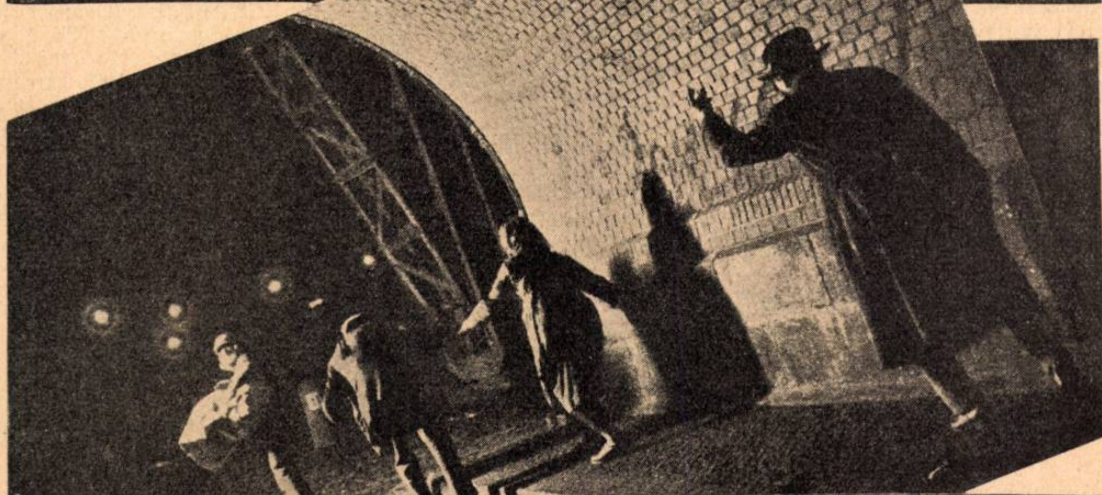
Sătenii au găsit zeci de mijloace de acest fel, pentru a aduce la oraş spirtul negru; cantităţile sunt relativ mici, dar aceste transporturi sunt atât de numeroase ,încât dosarul fraudelor se cifrează la miliarde. Sunt judeţe în Ardeal, în care nu există un sat, ai cărui locuitori să nu fabrice spirt clandestin. In multe părţi aceasta e o adevărată tradiţie, care dăinueşte încă de pe vremea ungurilor. Intr'adevăr iată întâmplarea ciudată la care am asistat, în peregrinările noastre prin Ardeal, pe urma bandiţilor spirtului negru:

CE SE PETRECE LA ŢARCAIA

Tărcaia este un sat din Vest, unde s'au făcut până acum numeroase descinderi, dat fiind că autorităţile aveau indicaţiuni precise că acest sat e o adevărată uzină de spirt negru. Unul din denunţuri spunea că nu există absolut nici o familie de ţărani, fie români fie minoritari, care să nu aibă un cazan pentru fabricarea tainică a spirtului. Se organizează convoiuri de contrabande, pentru transportarea şi răspândirea acestui spirt la câr-

(Continuare în pag. 26).

Sus: Intr'o fabrică din Oradea. Mijloc: Un agent urmărind un grup de contrabandişti. Dr.: Clişeu prins de reporterul nostru într'o cafenea cu 3 minute înainte de arestarea a doui contrabandişti

Taxele pe spirt fuseseră astfel calculate, încât spirtul de cereale să ajungă a se vinde pe piaţă pe un preţ mai ridicat decât spirtul de vin. In timp ce spirtul de cereale costă azi 160 lei când este taxat, spirtul de vin costă numai 110 lei egal taxat. De aci concurenţa enormă pe care o face spirtul de vin şi ţuica, spirtului de cereale, atunci când e taxat.

Ideea gangsterilor este foarte simplă: ei fabrică în mod clandestin spirt din cereale, care fiindcă e produs la întuneric se numeşte spirt negru şi mituind organele administrative, ca să nu mai plătească taxele la acest spirt, ajung la mari avantaje şi beneficii, tocmai fiindcă taxele sunt enorme. Aceste taxe pe spirtul de cereale sunt atât de mari, încât contrabandiştilor le convine atunci când se pot sustrage fiscului, să plătească şperţuri enorme.

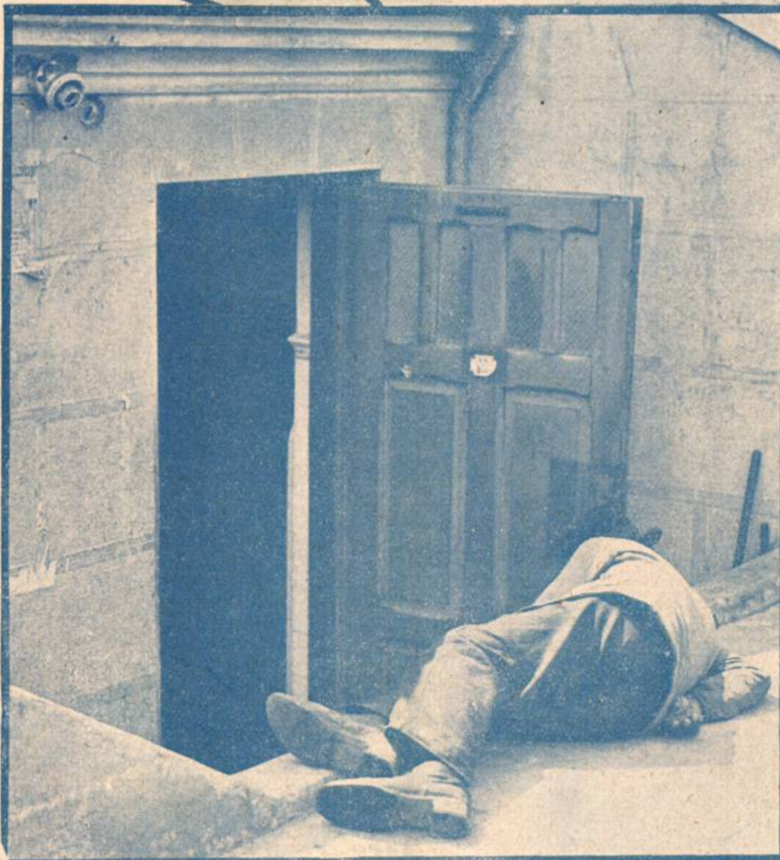
La un moment dat această producţie clandestină a devenit atât de mare în Ardeal încât fabricile serioase care continuau să-şi taxeze produsele, au fost nevoite să-şi întrerupă activitatea, nemaiputând suporta concurenţa produselor clandestine.

Clandestinajul în producţia alcoolică s'a generalizat in Ardeal. Nu mai e vorba ca la început de producţia „neagră" a câtorva cazane, ce funcţionau dosite prin şoproane. Fabricaţia spirtului negru s'a întins astăzi aproape în toate fabricile mari, ca şi aproape în toate satele, în special prin judeţul Bihor. Acest judeţ a fost dela început patria spirtului negru. Primul mare grup de gangsteri s'a închegat aci.

ŞOMAJ?
(LA AZILUL DE NOAPTE)

NU DE MULT — anul trecut, mi se pare, sau ceva mai înainte — se încinsese un soi de polemică între unele ziare, — care atinseseră alarmant chestiunea şomajului — şi ministerul muncii. Ziarele făceau îngrijorate constatarea unui progres al şomajului în ţară, iar ministerul muncii replica prin comunicate, că şomajul este inexistent sau aproape şi la un moment dat a şi întocmit dacă nu greşesc, o statistică, în care reeşia că în total, România, cu toate provinciile la un loc, are un maximum de 30 mii şomeuri, adică vreo 400 de fiecare judeţ, cifră cu totul neînsemnată faţă de populaţia ţării, faţă de sărăcia prin care trecem, şi mai ales faţă de manifestările crizei din apusul Europei. Evident, problema pusă aşa poate duce la un număr de constatări care de care mai satisfăcătoare. Dacă totalul şomeurilor se împarte pe plăşi, cifrele par încă mai insignifiante, şi dacă se recurge şi la diviziunea pe comune centrale şi apoi pe cătune, se va dovedi că sunt localităţi unde nu există picior de şomeur.

Oficialitatea vede prea adesea numai cum îi convine şi enunţă numai cum îi place să se vadă. Aşa s'a şi ajuns la acel termen, care mi se pare deadreptul odios: „muncitor calificat", din care s'a dedus „şomeurul calificat". Ce o fi aceia?

Dr.: *Un pui de somn pe malul gârlei.*
Jos: *Cei fără adăpost, în faţa azilului.*

Sus: *Asaltul unei bucătărese.*

Salahorul pavator, zidar şi tăetor de lemne, după împrejurare, sezon şi nevoe, nu este muncitor calificat; şi nu este şomeur când nu mai are ce pava, ce zidi şi ce tăia?

Bucătăreasa fără angajament şomează? Dar birjarul care lucra pe capra altora?

Oficialitatea are, de bună seamă, o noţiune poetică despre bucătăreasă şi birjar. De aceea în numărătoarea oficioasă, birjarul nu va intra niciodată printre simplii muncitori. Şi văd surprindere, şi văd înfricoşare ca 'n operaţii sacrilege, în mutarea ciobanului, bunăoară, printre duhurile sociale şi elementele de statistică. Păstorul fără oi nu poate fi numit şomeur? Dar ţăranul fără boi, fără sămânţa de pus în pământ şi cu pământul robit la bancă, acesta mai ales, nu e şomeur?

Se spune pe toate căile că România este ţară fără fabrici, fără industrie, că trăeşte exclusiv sau eminamente din agricultură.

Şomajul ei, dacă este, trebue căutat deci acolo, la grâu şi la păpuşoi.

Dacă ar fi 30 de mii de şomeuri numai in industria românească lucrul ar fi destul de grav,

Dar oficialitatea ne e teamă că nu înţelege să-l constate decât în marginele înţelesului lui de peste hotare: Şomeurul rezultat al crizei suportate de fabrici. Şi de aci formulă: Noi n'avem fabrici, deci n'avem şomeuri.

Dar în definitiv, astea sunt lucruri care nu ne privesc pe noi, Nouă ni se cade să povestim doar câteva întâmplări cu şomeuri. Am făcut generalităţile de mai sus, numai, — hai să zicem, — numai ca să ne facem mână bună cu subiectul şi poate fiindcă aveam cât de cât, la inimă, comunicate-

le acelea ale ministerului muncii. Şi iată acum şi-o întâmplare adevărată. Am cunoscut în vara trecută, în timpul concediului pe Marin Creţu, ţăran din comuna Bălăciţa judeţul Mehedinţi .

Marin Creţu avea cinci pogoane de pământ, opt copii, doi boi, un car şi o nevastă, (nevasta vine după car, la ţară, în drept şi fapt, la propriu şi la figurat). In ultima vreme, Creţu îşi pierduse pământul. Rămăsese însă cu boii, cu copiii şi nevasta. Mai la urmă, când l-am cunoscut eu, vânduse şi boii ca să cumpere nevestii o maşină de cusut, cu care zicea ea, că o să lucreze în sat şi să câştige mâncare pentru toţi, iar pe deasupra o să-şi poată îmbrăca şi copiii.

S'a dovedit însă că nevasta n'avea dreptate şi atunci Creţu şi-a făcut un plan: O să pună maşina amanet, o să ia ceva bani pe ea, ca să lase copiilor pentru o bucată de vreme şi el va pleca la Bucureşti.

Aşa a făcut Marin Creţu.

A luat ,în contul maşinei, patru sute de lei. Şaizeci de lei s'au cheltuit cu pregătirile de drum, trei sute au rămas nevestii iar cu restul de patruzeci de lei în buzunar, omul şi-a luat drumul la Bucureşti.

Pe picioare. Dela Bălăciţa la Bucureşti sunt vreo trei sute de kilometri. Marin i-a călcat în trei săptămâni şi două zile.

Povestea aceasta este riguros autentică. Marin Creţu este sătean din comuna Bălăciţa după cum am spus, trăeşte şi oricine poate verifica adevărul întâmplării.

In zilele noastre, când distanţa dintre Bucureşti-Severin se parcurge în cel puţin două sau cel mult opt ore cu trenul cel mai leneş, când toată lumea încearcă recorduri de viteză şi când gazetele franţuzeşti povestiau cu lux de amănunte, ca despre un erou şi dădeau fotografia mărită şi în culori, a unui cetăţean, care a venit dela Lyon la Paris pe picioare în timp de două luni, în chip de demostraţie sportivă, la noi, Marin Creţu a pornit din câmpiile Olteniei cu doi poli în buzunar, şi a mers de-alungul liniei ferate trei săptămâni în şir, cu foamea în burtă şi mânat din urmă de foamea copiilor.

Au trecut pe lângă el sute de trenuri şi toate l-au lăsat în urmă Şi în vreme ce alţii alergau cu 70 de kilometri pe oră, Marin măsura tramvay, trântit la pământ şi târît pe caldarîm, ca o boccea de sdrenţe.

L-a ridicat „Salvarea", plin de sânge şi cu fluerul piciorului pocnit de sub genunche.

In aşteptarea deschiderii azilului.

cu pasul pe ploae şi pe lapoviţă, drum de trei sute de kilometri.

A ajuns într'o Duminică la Bucureşti, Primul lucru pe care l-a făcut în oraşul cel mare şi pentru el plin de minunăţii, a fost să arunce la cutie o care poştală pentru ai lui, scrisă scurt şi atât de e-seniţal că pe nevrute rândurile au rimat:

„Aflaţi despre mine că am ajuns cu bine" şi „Să fiţi sănătoşi"!

Aceasta a fost singura cartă poştală scrisă de Marin, timp de trei luni de zile. Cele ce s'au întâmplat apoi au fost aflate în urmă prin oameni cari l'au văzut pe Marin Creţu în treacăt, prin Capitală. Şi s'au întâmplat lucruri atât de uluitoare încât, un povestitor, n'ar cuteza să le inventeze, de teama senzaţionalului eftin, cum se zice.

Din prima zi pe Marin Creţu l-a călcat tramwaiul. El, care nu ştia să traverseze străzile şi care le trecea în fugă şi cu ochii în toate direcţiile deodată, a fost prins chiar în seara sosirii, de botul unui

A zăcut două luni băgat în ghips şi fără veşti de acasă. La urmă, când a eşit de-acolo, a aflat că în sat creditorul ridicase de acasă maşina de cusut, pentru neachitarea banilor, după cum fusese anga jamentul.

Ce a fost după aceea, se poate deduce din cele câteva vorbe pe care le-am schimbat acum câteva zile cu Mărin Creţu, aici în Bucureşti.

L-am întâlnit pe cheiul Dâmboviţei, între teatrul „Regina Maria" şi „Azilul de noapte" (care între noi fie, nu este nici azil şi nici de noapte, fiindcă n'are paturi şi chiar dela intrare, intendentul lui atrage atenţia clienţilor că „aici nu se doarme, se dă adăpost doar peste noapte în schimbul sumei de cinci lei").

M'am bucurat că l-am văzut, şi la o întrebare Mărin Creţu, ţăran neaoş din Bălăciţa mi-a răspuns fără umbră de jenă:

— „Ce să fac! Mă „aranjez" şi eu cum pot. De lucru n'am găsit şi-am dus-o multă vreme rău. Acum mi-e mai bine".

— Munceşti undeva?

— Ce să muncesc! Dacă ar fi după lucru aş fi murit de mult. Trăesc cu câte o bucătăreasă. Până eri am avut una, cu care mă împăcam destul de bine. Eri a fugit dela stăpân. Ne-am certat şi m'a lăsat afurisita.

Am venit aici să-mi caut alta. Intr'o vreme aveam trei. Acum am rămas fără nici una.

— Păi nevastă-ta? Copiii?

— Le trimit în fiecare lună câte patru şi cinci sute de lei. Câteodată şi mai mult.

Am avut luni când „am câştigat şi mai bine. Le-am trimis şi câte două mii de lei odată...

Şi apoi, ce să fac domnule, pentru copii am rămas eu aici. pentru copii, am stat în spital!... După ce am eşit din spital am lucrat la o varniţă, două săptămâni, Pe urmă n'am mai găsit de lucru, o lună încheiată... Lasă că e mai bine aşa.

Aceasta este povestea unui ţăran şomeur. Şi ca astea, cu mici modificări, sunt nenumărate şi se petrec în ţara pământului rodnic şi mult, să fie destul pentru de două ori atâţia ţărani câţi sunt.

I. RAK

Practică şi teorie

Când cineva posedă bine anumite chestiuni, îi place să vorbească mult despre ele. Astfel şi celebrului Cuvier îi plăcea să vorbească despre ştiinţele naturale. Vorbea într'adevăr foarte bine, dar câte odată prea mult.

Napoleon deşi era un om căruia îi plăcea conciziunea îl asculta cu multă atenţie dacă savantul ştia să ajungă fără prea multe preambule, la concluziile care-l interesau.

Intr'o zi, Cuvier se prezentă la St. Cloud, în calitate de membru al unei deputaţiuni a Institutului. Impăratul, cum îl văzu, se duse drept la el şi-i spuse:

— „Bună ziua domnule Cuvier, sunt fericit că te pot vedea. Cu ce v'aţi ocupat săptămâna trecută la Institut ?

— „Sire, ne-am ocupat foarte mult de problema zahărului din sfeclă.

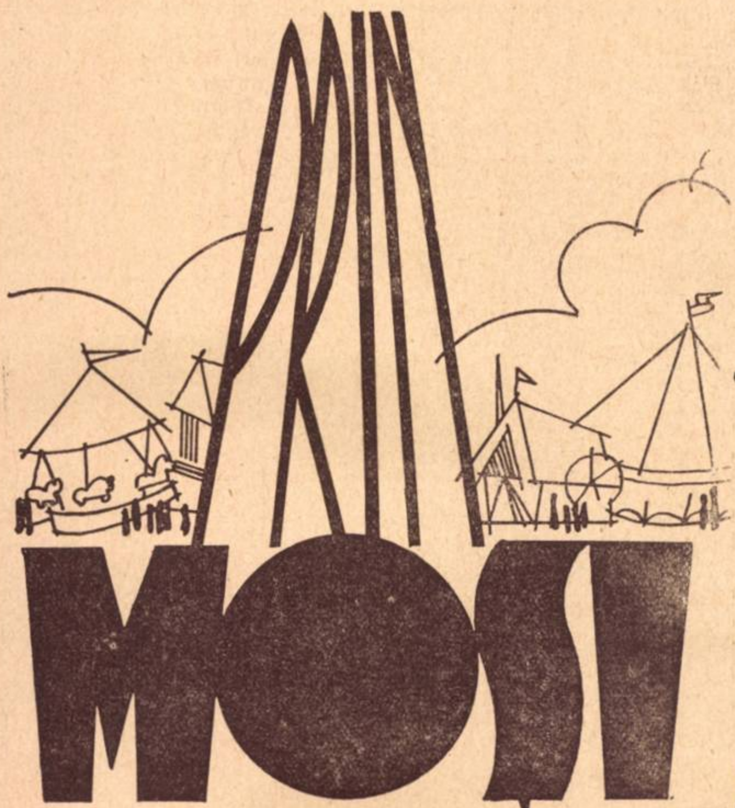
— „Ah ! Foarte bine ! Şi Institutul crede că solul Franţei este propice culturei de sfeclă ?"

Pentru a răspunde acestei chestiuni, aşa de simple şi concise, Cuvier în calitate de savant veritabil, începu o dizertaţie geologică asupra solului Franţei, trecând apoi la istoria naturală a sfeclei; şi când ajunse la concluzii, împăratul nu mai asculta de mult. Singură tăcerea savantului, îl avertiză de distracţia sa :

„E minunat, domnule Cuvier" îi zise el ; dar Institutul crede că solul Franţei este propice culturei de sfeclă ?"

Profesorul crezând că o preocupare oarecare a distras atenţia împăratului, reincepu disertaţia sa „ab oro" şi-o continuă până la capăt.

Napoleon, care nu-i ceruse aceasta, începu din nou să se gândiască la altceva; şi când Cuvier isprăvi de vorbit, îl salută cu ceste cuvinte: Vă mulţumesc foarte mult domnule Cuvier; când voi vedea pe colegul dumitale domnul Berthelot, îl voi întreba dacă solul Franţei este propice culturei de sfeclă.

Sus: o distracţie arhaică: bărcile. Stânga: intrarea la „Luna-Park" Edenul amatorilor de senzaţii tari. jos: fraternitate între şoareci şi porumbei, în menagerie.

CAPRICIUL soartei a strâns în baraca dela Moşi a lui Dobre un condor, câteva maimuţe, un urs, doi pitici, un trompetist, o bufniţă, trei columbe şi pusderie de şoricei albi.

Dobre este impresarul piticului Dobrogeanu, pe care l-am prezintat cândva pe larg cititorilor noştri. Nu vă uitaţi că-l chiamă Dobre, ca pe un român neaoş ce este; el apare într'un splendid costum de cow-boy cu lampas de piele şi manşete brune, ca din talpă de ghiată.

Senzaţia barăcii o face un al doilea pitic Niculae Fruntaşul, în vârstă de 40 de ani, îmbrăcat ţărăneşte, o figură foarte serioasă de om bătrân, dar cu trup de prichindel. Ne povesteşte că e din Slănicul Prahova, unde n'a mai fost de un an. Părinţii săi gospodari prin partea locului, erau amândoi de statură normală.

Când intrăm în baracă, de după un scaun, apare figura bărboasă a lui Dobrogeanu. El a făcut până acum turneul României Mari, pe o bicicletă de copii, cu care a ajuns până în Basarabia, trecând prin

Constanța și sus în Ardeal până la Baia Mare, iar spre răsărit până la Timișoara.

Fiind foarte puțin rentabil acest turneu, Dobrogeanu împreună cu fetița sa au ajuns din nou în „pavilionul cu pitici" dela Moși.

— „Poftiți să vă prezint pe Mimi".

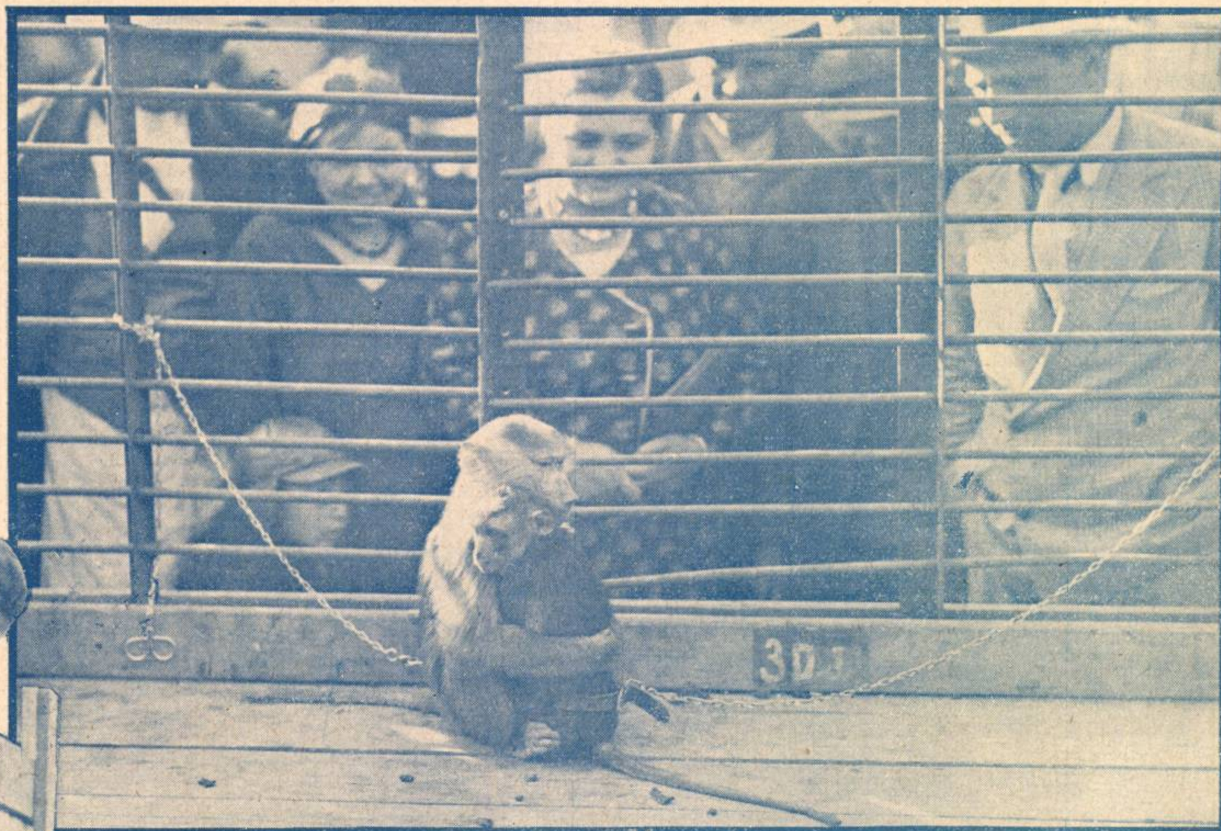
Au oare și baletiste în pavilionul cu pitici!?

Mimi e un urs ramolit, bătrân, care abia își mai ridică labele și la cel mai mic efort grohăe cu disperare. El poartă de nas un inel, ca negrii din Africa, iar părul lui din roșcat a început să bată în galben deschis. De 15 ani dă reprezentații la Moși.

— „Dar Jeni unde e?"

Nici Jeni nu e o baletistă sau vre-o atletă, ci e prietenul nostru elefantul, care venise anul trecut cu un circ în câmpul Moșilor. Numai blândețea și sociabilitatea ei întrec volumul acestei masse pahidermice. Cine știe prin ce meleaguri pline de soare, țărmurile Mediteranei sau prin alt continent își expune Jeni astăzi grațiile formidabile, dansând pe rumegătura de lemn a arenei.

Pavilionul cu pitici. Două maimuțe sunt în plină idilă, strângându-se în brațe, fiindcă lângă ele un superb specimen de atlet, flirtează cu o artistă. A venit rândul să-și facă numărul, vulturul din colivia cu gratii de fier. Un vultur bătrân, care provine din grădina zoologică dela expoziția din 1906. Enorm, aripile lui fâlfâie în gol, plesnind cu ele pe îngrijitori, aproape doborându-i. Reținut cu aripile întinse, ca să fie fotografiat, pare o pasăre răstignită.

O îmbrățișare duioasă între două maimuțe, după gratii.

In altă colivie, zeci de șoricei albi, cu ochii roșii ca de rubine false, își așteaptă numărul.

Iată și un mânz mic, cu picioarele fragile, un mânz de lapte. E îngrijit de un băiat în sdrențe, cu un picior de lemn; printr'o gaură a pantalonului se vede în dreptul șoldului, armătura de fier rigid a protezei rudimentare.

Un leu dintr'un circ i-a zdrobit piciorul, într'o clipă de furie.

— „Și mânzul ăsta, ce fiară vreți să spuneți că este?"

— „L-a scăpat domnul Dobre din gura leului".

— !?

— „Indată după ce l-a născut, iapa a murit. Atunci stăpânul l-a adus la noi la circ, ca să-l vândă viu, ca hrană pentru lei. Domnul Dobre a dat un pol pe el, a luat mânzul, l-a hrănit cu biberonul și ia uite acum ce călifar s'a făcut".

Eșim iară în sgomotul călușeilor de-afară, unde cântă flașnete automate. Trecem pe lângă o roată uriașă de noroc, pe lângă „Gogoșeria Fetelor" și ne atrage ghereta unde o firmă zugrăvită primitiv ne promite să ne arate o femee vampir. Vampira are trup de păianjen și cap de femee. Sfinxul nu e nimic pe lângă ea!

— „Poftiți domnilor, ce e zugrăvit afară, viu și natural înăuntru.

(Continuare în pag. 26)

Contrast: *Uriașul Ștefan Goagă, 2.80 m., și piticul Dobrogeanu, 85 cm. înălțime.*

In *„Luna-Park"*.

Feriti-vă de pungaşi!..

Cel mai bun mijloc de apărare împotriva pikpocheţilor e de a le cunoaste procedeele

Iată-le

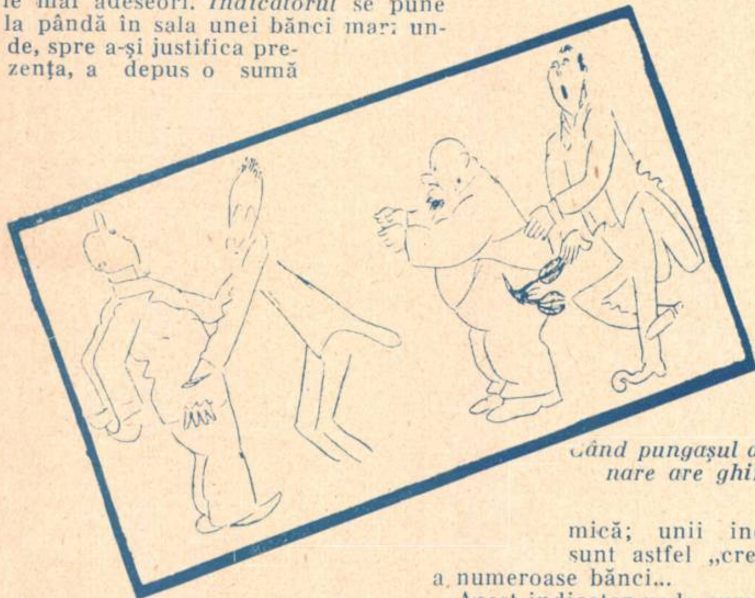
Trucul cu piedica. Pungaşul ajută victimei să se ridice, în timp ce îi fură ceasornicul

PUNGAŞII de acest soi nu lucrează decât în echipe. Pikpochetul izolat poate avea o uimitoare agilitate de degete, dar i se va întâmpla, fără îndoială că i s'a şi întâmplat, de a fi prins asupra faptului şi arestat. Intâia metodă de apărare împotriva pungaşului de buzunare e această prudenţă elementară: nu purtaţi niciodată obiecte de valoare în buzunarele exterioare, mai cu seamă dacă sunteţi obligaţi să vă găsiţi în aglomeraţii, sau dacă aceste obiecte de valoare vi s'au predat *in public*, bunăoară un pachet cu bilete de bancă ce vi se remite la ghişeul unei casierii. (In acest din urmă caz e mai bine să vă întoarceţi acasă, singur, într'o maşină).

O echipă de pikpocheţi se alcătueşte de-obicei din cinci indivizi: 1) *Operatorul*, căruia i se spune în jargonul special al acestor inşi, *mâna*. A lucrat multă vreme până a dobândit dibăcia şi agilitatea necesară, uneori sub direcţia unor profesori speciali. 2) *Şeful* (căruia i se zice englezeşte *the minder*) care supraveghează şi conduce operaţiile. 3) *Indicatorul* care a ochit şi urmărit victima şi care arată celorlalţi, c'un gest rapid, buzunarul în care şi-a vârât portofelul. 4) Două *ajutoare* care vor ajuta operatorului *(mânei)* — şi vom vedea îndată cum.

Aceşti răufăcători n'au nevoe numai de multă dibăcie şi prezenţă de spirit dar şi de obiceiul de a „lucra" împreună. Când o echipă îşi pierde un tovarăş, e „descomplectată"; va trebui să se antreneze multă vreme cu înlocuitorul, chiar dacă a făcut parte din altă echipă.

Iată cum se petrec lucrurile, de cele mai adeseori. *Indicatorul* se pune la pândă în sala unei bănci mari unde, spre a-şi justifica prezenţa, a depus o sumă

Când pungaşul de buzunare are ghinion

mică; unii indicatori sunt astfel „creditorii" a numeroase bănci...

Acest indicator vede cum un client a primit dela casierul băncii o mare sumă de bani pe care a vârât-o în portofel şi portofelul în buzunarul dinăuntru al hainei. Il urmăreşte. Restul echipei stă în faţa unei cafenele la o masă, sau se preumblă prin faţa băncii. Cu'un gest rapid, indicatorul arată şi pe individul cu bani şi buzunarul în care şi-a vârât banii. Dacă a fost bine înţeles, restul nu'l mai priveşte; se duce deobicei la o bodegă unde echipa, după „lovitură" se 'ntoarce să-şi împartă prada — în chip cinstit se pare... Intr'adevăr aceşti domni se tem unii de alţii; ei ştiu că cel dintre ei care se va simţi lezat sau va crede că e lezat, se va răzbuna cu siguranţă fie cu ajutorul „domnului Browning" fie mulţumită unui denunţ anonim...

Şi cum spuneam mai sus, restul echipei se ia după domnul cu bancnotele, la nevoie urmărindu-l chiar şi cu automobilul. Şi când se va prezenta ocazia *şeful*, „the minder" va da cu'n gest poruncă de a începe...

Dacă victima e atât de neprevăzătoare încât să se vâre 'n mulţime, bunăoară într'un tramvai, „treaba" e uşoară. Unul din „ajutoare" va masca mâna operatorului într'un chip oarecare, bună oară c'o servietă, trecând pe dinaintea victimei, care bine-înţeles e înconjurată de ceilalţi asociaţi. „Treaba" e atât de simplă în acest caz că operatorul ia adesea servieta şi se serveşte însuşi de ea ca de un ecran, ţinând'o c'o mână, în timp ce cu mâna cealaltă sustrage portofelul. Dacă echipa atacă în stradă, unul din ajutoare se va apropia de victimă, venind din coastă şi mai dinapoi şi cerându-i o informaţie banală cu pălăria în mână — ceiace îngădue operatorului să sustragă uşor obiectul preţios, ceasornic sau portofel...

De-obiceiu victima nu bagă de seamă furtul decât după ce a ajuns acasă. Dacă a simţit totuşi mai mult sau mai puţin limpede că i s'a furat ceva de preţ, dacă cheamă după ajutor, dacă vrea să aresteze pe cineva, atunci intervine şeful...

In primul rând obiectul furat a fost trecut numaidecât celui de-al doilea ajutor, cu o precizie şi viteză extraordinare. Şi al doilea ajutor, a „şters'o" repede. Ceilalţi nu mai riscă nimic. Operatorul poate fi percheziţionat până la cămaşă: nu se va găsi nimic la el. Ba va pretinde, după aceia, să i se ceară scuze...

Dar uneori — foarte rar şi anume când echipa nu e bine antrenată, victima prinde pe operator asupra faptului şi îl apucă de mână. Atunci intervine şeful cu ajutoarele, făcând sgomot şi scandal violent. Ii reproşează victimei în gura mare că acuză un om nevinovat: au văzut ei bine cum s'au petrecut lucrurile. Altcineva a încercat să buzunărească victima — şi dau chiar semnalmentele acelui individ. Ei nu cunosc pe domnul acuzat pe nedrept, dar protestează pentrucă nu pot suporta nedreptatea şi nu vor să vadă un nevinovat acuzat pe nedrept. Etc. etc...

In genere, între timp portofelul sau ceasornicul de aur au dispărut. Şeful nu va sta la îndoială să provoace în acest scop o încăerare sau se va preface, de cele mai multe ori, că ia apărarea victimei. Va merge până acolo că va pune mâna şi va ţine cu putere pe unul din ajutoarele lui sau un trecător necunoscut şi-l va acuza. O! Nu va menţine multă vreme acuzaţia! Se va lăsa uşor convins că s'a înşelat. Şi va dispare numaidecât în mulţimea de curioşi adunaţi să vadă ce s'a întâmplat....

Dacă victima va voi să se ia după operator sau după ajutorul care a primit portofelul, şeful îi va pune piedică sau se va agăţa de el strigând: „Nu 'ntracolo, incoace!" Şi dacă va fi dat înlături, se va mânia şi va lovi!

„Mâna" posedă o agilitate a degetelor extraordinară. Agilitate *a degetelor* mai mult decât a *mâinii*; într'adevăr, lucrează mai mult cu arătătorul şi mijlociul care alcătuesc un adevărat cleşte în stare să se strecoare în fundul oricărui buzunar şi să scoată obiectul fără ca victima să simtă ceva.

Dacă raptul prezintă prea mari greutăţi, la un semn al „mânii" unul din ajutoare va da brânci victimei, îl va lovi cu cotul sau îi va apuca braţul cu putere; nu atât pentru a-i deturna atenţia aiurea cât pentru a-i impune o senzaţie *puternică* mulţumită căreia senzaţia *uşoară* provocată de obiectul furat să nu fie resimţită de loc.

In trenuri pungaşii „lucrează" la urcarea şi scoborîrea din vagoane şi mai cu seamă pe coridoare, când pasagerii se duc sau se întorc dela vagon-restaurant; fiţi prudenţi în astfel de împrejurări dacă aveţi un portofel încărcat prin buzunare. Să nu credeţi că dacă ţineţi mâna pe el, peste stofa hainei, vă ocrotiţi sigur. Veţi fi îmbrâncit, veţi pierde contactul cu portofelul timp de două secunde care vor ajunge operato-

rului să-l sustragă și să pue în loc altul de aceiași formă pe care-l veți strânge în brațe cu încredere, până la proba contrarie.

Uneori operatorul se va așeza alături de dv. și se va preface că doarme, *cu mâinile impreunate pe pântece*. Dar mâna înmănușată din spre dv. e *falsă*. Pardesiul are mâneci largi, îngăduind această iluzie. Adevărata mână vă va sustrage portofelul exact în clipa în care trenul se va opri în vre-o gară, și când au loc totdeauna câteva zdruncinături. Hoțul va scobori din vagon foarte repede. Dacă băgând de seamă ceva ați voi să-l urmăriți, ceilalți membri ai asociației vă vor împiedeca într'un chip oarecare... Ei călătoresc totdeauna fără geamantan, spre a se putea scobori repede; și acest lucru e un mijloc de a-i recunoaște.

In tramvae, la bâlciuri, la o înghesuială pe străzi, feriți-vă de individul care ține pe brațul stâng un pardesiu mare. E adesea un pikpochet izolat care întrebuințează pardesiul pentru a ascunde „munca" mâinii drepte.

Un procedeu obicinuit e tăerea buzunarului prins într'un nasture, cu ajutorul unei lame de bărbierit.

Există la Londra antreneuri speciali pentru echipele de pikpocheți, adică, în jargonul englezesc, de *dips*. Multe echipe din Europa trec canalul Mânecii spre a se experimenta și a fi „puși la punct" de către acești experți. In zece ședințe, lucrul lor în ansamblu e dus la perfecție. — *W.*

Prin Moși

(Urmare din pag. 24)

Inăuntru, un admirabil joc de oglinzi îți înfățișează o ființă într'adevăr îngrozitoare; păianjenul hidos cu cap de femee. Un lanț. Trupul păianjenului e legat de o bară orizontală. Capul său de femee atârnă în jos, într'o penibilă atitudine.

Mai departe am văzut pe uriașul Ștefan Goagă, omul înalt de 2,28 metri, în greutate de 140 de kilograme și în vârstă de abia 18 ani. Inelul lui s'ar potrivi brățară la o mână da fată. Iți arată și calapodul făcut special pentru el.

Odată cu noi a intrat în baracă un prieten din Dolj al uriașului. Acum câțiva ani, prietenul acesta mărunt îl bătea pe viitorul uriaș, fiindcă refuza să-i zică „nene".

Ștefan, s'a înălțat în ultimii ani fără măsură, mâinile și picioarele au lua proporții uimitoare, ca sub imperiul unui fenomen miraculos, pe care nici doctorii nu-l pot explica.

Alt fenomen este celebra Lioneia, femeea leu. E o austriacă, având figura foarte simpatică și surâzătoare, dar care trăește în patru labe. Are crupa și picioarele arcuite, exact ca picioarele unui leu. Are câte șase, șapte și opt degete la fiecare din membre, dispuse astfel, încât talpa are conformația tălpilor de animal. Impresarul ei îmi arată radiografii concludente. Nu are genunchiu articulat și nu poate sta în două picioare.

Lionela e comunicativă. Imi povestește cum sute de doctori au vizitat-o — în lungile turneuri pe care le-a făcut prin lume — ca s'o studieze.

— „Mama mea pe când era gravidă, s'a speriat de un leu la un circ".

Și aceasta poate fi o explicație.

— „Mai ai frați?"

— „Am trei frați și trei surori, toți normali".

— „Nu te plictisești toată ziua aci ?"

— „Nu, trebue să fiu foarte recunoscătoare", ne spune Lionela, „celor cari m'au învățat să citesc. Citesc foarte mult și îmi găsesc un fel de viață ireală, trăind cu eroii romanelor".

— „Ce romane ți-au plăcut mai mult?"

— „Il citesc totdeauna cu emoție pe Dostoiewsky... îmi place Zola".

Imi povestește apoi, cât de mult i-a plăcut călătoria prin România. A văzut Ardealul și de câte ori ajunge într'un oraș, îl vizitează în trăsură. Lionela e vieneză...

S. V.

Gangsterii Ardealului

(Urmare din pag. 20)

ciumile din întreg județul Bihor.

Intr'o plimbare făcută de noi la fața locului, am avut ocazia să stăm de vorbă cu bătrâni ai satului, cari ne au povestit lucruri foarte interesante. Se pare că sunt regiuni în Ardeal, unde spirtul negru nu este câtuș de puțin o noutate.

— „La noi în sat" ne spunea un bătrân, se fabrică spirt negru încă de pe vremea ungurilor. Ungurii au adus la noi numeroși coloniști pe cari i-a plantat în mijlocul maselor românești. Ca să întărească aceste colonii unguresti, guvernele din Budapesta le-au îndemnat să fabrice spirt din cereale, apoi autoritățile s'au făcut că nu știu nimic despre această ocupație a coloniștilor, așa că spirtul fabricat de ei nu era taxat de fisc. Cu alte cuvinte, se îngăduia înșelarea fiscului, pentru ca starea materială a coloniștilor să prospere și ei să capete astfel mai multă forță, în lupta de nimicire a Românilor. Cu timpul însă, dela acești coloniști, au învățat și românii și ceilalți locuitori minoritari, să fabrice spirt clandestin. In timp ce coloniștii unguri îl fabricau fățiș, fără să se teamă de autorități, celelalte neamuri învățară să ascundă cazanele".

Unul din conducătorii gangsterilor ardeleni.

DESCINDERILE DIN SATE

In aceste regiuni există deci de câteva decenii tradiția, ca fiscul să fie defraudat. Ocupațiunea fabricării clandestine a spirtului s'a extins tot mai mult, până a devenit o adevărată industrie casnică în Ardeal.

Intr'o singură noapte și într'un singur sat, s'au descoperit 60 de cazane mici. In județul Bihor s'au dovedit până acum sute de cazane. Țăranii fabricanți fac cu acest spirt un comerț liber, vânzându-l pe un preț scăzut față de cel oficial, preț care le aduce totuși beneficii foarte însemnate. Prețul po rumbului fiind extrem de scăzut, ei au cantități imense de materie primă la dispoziție.

In ceeace privește părerile oficialității dela orașe, care a făcut astfel de descinderi, ele tind în mare majoritate spre necesitatea monopolizării fabricării spirtului și rachiului, monopol care s'ar putea înființa printr'o nouă lege. Acest monopol ar trebui să cuprindă nu numai fabricarea dar și desfacerea spirtului. Principala cauză care a sporit clandestinajul, este dispoziția din legea Garoflid, agravată de legea maghiară, prin care se ridică taxele asupra spirtului de cereale, pentru a se proteja spirtul provenit din vin.

Apoi controlorii numiți de Ministerul de Finanțe fiind prost retribuiți, s'au lăsat tentați de marile beneficii ce le ofereau fraudatorii. In orașele ardelene, mari fabrici de spirt sunt puse sub suspiciune și cercetările sunt în continuare.

POTENTAȚII SPIRTULUI NEGRU

Marile asociații de gangsteri ai spirtului negru, erau — după cum am arătat, — sprijinite de mari potentați ai politicei și finanțelor țării. sunt complicități atât de importante, încât procurorul Balașiu, având probabil un moment de ezitare, a venit la București, pentru a cere indicațiuni de ce să facă față de descoperirile operate.

Ceeace s'a arestat până acum, nu este nimic față de realele complicități. Chiar unii dintre membrii unei comisiuni, instituită să cerceteze fraudele cu spirtul negru erau dintre cei care recomandase pe unii dintre inspectorii financiari, numiți la controlul spirtului negru.

De pildă inspectorul Andor Kun arestat și apoi eliberat, a făcut declarațiuni în sensul că persoane cu mare influență politică, l'au recomandat să fie numit în postul de inspector al fabricilor de spirt. Evident, pe astfel de chestiuni, partidele politice brodează intense campanii. Fapt cert rămâne însă, că gangsterii Ardealului se sprijineau pe mari forțe politice și financiare. Se vorbește de arestări senzaționale. E bine însă să nu anticipăm.

A. B.

RUDYARD MULTON

OMUL CU MASCA

O aventură a detectivului Gex Trevor

— Lydia n'a dispărut din celulă? întrebă Igor Khan. In noaptea aceasta e ceremonia arderei ei pe rug. Dacă va dispărea, dacă Gex Trexor va isbuti s'o răpească şi s'o salveze, Wampoo ne va ucide...

— Vino să vedem ce face Lydia şi să-i întărim paza...

— Probabil că odată cu ea, vor fi arşi de vii şi aceşti doui prizonieri...

Un fior de groază îmi trecu prin suflet, în timp ce Nagpor şi Khan eşiră şi uşa de fier se închise cu sgomot de lanţuri şi zăvoare...

CAPITOLUL XXXVI

Lydia Hilmar

Peste câtva timp, mongolii ne scoaseră afară din celulă.

— Ne duc să ne ardă de vii! şoptii Ana Sethland.

Am fost conduşi prin curtea care de astă dată era pustie, spre templul din fund. Dar acum, printre butoaele de rugăciuni, în mijlocul curţii, se ridica un mare rug cu trei stâlpi: unul pentru Lydia Hilmar, unul pentru Ana Sethland şi al treilea pentru mine!

Toţi lama şi pelerinii se aflau în templul din fund, unde urma să aibă loc ceremonia sfântă, dinaintea sacrificării noastre.

Lama Nagpor ne eşi înainte, şi apoi ne conduse. In urma lui am ajuns la templul din fund şi suind treptele de piatră am intrat...

De o parte şi de alta a vastei săli in care ne aflam, erau înghesuiţi pelerini şi lama cerşetori. Prin mijloc, era un spaţiu gol, prin care am înaintat spre un altar din fund, construit din lemn şi având forma unui con întors, pe care se aflau statui de zei, ce stau aşezaţi cu picioarele încrucişate. Idoli enormi, cu figuri senine însă, şi urechile fenomenal de mari.

In faţa idolului colosal din mijloc, se afla un tron de aur, pe care sta un „lama viu".

O rază galbenă, ca un efect de proector la teatru, cădea pe figura sa expresivă şi cruntă.

Şi acest Mare Lama, era Wampoo!...

Lângă el, recunoscurăm pe Lydia Hilmar, în voaluri albe, palidă, cu o figurină de ceară.

In jurul tronului de aur pe care sta marele impostor, se aflau divane joase, pe care erau aşezaţi în poză de Budha, nenumăraţi lama ai mânăstirii.

Tăcerea în templu era mormântală.

In faţa tronului, **Sud Kong**. Igor Khan mascat, se înclină. Lydia Hilmar, cu ochii mari de groază, aştepta propria ei jertfire...

In uşa templului se aşeză un lama, care începu să sufle într'o scoică marină, scoţând sunete prelungi, ca de corn de vânătoare, spre cele patru puncte cardinale: chema desigur pe credincioşi la rugăciunea ce avea să înceapă.

Preoţi-bonzi defilară prin faţa lui Wampoo, prosternându-se de trei ori, şi făcând gesturi cabalistice, spre omul cu mască oribilă.

Urmă o tăcere profundă.

Un cor nevăzut începu să psalmodieze o rugăciune gravă, plină de o armonie misterioasă. Sunete de instrumente cu coarde şi de tobe sonore, se amestecau în această melodie ce creştea în intensitate...

Un zgomot confuz de cimbale, tamburine şi clopoţei, se ridica... zgomotul ritmat crescu... Dansatoare se iviră... Oameni cu măşti oribile, înconjurară pe „ţapul ispăşitor", dansând... Trompete şi fluere se amestecară în orchestră. Alămuri vibrară sonor, prelung... Un delir cuprinse pe dansatori... Ei dansau cu o furie, ce nu întrecea decât pe a muzicanţilor.

In vasele de aramă din faţa idolilor, pelerinii aruncară ofrande, **rupii** (bani), **tsampa** (făină), pietre preţioase... Alţii veniau cu unt, cu lapte şi vin amestecat cu miere... Din tipsiile în care ard mirodenii, se ridică fum parfumat, spre baldachinele din stofe scumpe şi aur, de deasupra idolilor...

Şi deodată, toată această larmă încetă...

CAPITOLUL XVIII

Crima fecioarei

Wampoo făcu un semn.

Atunci, un mic cortegiu se formă. Wampoo coborî de pe tron; mulţimea din templu se dădu în dreapta şi stânga, făcând loc falşului preot să treacă. După el, Ana şi cu mine, cu Lydia Hilmar între noi, eram împinşi după Wampoo, spre eşire, de Nagpor şi de Igor Khan, care purta pe cap oribila mască a „ţapului ispăşitor".

In urma noastră, doui câte doui, veniau lama şi bonzii... Pelerinii din templu, aşteptau prosternaţi să iasă acest convoiu, pentruca apoi să iasă şi ei în curte, şi să asiste la scena sacrificiului uman.

Or, nici acum nu-mi dau bine seama, ce s'a petrecut în clipa când am eşit din templu, şi am început să scobor scara, spre rug în urma lui Wampoo. Am văzut pe Lydia Hilmar ridicând un pumnal deasupra capului lui Wampoo, care se prăbuşi, în timp ce Igor du-se cu iuţeala fulgerului la Wampoo, care se prăbuşi, în timp ce Igor Khan, cel cu masca oribilă, cu un formidabil brânci, trimise pe Nagpor, ce se afla lângă el, jos de pe scări, de se propti cu capul în rug. Omul mascat, ce tocmai se afla în praf, scoase un revolver şi începu să tragă focuri în interiorul templului, degajând pragul de mulţimea ce se înghesuia în uşe, ca să vadă ce s'a întâmplat.

Din umbră, se iviră alţi doui, necunoscuţi, cari, ca şi când ar fi fost înţeleşi dinainte cu Igor Khan, sau cu omul mascat ce crezusem că e Igor Khan, închiseră, împreună cu acesta, peste mulţimea din templu, porţile de fier, grele ca nişte porţi de cavou. Mulţimea din templu, speriată de focurile de revolver, se retrăsese o clipă din faţa uşii, aşa că nici o rezistenţă nu se opuse dinăuntru, până ce oamenii dinafară zăvoriră porţile cu drugii lor de fier.

Toată scena aceasta, a durat o clipă. Omul mascat luă în braţe pe Ana Sethland, strigându-mi:

— După mine, Rudy!

Era glasul lui Gex!

Altă umbră ridică în braţe pe Lydia. Era indianul Thaw. Alţi patru indieni formară avant şi ariergarda noastră. Intr'o clipă furăm la poarta lamaseriei, pe care o găsirăm deschisă. Afară, ne strecurarăm pe lângă ziduri, ne confundarăm cu pelerinii ce făceau încă înconjurul stâncilor, pe care se ridica sumbra Kar-Gompa, pe ajutaţi de terenul muntos, reuşirăm să fugim...

Dar cum oare, sub masca „Ţapului", Igor Khan devenise Gex Trevor?

★

Ne-am refugiat îndată în desişurile Himalaiei, şi am trecut de data aceasta Everestul, cu direcţia spre Calcuta, unde, peste câteva săptămâni de... alpinism, am ajuns cu bine.

— Dar cine ţi-a deschis poarta lamaseriei? am întrebat pe Gex.

— Sora pelerinului din care am scos diavolii pe Himalaia; Ana Sethland reuşise să-i şoptească să deschidă poarta în timpul nopţii.

— Igor Khan te-a atacat în timp ce dormiai în patul „ţapului ispăşitor", la Lhassa?

— Da, răspunse Gex, răpisem pe ţap, cu intenţia să mă substitui lui, şi să pătrund astfel în Kar-Gompa. Dar peste noapte, Igor Kham, împreună cu mongolii lui, m'au atacat. Am reuşit să fug pe fereastră, în timp ce chinezii aruncau cu cuţite după mine. Unul m'a atins în spate!... Pumnalul avea pe prăsele doui dragoni de aur, emblema lui Wampoo!.

— Eşti rănit? strigă Ana Sethland.

— Mi-a trecut aproape. Dar în

noaptea aceea, slăbit, cum pierdusem sânge, mi-am pierdut cunoştinţa într'un mic desiş, unde reuşisem să mă târăsc. A doua zi, când avea loc ceremonia alungării lui **Sud Kong**, m'am trezit târziu din leşin, şi nu v'am mai găsit acasă. Am plecat atunci spre Kar-Gompa, printre massele de pelerini ce se îndreptau spre ea. In văgăuna de sub zidurile mânăstirii, am găsit pe Thaw, pe care indienii săi îl scăpaseră, eliberându-l din castelul de pe Potala, unde Nagpor îl ţinea închis. Dela indieni am aflat că Ana şi cu tine, aţi pătruns înăuntru, — dar ca prizonieri. In urma voastră, porţile mânăstirii se închiseseră, şi Wampoo poruncise ca nimeni să nu mai intre sau să iasă: prezenţa voastră în mânăstire, i-a denunţat poate apropierea mea.

— Şi cum aţi pătruns înăuntru? întrebai pe Gex. Cum ai reuşit să înlături pe Igor Khan şi să-i iei masca, substituindu-te lui?

— Eram disperat că nu găsesc nici un mijloc să pătrund în mânăstire, după ce Igor Khan mi-a dejucat planul cu „ţapul", când sora pelerinului s'a strecurat afară din mânăstire şi mi-a spus:

— „Poţi să intri: am ucis pe paznicul porţii, şi poarta e deschisă!". Fata aceea a făcut această crimă la timp, căci în templu ceremonia sacrificiului începuse... Am pătruns astfel cu indienii lui Thaw în curtea pustie, şi ne-am ascuns în butoaele de rugăciuni, pândind. La un moment dat, am zărit pe Igor Khan, cu masca „Ţapului ispăşitor" pe cap, conducând spre templu, urmat de doui mongoli, pe Lydia Hilmar. Am profitat de întuneric, şi ne-am repezit asupra lor. Cu mare greutate am putut opri pe Lydia să nu ţipe. Am doborît pe Khan şi pe mongolii cari nu se aşteptau la acest atac, am luat masca şi hlamida „Ţapului", şi le-am ascuns apoi trupurile în butoaele de rugăciuni. Thaw i-a dat un pumnal Lydiei, căreia i-am spus că am venit s'o salvăm, dar că mai avem de salvat pe Ana şi pe tine, care vă aflaţi în templu.

Mi-am pus hlamida şi am condus pe Lydia Hilmar în templu, în faţa lui Wampoo, înclinându-mă, ca şi când aşi fi fost în realitate Igor Khan. Curând după aceasta, Nagpor v'a adus şi pe voi, pe Ana şi pe tine, în templu. Nu v'am putut anunţa planul ce concepusem pentru salvarea voastră, aşa că lovitura din uşa templului, v'a cam surprins...

Asta-i totul!".

— SFARŞIT —

Miss Germania 1931 a fost aleasă de curând

La Berlin a fost aleasă de curând în cadrul unor elegante serbări pe terasa hotelului „Eden", MISS GERMANIA 1931".

Deţinătoarea titlului pe anul acesta, este baroneasa Daisy de Freyberg, aparţinând uneia dintre cele mai nobile şi vechi familii ale Germaniei.

In vârstă de 19 ani „Miss Germania" a jucat în câteva filme, sub pseudonimul Daisy D'Ora, obţinând un desăvârşit succes.

Ich freue mich Miss Germany 1931 geworden zu sein und hoffe, bald das schöne Rumänien kennen zu lernen.
Bis dahin allen Lesern der Realitatea Ilustrată
Salutari cordiale
8.5.31. Baronesse Daisy Freyberg
(Daisy D'Ora)

Autograful acordat revistei noastre de „Miss Germania".

REALITATEA zâmbeşte

— M'a trimis mămica să-mi daţi de şase lei magiun.
— Şi dece ţi-a dat două căni?
— Ca să nu umblu cu mâna liberă prin cană...

SUPRAPRODUCŢIE

— Ce zici de bietul Radu? L-a călcat eri o trăsură.
— Ei, ce vrei dragă? Nu pot nici automobilele să le facă pe toate...

ATENŢIE

— Puiule dece plânge Nicuşor? Ţi-am spus doar să fi atent când o începe să plângă.
— Am fost, mamă. Era 5 fără zece.

LA TRIBUNAL

— „Reclamant, la ce distanţă erai de inculpat, când a tras primul foc de revolver asupra dumitale?"
— „La o jumătate de metru".
— „Dar când a tras al doilea foc?"
— „La doi kilometri".

INTREBARE LEGITIMĂ

— Fraţii siamezi merg şi la şcoală, tăticule?
— Desigur, Nicuşor, dar pentruce intrebi?
— Păi vreau să ştiu ce se 'ntâmplă, dacă spre exemplu unul din ei trece clasa, iar celălalt rămâne repetent?...

SIMPLU

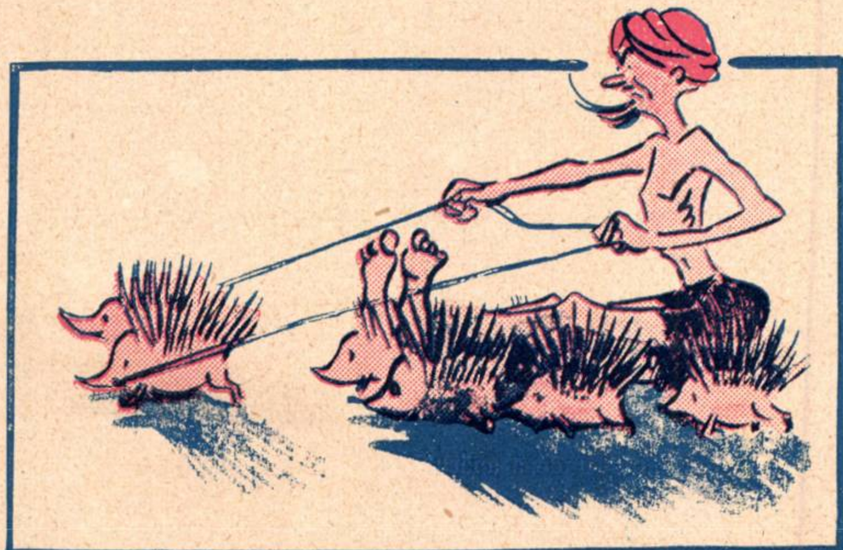
— Ce-a fost sgomotul de eri dela dv.
— Eh, mai nimic. Nevastămea s'a supărat pentru un moft şi mi-a aruncat pardesiul pe scări, in jos.
— Dar tare mai duduia!!
— Ce vrei dragă, era şi subsemnatul in pardesiu...

CALCUL

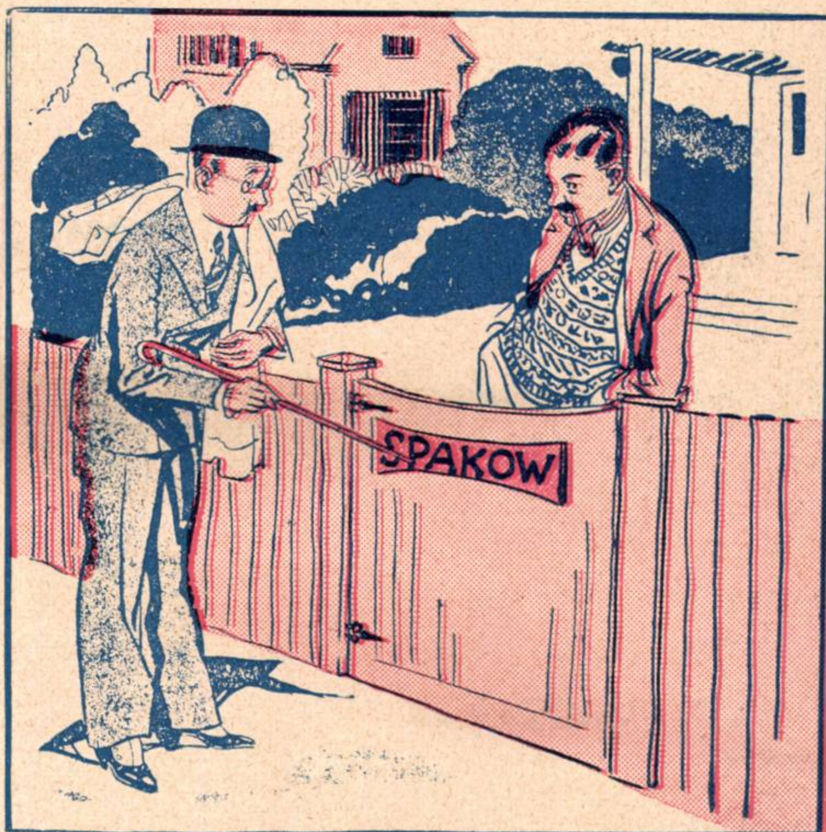
Popescu işi iubeşte grozav soţia. O iubeşte atât de mult, incât acum, când trebue să plece in vilegiatură, nu ştie cum să scape mai repede de ea şi numără orele până la plecarea ei.

Eri seară consoarta vroia să aibe informaţiuni precise, asupra mersului trenului, care o va duce la Tichindeni, unde urma să-şi petreacă luna.

— „Când spuneai că pleacă trenul, Costică?"
— „Peste 40 ore 36 minute şi 12 secunde", răspunde vocea soţului, de după jurnal.

Fachirul iese la plimbare

— Dece ţi-ai botezat vila „Spakow"?
— Cam bântue hoţii pe-aci, dragă şi mă'nţelegi că la un campion de box n'o să le dea mâna să fure...

MOTIV SIMPLU

— *Ce te agiţi aşa, omule? Vrei să sări în flăcări?*

— *Nu dragă, vreau doar să-mi aprind ţigarea...*

COPII...

— „Mamă, pendula noastră se bucură?"
— „De ce întrebi micuţule?"
— „Păi văd că dă din coadă!"

MAI TARE CA NAPOLEON

— *Ştii că Popescu a devenit un radio-amator atât de fervent, încât l-a făcut mari şi pe Napoleon.*

— *Cum pe Napoleon? Ce legătură are radiofonia cu împăratul francezilor?*

— *Foarte simplu: Napoleon a încercat o campanie ca să ia Londra, şi nu i-a reuşit, pe când Popescu o are în două minute...*

LOGODNICI MODERNI

Conversaţia are loc la telefon.

— Lilico, vrei să luăm masa astă seară împreună? Vrei să mănânci cu mine, dulce mică?

—Cu cea mai mare plăcere, Gigele.

—Atunci spune mamei tale, că sunt diseară la opt fix, la masă.

MAI BINE

— *Cum, ochelarii pe care ţi i-am dat, nu-ţi ajută la nimic? Mai ai pata aceea neagră în faţa ochilor?*

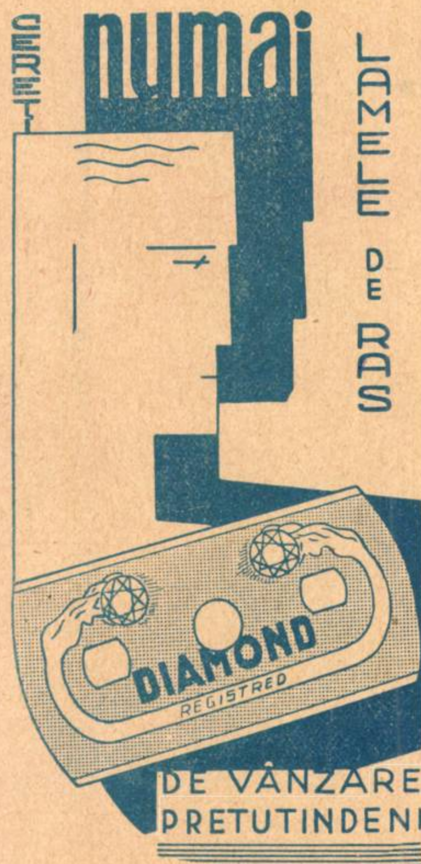
— *Din păcate da, domnule doctor. E drept însă, că văd pata mult mai bine cu ochelarii.....*

IN PERMANENŢĂ

— *Gigel, tata îmi scrie că ne va plăti el călătoria în jurul pământului.*

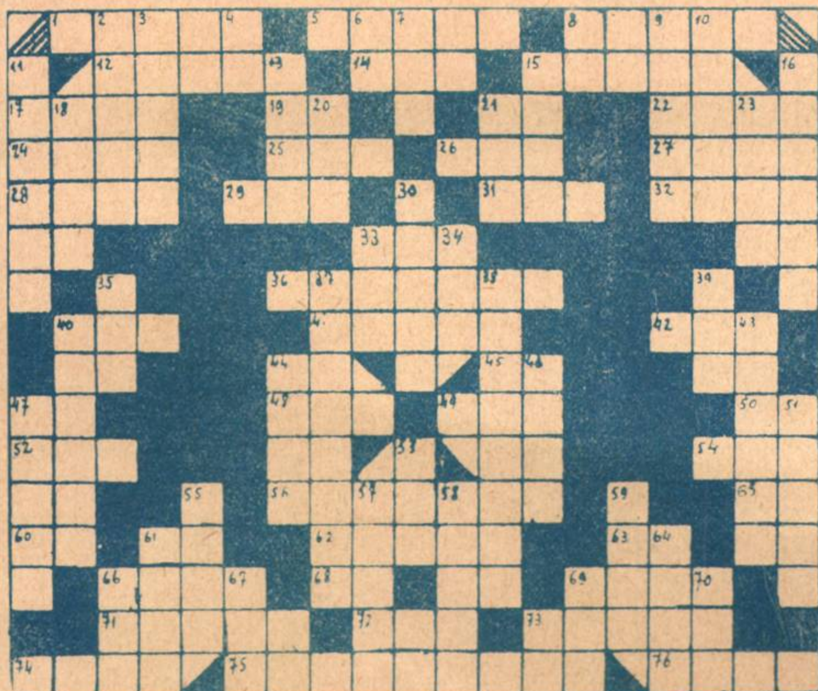
— *Aşa? Atunci cred că voiajul o să dureze vre-o treizeci de ani...*

JOCURILE REALITĂȚII

Cuvinte încrucișate

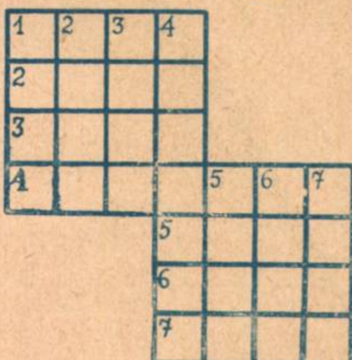
„Duelul" din albumul Rebus

Orizontal: 1) Anagramă din sport. 5) Anagramă din sport. 8) Anagramă din prost. 12) Căpetenia Ungurilor. 14) Cântăreț grec. 15) In cazul nostru, modul de repararea onoarei ultragiate. 17) Pericol eventual. 19) Oraș in Chaldea. 21) Negație. 22) Respect dat. 24) Dibăcie. 25) Zeu. 26) Punct cardinal. 27) Filozof italian. 28) Râu ce trece prin Beyruth. 29) Culoare provocată de mânie. 31) Cadavru. 32) Lipsit de ton. 33) Poeme mici. 36) Fiul lui David, pedepsit cu moartea pentru insurecția sa. 40) Coaja pământului. 41) Nume bărbătesc. 42) Fărâmituri. 44) Fluviu in Siberia. 45) Exclamație. 47) Particulă. 48) Păcălesc (fig.). 49) Fire de urzitură. 50) Notă muzicală. 52) Sbârcitură pe fată. 54) Inițiale de pe uniforma unor functionari postali. 56) Tatăl nimfei Io. 60) Un inceput de nădejde. 61) Măsură itinerară chinezească. 62) Melancolie. 63) Pronume. 65) Ca la nr. 45. 66) Ascund adevărul. 68) Extremitățile unui ciot. 69) Fluviu in Rusia. 71) Domol. 72) Faptă. 73) Oraș in Andaluzia. 74) Fiasco. 75) Celebru spadasin antic. 76) Lucru ce-l face și un măcelar zilnic.

Vertical: 2) Vorbi cu asprime. 3) Al doilea sultan al Turcilor. 4) Posesiv. 6) Idem. 7) Rege (lat.) 8) O jumătate de supă. 9) Pe deaintregul. 10) Stigmatizat intr'un duel. 11) Muschetar vestit. 13) Luptă fără rezultat in asistența martorilor. 15) Pedestru (Mold.) 16) Providență. 18) Necredință. 20) Sclav. 21) Lipsit de valabilitate. 23) Inconjur. 30) A fost... 33) Ins dintr'un popor de pe malurile Tibrului. 34) Victima lui Zamri. 35) Numeral. 37) Lovitură cu degetul. 38) Aclamațiuni. 39) Măsură de lungime (Olt.). 40) Arta de a se duela. 43) Armă in formă de topor cu două tăișuri. 44) Fascină (fig.) 46) Starea primitivă a Universului. 47) Un fel de baie — dacă vreți — in care se spală sau nu onoarea. 51) Muschetar celebru. 53) Unelte casnice. 55) Metal pe care se imprimă clișeele. 57) Sanctuariu. 58) Ceartă (fără codită). 59) Cuvertură. 61) Râs!? 64) Parez. 66) Mai multe monezi... verzi. 67) Adus pe spate. 69) Ceva caracteristic atât bețivilor cât și boxerilor. 70) O_cie. 73) Conjuncție.

Dublu pătrat istorico-geografic

1) Numele a doi eroi vestiți.
2) Numele mai multor domni români.
3) Primarul unui oraș turcesc de lângă Dunăre.
4) Istoric român.
5) Fluviu in Italia.
6) Zeu in mitologia scandinavă.
7) Astru.

Enigmă

Adăugați o stea unei culori și veți găci o altă culoare.

Enigmă geografică

Tăiați inițiala unei foste împărății și veți afla o țară în Europa.

Nouile noastre premii

Deslegările problemelor din numerele 223, 224, 225, 226 și 227, se primesc până la 10 Iunie 1931.

Fiecare problemă acordă un număr oarecare de puncte după care se va face împărțirea pe categorii și distribuirea premiilor în modul următor:

Categoria I-a: 2000 lei in numerar;
Categoria II-a: Un aparat fotografic;
Categoria III-a: Trei aparate de radio cu galenă;
Categoria IV-a: 7 volume din operele literare renumite. Premiile se vor distribui la 20 Iunie când se vor acorda și distincțiuni colaboratorilor merituoși.

N.B. Fiecare categorie are șanse egale in categoriile inferioare.

Cupon pentru jocuri

No. 227

Numele și pronumele ....

....

Adresa ....

„REALITATEA ILUSTRATĂ". — *Director* Nic. Constantin.
Redacția și Administrația: str. Const. Mille 7—9—11.
Prețul abonamentelor: *Un an lei 400; 6 luni lei 200; 3 luni lei 100. Pentru străinătate lei 500 anual.*

REALITATEA
ilustrată

LOGODNICII PRINCIARI. — (Principesa Ileana şi arhiducele Anton de Habsburg, a căror căsătorie se va celebra în curând)

Atelierele „Adeverul", S. A.

ANUL V. — Nr. 228 SUPLIMENT GRATUIT „REPORTAJ" 11 IUNIE 1931

REALITATEA ilustrată

„MISS ROMÂNIA 1931" d-ra **Erastia Peretz** a fost aleasă de curând și a plecat la Galveston.

PREȚUL 10 LEI

IN ACTUALITATE

CU O ORĂ INAPOI

PÂNĂ la 15 Mai ceasornicele noastre mergeau normal, diferenţa între timpul Bucureştilor şi al Vienei fiind de o oră, iar între Bucureşti şi Paris două ore.

Franţa şi-a dat timpul cu o oră înainte, iar România cu o oră înapoi. Dela Nistru până la Oceanul Atlantic avem deci acelaş orar.

ASTRONOMII ŞI SCHIMBAREA OREI

Schimbarea orei n'a fost executată din iniţiativa astronomilor, cum greşit cred unii. O astfel de crimă nu putea fi înfăptuită de oamenii ştiinţei.

Ideia adoptării orei centrale aparţine C. F. R.

Comitetul naţional astronomic a fost principial contra schimbării timpului, dar având în vedere cererea insistentă a direcţiunei generale C. F. R. savanţii noştri au admis moţiunea d-lui prof. Vâlcovici, prin care n'au mai luat în consideraţie fictivele fusuri orare ale americanului *Allen*, nici chiar meridianele noastre geografice, timpul fiind la urma urmei relativ, conform teoriilor lui Einstein.

C. F. R. ŞI TEORIA RELATIVITĂŢII

— *„Ce ar fi dacă în loc de Bucureşti, Capitala ţării noastre ar fi Aradul?"*

— *„Şi ce ar fi dacă Lembergul ar fi Capitala Poloniei în loc de Varşovia?"*

Cu aceste două argumente C. F. R. ne-au convins că soarele poate trece la meridian şi la ora 11 iar la Cetatea Albă nu e nici o primejdie că se înoptează vara la orele 6 şi jumătate, probabil pentru că majoritatea basarabenilor n'au ceasornice.

C. F. R. ne-au aplicat teoria relativităţii.

Timpul e relativ şi convenţional.

Publicul bunăoară nu vine la teatru la ora 9 ci la 10; e preferabil dar a da ceasornicele cu o oră înapoi şi 9 devine astfel 10.

Pentru a justifica retrogradarea timpului C. F. R. au făcut apel la astronomi.

MOŢIUNEA ASTRONOMILOR

Iată textul moţiunei propusă de d. prof. *V. Vâlcovici*, actualul ministru al Comunicaţiilor şi care a fost adoptată cu unanimitate:

„Comitetul naţional român de astronomie întrunindu-se în ziua de 4 Aprilie 1931 sub preşedinţia d-lui prof. *N. Coculescu*, constată că faţă de schimbarea orarului, preconizată de direcţiunea generală a C. F. R. *ştiinţa nu poate avea nici-o atitudine*.

Totuşi crede că o astfel de schimbare ar implica importante repercusiuni în viaţa socială şi economică a ţării şi că prin urmare, înainte de a fi înfăptuită, ea ar merita să fie discutată în mod amplu, în sânul unei adunări mai largi, în care să fie reprezentate toate categoriile sociale şi economice mai importante".

★

Graţie acestei moţiuni oraşul Bucureşti a fost plasat, bineînţeles numai în timp, nu şi în spaţiu, pe acelaş meridian cu *Viena şi Paris*.

VARIAŢIA ORARIILOR

După lămuririle date de specialiştii C. F. R. este îndeobşte cunoscut că pământul în mişcarea sa de rotaţie, dela Vest la Est perindează cele 360 grade de longitudine sau meridiane ale sale prin punctul de culminaţie a Soarelui, în timp de 24 ore.

Această trecere pentru 15° are loc într'o oră, iar dela un grad la altul în 4', ceeace înseamnă că pentru două localităţi distanţate cu 15° timpul lor de amiază sau *timpul solar*, diferă cu o oră.

Fiecare localitate are deci timpul său, ora sa solară, conducătoare pentru viaţă şi relaţiile ei. Se naşte în felul acesta o diversitate de ore, după numărul localităţilor, care poate provoca neplăceri şi nedumeriri în calcularea timpului de îndată ce localităţile stabilesc legături şi relaţii comune.

Pentru a putea determina spre exemplu, după ora solară, timpul exact de sosire al unui tren expres, care ar circula dela Est la Vest, cu o viteză de distanţă dintre două grade pe oră, ar trebui ca la timpul de mers, adică după fiecare oră, să adăugăm câte 4'— şi să facem operaţie inversă pentru trenurile circulând dela Vest la Est.

Calculul în sine, dacă pentru sosirile şi plecările trenurilor poate fi înfăptuit pentru public, el apare ca o imposibilitate pentru serviciul interior de cale ferată, în stabilirea legăturilor, a crucişărilor şi trecerilor înainte a trenurilor.

ORA UNITARĂ

Istoricul drumurilor de fer ne arată cum din cauza acestor inconveniente, reţelele au simţit nevoia unei simplificări, a unei ore unitare de conducere.

Şi întrucât ora solară guverna fiecare localitate, căile ferate au făcut mult timp uz de două orarii: unul de *serviciu*, indicat de timpul solar al celei mai importante gări sau al Capitalei, şi altul de *staţie*, care indica sosirile şi plecările trenurilor după ora localităţii respective.

Ceasornicele din sălile de aşteptare ale gărilor arătau ora localităţii, pe când cele din biurourile de serviciu arătau ora unitară a regiunei.

CELE 24 FUSURI ALE GLOBULUI

Revoluţia timpul ceasornicelor a fost făcută la 1883 de renumitul specialist de cale ferată *W. F. Allen*, secretarul lui *„Railway Time Convention"*, după care întreg globul pământesc se împărţi în 24 de *zone*, care variază între ele cu ore întregi, în timp ce minutele şi secundele rămân în acelaş loc.

Bunăoară în momentul când scriu aceste rânduri e după noul orar 7 h. şi 10 m.

Or, conform convenţiei lui Allen minutarul e în acest moment pe globul la 10 minute, dar acul mic e înainte sau înapoi. Astfel la Sofia e 8 şi 10 minute, la Paris e 7 şi 10, la Londra e 6 şi 10, în estul Groenlandei 5 şi 10, la Ierusalim 9 şi 10, etc. etc.

Fiecare din cele 24 zone denumite şi fusuri, au o întindere longitudinală de 15°.

In interiorul fiecărei zone se aplică timpul meridianului care străbate mijlocul ei.

Ca punct de plecare pentru timpul zonal s'a luat meridianul din Greenwich.

1 FUS IN EUROPA, 5 FUSURI IN AMERICA

In timp ce Europa (afară de Rusia) are acum un singur fus orar, după zona centrală. America îşi păstrează cele 5 fusuri Allen, având şi azi următoarele zone de timp.

1) Intercontinental Time.
2) Eastern Time.
3) Central Time.
4) Mountain Time.
5) Pacific Time.

In Europa e acum o adevărată anarhie a timpului, deoarece în afară de ora unitară centrală, mai avem:

1) Ora de Vest în Anglia şi Portugalia,
2) Ora de Est în Bulgaria, Turcia şi Grecia.
3) Ora Olandei.
4) Ora Rusiei.

Cel dintâi care în România văzu chestiunea în toată claritatea ei fu d. general de divizie *Mihail Ionescu*, directorul general al căilor ferate, după îndemnul căruia şi pe bază de argumente feroviare, la care se ceru şi consensul ştiinţific al Observatorului nostru Naţional de Astronomie, guvernul Mironescu prin jurnalul No. 348 din 30 Martie 1931 hotărî adoptarea orei Europei centrale.

Iată deci un guvern care şi-a pregătit singur căderea cu o oră înainte prin faptul că a dat ora înapoi.

ARGUMENTELE DIRECŢIUNII C. F. R.

Articolul acesta, ca toate cronicele ştiinţifice publicate în „Realitatea Ilustrată" fiind bogat documentat, îl vom încheia cu un citat din expunerea d-lui *inginer-şef I. Macovei*, directorul mişcării C. F. R., unul din autorii introducerii orei centrale în ţara noastră.

„Chestiunea orarului aşa cum a fost pusă de d. W. Allen a fost privită nu atât din punctul de vedere pur teoretic (ştiinţific) cât mai ales din cel practic, deci convenţional.

Principiul emis mai apoi ca o ţară să adopte ora indicată de fusul în care cade meridianul Capitalei sale, este după noi, de natură pur convenţională şi uneori poate chiar injust.

Căci dacă Polonia, spre exemplu, care a adoptat ora centrală, deşi cea mai mare parte a teritoriului său cade în fusul oriental, ar avea drept Capitala Lwow sau Wilno, ar trebui să ia ora orientală. Dacă la România ar fi fost încorporată şi Ungaria, al cărei teritoriu cade în fusul central, ar fi trebuit să ia ora orientală adică cea a Capitalei noastre Bucureşti, iar dacă Capitala noastră s'ar muta la Arad toată ţara ar lua ora centrală. De altfel ţinuturile alipite României, ca: Transilvania, Banat, Maramureş, Bucovina, au avut înainte de incorporare ora **centrală**.

Un caz tipic de nedreptate ne oferă Grecia care deşi are tot teritoriul său în fusul central, din cauză că Athena cu meridianul său 23° 40', cade numai cu 10' în fusul oriental, a adoptat ora orientală.

Nu toate statele însă au respectat această convenţie căci iată Lituania a cărei Capitală (meridianul 24) cade în fusul oriental, totuşi a luat ora occidentală; iar Rusia Europeană a cărui teritoriu se întinde pe două fusuri, se conduce — nu cum face America după mai multe ore — ci numai după o oră.

De altfel ce poate însemna ora de vară (l'heure d'été) în Franţa,

(Continuare în pag. 7)

DOVADA

CU PĂRUL ei negru, cu ochii ei sfredelitori, cu trăsăturile feței puțin încordate, Edith Alwin trăda un temperament sanguin, mândru, o fire impulsivă și voluntară. Mersul ei de o majestate regească cu șerpuirile unduioase ale trupului ei cambrat, iți da iluzia acelor vlăstare de „sânge albastru" care-și consumă viața în flăcări dogoritoare de patimă, dintr'un impuls instinctiv nimicitor. Ceva din nesațiul libertății absolute, ceva abia perceptibil, plutea vecinic ca o mărturie de orgoliu femenin în jurul persoanei ei, în gesturile sale, în cuvintele pe care le rostea. Ca un arc permanent întins, nervii ei încordați o făceau refractară oricărei tendințe de supunere.

Prin opoziție, Robert Alwin, soțul ei, era o fire răbdătoare, calmă și iubitoare, pe al cărei fond sentimental se grefase morala unei vieți austere de laborator. Era puțin expansiv, laconic în conversații și sobru până în cele mai mici amănunte ale vieții sale. Cine nu-i cunoștea sufletul, bănuia că acest fel de a fi, isvorăște dintr'o mândrie nelimitată, dintr'un orgoliu alimentat de succesele sale profesionale. Robert Alwin, era descoperitorul unui explozibil care revoluționase domeniile pirotechniei, deoarece reușise să concentreze în niște cristale de volum minimal, o forță uriașă, capabilă de a deslănțui adevărate dezastre. Invenția lui patentată sub numele de „alwinită" îi adusese în cel mai scurt timp o avere imensă. Solicitat de nenumărate societăți de exploatări miniere și de diverse state, încasase sume fabuloase, pentru a prepara acest explosibil. Deși tânăr, savantul chimist își câștigase într'un timp tot atât de scurt o celebriate mondială.

Nici geniul său și nici averea pe care o acumulase, n'au

Sus: *O bandă luminoasă îi orbi ochii...*
Jos: *Toți trei urmăriau cu atenție dispozițiunile lui Robert...*

reuşit însă să-i procure acea fărâmă de fericire casnică pe care o dorea cu toată puterea sufletului său.

Edith parcă împrumutase ceva din atributele explosibilului inve[illegible]tat de soţul ei şi reacţiona cu violenţă şi mândrie oricărei tentative de drăgălăşenie venită din partea soţului său.

Il iubea în fond. Firea ei vulcanică însă, expansiunea ei, cerea imperios aceiaş exuberanţă pentru a satisface vanitatea ei feminină. Robert în laconismul şi sobrietatea sa, fusese înţeles ca o fire indiferentă şi mândră. Edith, prea orgolioasă ca să încerce un demers împăciuitor pe lângă soţul ei, trăia sub imperiul unei veşnice tensiuni nervoase, hotărîtă să afecteze continuu o indiferenţă glacială. Timp de cinci ani, căsnicia soţilor Alwin ,număra aproape zilnic „guerillas"-uri care inveninau în doze progresive clipele de intimitate ale căminului lor, sortit altfel unei armonii desăvârşite.

Erau amândoi în hall. Edith lungită pe o canapea, răsfoia un jurnal ilustrat, răspunzând evasiv întrebărilor soţului ei. Robert cu mâinile în buzunar, cu capul plecat pe piept, măsura cu paşi mari şi sacadaţi, distanţa între pereţii hallului. Torcea câtva timp firul gândurilor, apoi conversaţia reîncepea tăioasă, ca nişte asvârlituri de cuţit.

— „Edith, de ce tonul acesta atât de dispreţuitor?"

— „Fiindcă aşa simt şi nu vreau să-ţi procur iluzii! Nu ţiu să te menajez câtuşi de puţin!"

— „Atunci, mă urăşti."

— „Te dispreţuiesc! Atât!"

— Şi de ce?"

Vocea lui Robert luase o inflexiune tandră. Edith îl privi mirată. El fixa parchetul, cufundat parcă în numărătoarea bucăţilor de stejar ce formau podeaua. Tentaculele sentimentale fuseseră întinse pentru o clipă, apoi retrase brusc. Edith avu un gest de indiferenţă. Apoi spuse:

— „Aşa, din capriciu! Ai putea să-mi explici de ce-ţi sunt aşa de dragi formulele tale chimice, pe care le introduci până şi în conversaţia noastră intimă?

— „Cum aşa, Edith? Am vorbit eu vreo-dată cu tine chestiuni de chimie? Niciodată nu m'am gândit să te plictisesc cu astfel de lucruri".

— „De sigur! Sunt sub nivelul intelectual al „domnului", care nu poate discuta cu mine chestiuni ştiinţifice, deoarece nu posed destulă materie cenuşie în creier. Sunt o păsărică, care trebue să ciripească în timp ce „domnul savant", făcându-şi digestia, să poată urmări cu un ochiu introspectiv, reacţiile chimice ale alimentelor. Astfel, nici momentele sacrificate mie nu vor fi lipsite de un caracter ştiinţific. Nu dragul meu. Viaţa aceasta m'a adus la o abulie completă. Mi-e indiferent orice; bogăţia ta, luxul cu care mă 'nconjuri, atenţiile tale, tot, inclusiv persoana ta „ilustră".

Robert se opri un moment s'o privească. Era rândul ei acum să plece ochii şi să se ocupe de jurnalul pe care-l răsfoia.

— „Atunci să divorţăm, dragă Edith".

— „Cred că ar fi nimerit pentru amândoi. Ai putea reveni la sticluţele tale şi ceva mai mult, ţi-ai putea pune chiar un grăunte de explozibil în suflet să extermini pentru totdeauna sentimentul tău chimico-conjugal, atât de plictisitor pentru tine".

Robert râse cu poftă şi într'un elan de sinceră prietenie se apropiă de Edith, luându-i mâna s'o sărute. Edith ca electrizată, trase mâna şi sări în picioare.

— „Nu, te rog! Nu fac compromisuri. Te dispensez de orice compătimire. Să ne despărţim.

Robert, trăda o vădită enervare. Ochii i se injectară de sânge.

— „Eşti sălbatecă, Edith!"

— „Aprecierile d-tale, mă lasă complet rece!" ...Şi fără să mi rostească vre-un cuvânt, ieşi din hall, trântind ostentativ uşa în urm sa.

Robert avu un gest spontan s'o oprească. Se reţinu însă. Se îmbrăcă şi plecă spre laboratorul său.

Tânărul savant îşi instalase laboratorul într'un parc spaţios, cu al întunecoase, umbrite de arbori seculari. Işi clădise această vilă sing ratecă nu atât din nevoia de linişte, pe care nu i-o putea oferi niciun din arterele oraşului, cât din precauţiunea de a nu produce vre-un dezastru în jurul său, dat fiind periculoasele experienţe cu care se îndeletnicea.

Robert, în urma discuţiei cu soţia sa, se hotărî să se dedice lucrărilor sale şi să locuiască în micul apartament anexat laboratorului, amenajat odată după gustul Edithei. Era un mic cuib de dragoste, cochet şi melancolic, unde-şi petrecuse însă singuratec, unicele-i clipe duioase, de adevărată linişte sufletească.

. . . .

Două zile Robert nu a dat pe acasă. Aproape fără întrerupere a lucrat în laborator, până târziu în noapte. Edith ştiind ce atitudine va lua soţul ei în urma discuţiei lor, nu se îngrijia câtuşi de puţin de dispariţia lui. Era un caz care avusese destule precedente şi toate până acum s'au sfârşit prin revenirea lui Robert, care ceda şi încerca o nouă integrare a vieţii sale conjugale.

Era aproape ora prânzului. Intrase de câteva momente în biroul său să consulte o carte. Era complet adâncit în lectura sa, când un foşnet caracteristic mătasei, îl făcu să ridice instinctiv capul. In faţa lui, stătea o femeie blondă, cu trăsături delicate, surâzătoare, urmărindu-i cu ochii gesturile lui de surprindere.

— „Cum, tu aci? Ce surpriză, draga mea Elise!

— „Pari mai mult îngrozit, Robert!"

— „Intr'adevăr! Eram atât de adâncit în citirea cărţii mele, când deodată simt ceva, aşa ca un fluid magnetic, care-mi ordonă să ridic capul şi să privesc în faţa mea. Erau privirile tale, Elise. Ştii, totdeauna am avut impresia aceasta, că privirile tale sunt magnetice.

— „Imi pare însă, că memoria nu te serveşte aşa de bine, în chestiuni sentimentale. Imi amintesc perfect când ne-am vorbit prima dată la facultate, mi-ai spus o mică răutate. Susţineai că privirile mele, conţin „gumă tragantă".

— „Era şi natural să-ţi fi vorbit atunci astfel. Eram un chimist romantic."

Amândoi râseră deschis ca doi şcolari.

— „Dar spune-mi Elise, ce te aduce la mine?"

— „Mi-e dor de voi. Ce face Edith?

— „Să lăsăm capitolele „funebre" la urmă. Vino să-ţi arăt o mică descoperire a mea obţinută graţie lui Edith. In calitate de fostă chimistă,

(Continuare în pag. 8-a)

...Robert arătă cristalele albăstrui...

„Miss România 1931"

D-ra Erastia Peretz a fost aleasă „Miss România 1931". Noua aleasă. — O îndrăgostită de natură şi de muzică. „Tia" în intimitate.—Intre literatură şi Universitate.

REALITATEA ILUSTRATĂ", credincoasă tradiţiei de a evidenţia în fiecare an, în cadrul unui impozant concurs, pe cea mai frumoasă fată din România, a procedat şi anul acesta la alegerea unei „Miss România".

Intr'adevăr, dupăce filmul „Parada Frumuseţii" n'a dat rezultatele aşteptate „*Realitatea Ilustrată*" a hotărît ca alegerea să fie făcută de un juriu competent, compus din artişti, pictori şi sculptori şi din literaţi, care s'a întrunit zilele trecute, pentru a examina cele câteva mii de fotografii, sosite din toată ţara.

„MISS ROMANIA 1931"

După ample deliberări ,juriul a acordat titlul de „cea mai frumoasă fată din România" (Miss România) domnişoarei *Erastia Peretz,* fiica d-lui profesor universitar *Ioan Peretz,* fost director general al Teatrelor.

PERSONALITATEA ALESEI

Domnişoara Erastia Peretz, — *Tia,* după cum îi spun cei din familie, — a împlinit vârsta de 17 ani, termină acum ultima clasă de liceu şi urmează să dea bacalaureatul, pentru a intra în Universitate.

„*Miss România*" *1931 în costum naţional. („Fotoglob"* — I. Barasch)

a fost aleasă

D-ra ERASTIA PERETZ

Blondă, cu ochii verzi şi talia înaltă, tânăra aleasă răspândeşte în jurul ei un farmec deosebit, farmecul simplicităţii ,al modestiei ,îmbinat cu parfumul suav al unei tinereţi sclipitoare, de voioşie.

INDRĂGOSTITĂ DE NATURĂ

„Miss România 1931" şi-a trăit toţi anii copilăriei în mijlocul naturii într'o comună de lângă Iaşi, unde familia Peretz posedă un conac. Zilnic se pierdea printre valurile înalte de grâne verzi sau coapte, printre mările de maci sau prin livezile umbrite de pomii plini de roadă.

Şi această natură i s'a implântat adânc în suflet, Erastia Peretz păstrând din toate gesturile şi acţiunile ei,. acea simplicitate, acea naturaleţe proprie sufletelor mari, descătuşate de dogmele sufocante ale convenţionalismului.

Un intim al casei povesteşte următoarea întâmplare nostimă, petrecută pe vremea când „Tia" avea numai 4 ani şi când părinţii se obicinuiseră cu lipsurile ei de câte o oră-două de acasă. Dar într'o zi trecuse vremea prânzului şi micuţa încă nu se întorsese. Toată familia pornise în căutarea ei şi într'un târziu, când soarele pornise spre apus, au găsit-o pe prispa unui gospodar între alte patru femei, torcând cu cea mai desăvârşită seriozitate, — ca o autentică ţărancă, — dintr'un fuior de lână înfipt în caier, şi scurgând firul subţire şi bine răsucit, pe fus.

LITERATA

Nici până astăzi nu s'a despărţit de această mare prietenă a ei, Natura, care i se oglindeşte în ochi, în gesturi şi în vorbe.

Şi am mai descoperit-o undeva. Intâmplător, am găsit pe birou un caet de versuri, slove mărunte, de maşină, versuri de toate dimensiunile, aranjate în strofe, montate în pagini curăţele şi fixate într'o legătură de piele.

Mi s'a părut la început că este o colecţie de versuri din cei mai străluciţi autori ai noştri. Intr'adevăr, sentimentalismul lui Eminescu, dragostea de glie a lui Coşbuc, severitatea ritmicei lui Vlahuţă şi splendoarea versurilor nestemate ale lui Macedonsky, şi-au dat întâlnire în versurile Erastiei Peretz, formând un stil nou plin de soare şi de scânteeri metalice, concentrate de oglindirea poate prea matură pentru vârsta autoarei.

Am citit câteva din ele. Şi versurile curg lin, ca murmurul unui pârâiaş, ce se strecoară printre pietrele care îi aţin cursul. O inspiraţie fenomenală şi totul natural, atât de natural încât îţi face impresia că trăeşti în lumea romantică a speranţelor, a dorinţelor, a frumosului nemărginit.

In afară de versuri, „Miss România" a scris două romane, care vor fi date în curând publicităţii.

POLIGLOTA ŞI MUZICANTA

Domnişoara Erastia Peretz, vorbeşte la perfecţie franceza, engleza şi germana şi unul din romanele ei este scris în franţuzeşte şi va fi editat în foarte scurtă vreme de o mare casă din capitala Franţei.

Când e emoţionată „Tia" se aşează la pianul din salonul somptuos şi degetele ei alunecă uşoare, ca un sbor de libelulă, peste clapele de fildeş, pierdute într'o sonată de Chopin sau într'un lied de Schubert, autori de cari este îndrăgostită.

Când dorul infinitului i se strecoară în suflet, „Tia" se acompaniază şi vocea ei are reflexe de argint care unduiesc în semiobscuritatea încăperii.

Iar când tinereţea îşi manifestă drepturile „Tia" cântă chansonete italieneşti sau romanţe pasionate, acompaniindu-se la ghitară.

„TIA" IN INTIMITATE

S'a cam lăsat aşteptată. Venia de la şcoală. O emoţie îndreptăţită îi îmbujoră obrajii, când auzi vestea

alegerii. Dar s'a stăpânit. Spiritele mari sunt totdeauna stăpâne pe situaţie.

Şi calmă, s'a aşezat la biroul din bibliotecă.

— „Vrei să mă'ntrebi ceva? N'aş avea ce-ţi răspunde. Mă simt oarecum emoţionată, după vestea pe care am primit-o. Şi pe urmă, ce-aş putea să-ţi spun eu, care am împlinit abia 17 ani. Crede-mă te rog, jocurile copilăriei şi studiile nu mi-au mai dat timpul să reţin amintiri.

Totuş văd ca prin vis spectacolele de mare montare dela Teatrul Naţional, unde tatăl meu era director. Mai ales îmi amintesc minunatele versuri din piesele lui importante, „Mila Iacşici" şi „Bimbaşa Sava" din care ştiam pasagii întregi pe de rost"

Domnişoara Peretz scoase din bibliotecă două cărţi, legate în piele maron.

— „Iată poeţii mei favoriţi: Baudelaire şi Verlaine. Ei îmi sunt cei mai buni prieteni, după părinţi. Cu ei mă'nţeleg cel mai bine. Prieteni sinceri şi tăcuţi. Lor le poţi spune tot ce ai pe suflet, fără riscul ca mărturisirea ta să fie contrazisă sau comentată. Pe de altă parte, bieţii mei amici nu mă obligă să mă entuziasmez pentru sentimentele sau sfaturile lor".

— *„Ce-ai de gând, dudue, pentru mai târziu?"*

— „Uite, după ce termin bacalaureatul, voi studia literele, pentru a mă dedica fie profesoratului, fie literaturei. Dar ce văd, caetul meu de versuri pe masă? Cine ţi l-a dat?"

Şi o roşaţă subită îi coloră din nou obrajii.

— „Ai citi ceva din el? Să ştii că nu sunt decât câteva încercări, fără prea mari pretenţii. De altfel am prea puţin timp pentru versuri. M'am ocupat mai mult cu proza şi cei cari au citit pasagii din romanele mele, mi-au spus că... ei bine.... da..... mi-au spus că sunt destul de bune Dar să nu crezi, te rog, că-mi fac un titlu de glorie din asta".

D-ra ELENA MISCHIU, *aleasă a doua.*

Domnişoara Peretz trebuia să se ducă la croitoreasă. Timpul plecării era foarte apropiat. Şi când o tânără fată trebue să plece la croitoreasă, pentru toalete, înţelegeţi că orice insistenţe şi încercări devin zadarnice..... Restul cred că se'nţelege...

Revista noastră va publica în numerele viitoare, câteva din versurile domnişoarei Erastia Peretz, adevărate boabe de mărgăritar.

Pentru locul al doilea a fost menţionată d-ra Elena Mischiu, *care a obţinut la concursul din anul trecut, titlul de „Miss Oltenia. In vârstă de 19 ani, a doua aleasă a „Realităţii Ilustrate", este de o drăgălăşie nespusă, care-i contureazã frumuseţea clasică.*

D-ra Păpuşa Vlasiu, *a treia noastră aleasă, — purtătoare anul trecut a titlului de „Miss Ardeal", — împreună farmecul părului negru ca abanosul, cu nemărginirea întunecată, care se pierde în ochii ei.*

Dar despre alesele noastre de mai sus, vom reveni în numărul viitor.

Din plăcerile automobilismului în America

D-na Wilkowski, *conducea automobilul său pe străzile Detroit-ului. La un moment dat, când oprise maşina, un necunoscut sări alături de conducătoare şi ameninţând-o cu revolverul, o sili să conducă într'o anumită stradă. Pe drum când banditul trecu la volan, doamna sări din maşină şi o rupse la fugă, scăpând cel puţin cu viaţă.*

Cu o oră înapoi (Urmare din pag. 2)

decât o încălcare a principiului.

In desbaterile cari au avut loc la Paris, cu ocazia introducerei orei de vară, Painlevé, pe atunci ministru de instrucţie publică, susţinea: „les occupations de la vie sont reglées de façon conventionelle par l'horloge et non pas par l'heure réelle", iar Lecornu dela Academia de ştiinţe spunea că Academia nu trebue să se amestece în această chestiune care cade în sarcina guvernelor. El aminteşte că Academia a făcut declaraţiunea că „sistemul fuselor orare nu ridică nici-o chestiune de teorie care să justifice intervenirea ei".

La fel ca şi Academia din Franţa, *Comitetul Naţional Român de Astronomie*, întrunit în ziua de 4 Aprilie 1931 sub preşidenţia d-lui profesor N. Coculescu constată că faţă de schimbarea orariului, preconizată de direcţiunea generală C. F. R. ştiinţa nu poate avea nici-o atitudine, chestiunea rămânând să fie discutată mai mult din punct de vedere social şi economic.

Dacă se priveşte o hartă C. F. R. se poate vedea că avem 15 puncte de legătură internaţională ca: Stamora Moraviţa, Clucent, Jimbolia, Curtici, Pecica, Salonta Mare, Episcopia Bihorului, Valea lui Mihai, Halmei, Dragoş Vodă, Băcicoiul Mare, Valea Vişăului, Grigore Ghica Vodă, Schit şi Ştefăneşti, cu Jugoslavia, Ungaria, Cehoslovacia şi Polonia, ţări amice nouă şi conduse de ora centrală, pe când cu vecina Rusie cu a cărei oră mergem, nu avem nici o legătură şi relaţie.

Şi deasemenea că Meridianul Estic al Poloniei 28° 15 trece prin Soroca — Reni — Cavarna, lăsând către Vest cea mai mare parte a ţărei noastre, care prin analogie cu Polonia poate avea fără inconvenient aceiaşi oră, adică ora centrală.

Diferenţa de orarii provoacă mari neajunsuri în stabilirea de legături de trenuri internaţionale, nu pentrucă trebue a se da minutarele ceasornicelor de frontieră cu o oră înainte sau înapoi, ci deoarece ştiinţa mersurilor de tren impune între altele, plecări şi sosiri de trenuri la ore convenabile în capitalele ţărilor pe cari le leagă. O plecare mai de vreme de ora 7 şi o sosire mai târzie de ora 23 sau 23.30 se consideră ca nepotrivită. Orice deplasare a acestor ore, lipseşte publicul de mijloacele de comunicaţie frecuente şi eftine ale oraşelor, le diminuează timpul de odihnă de noapte, iar trenurile riscă a avea o frecuenţă puţin intensă.

Un tren care ar pleca la ora 7 din Viena şi ar sosi după ora 24 în Bucureşti, este neconvenabil. Acelaş tren cu ora centrală soseşte după ora 23.

In conferinţele internaţionale ale orariilor, acest neajuns a putut fi inregistrat foarte adeseori, multe legături neputând fi stabilite din această cauză iar alteori s'a recurs chiar la sistemul condamnabil al oprirei trenurilor, timp nejustificat, în anumite staţii intermediare, ceiace ocaziona şi supremaţia unora faţă de altele.

Fiecare ţară îşi are graficul său de mers de tren stabilit pe condiţiuni de veracitate, legături, încrucişeri, etc. Punerea lor în concordanţă de frontiere în cazul diferenţei de orarii, mai ales când se traversează aceleaşi frontiere de mai multe ori, implică deplasări sau denaturări a graficului cu urmări dezagreabile celorlalte trenuri. Aşa e cazul liniei Grigore Ghica-Vodă — Satu Mare unde aceleaşi trenuri trec de 4 ori frontierele (Grigore Ghica-Vodă, Valea Vişăului, Dragoş Vodă şi Halmei).

In sistemul actual citirea unui mers de tren fie el de călători, fie direct de marfă internaţional ne dă un timp aparent, cel real obiţinându-se prin operaţii de adăogiri sau scăderi de ore sau minute.

Trenul Orient Expres care pleacă la ora 19,50 din Paris şi soseşte a treia zi la ora 18,25 în Bucureşti, parcurge această distanţă în *44 ore 25'* iar nu în *46,25'*, după cum ramura ce pleacă din Amsterdam la 19.02 şi soseşte la 18,25 o parcurge în 45°43' în loc de 47°23' cât se citeşte în livretul de mers de tren.

In întreaga literatură a orariilor, nicăeri nu apare România cu mândrul său nume, suntem pur şi simplu aruncaţi la urmă ca stat Balcanic.

Dacă pe toate tărîmurile ne străduim pentru occidentalizare, adoptarea orei Europei Centrale va contribui în acest sens.

★

Argumentarea direcţiei C. F. R. e desigur interesantă.

Schimbarea orei are desigur şi avantaje şi desavantaje.

Ea e bine venită pentru a ne atrage atenţia în fiecare zi şi în fiecare oră asupra acestui material invizibil numit TIMP, din care e ţesut întregul fir al vieţii noastre.

Poate odată cu schimbarea orei vom adopta şi noi deviza engleză: *„Time is money"* (timpul e bani).

Trebue dar să fim recunoscători d-lui inginer Macovei, membru în Comitetul Naţional de Astronomie, că ne-a dat timpul cu o oră înapoi.

Ce păcat că direcţia C. F. R. nu ne poate da şi anii înapoi pentru a avea în 1921 experienţa vieţii din 1931.

NEPTUN

Dovada (Urmare din pag. 4)

cred că te va interesa.

— „Cum aşa, Edith a început să se ocupe de chimie? Tocmai ea care dovedia o aversiune atât de puternică contra acestei ştiinţe?"

— „Da, închipue-ţi. Aportul ei însă este indirect. Certându-mă cu ea, m'am închis aci şi am lucrat.

— „A quelque chose malheur est bon!"

Bătrânul chimist Iosef Beller, ajutorul lui Robert, care lipsise câteva zile din laborator, auzind că e vorba de o nouă descoperire de care nu ştia încă nimic ,se ataşă şi el grupului. Robert răsturnă în palmă, dintr'un borcănaş de sticlă, nişte cristale albăstrui, şi arătându-le amicilor săi, spuse:

— „Vedeţi? Fiecare din aceste cristale, are o putere explozibilă de două ori mai mare ca „alwinita", şi lăsând orice modestie deoparte, aşi putea spune că m'am întrecut chiar pe mine.

—„Eşti genial, Robert" spuse cu admiraţie Elise.

— „Certitudine care nu te-a împiedicat totuşi, să-mi refuzi mâna şi să te căsătoreşti cu domnul Baron Heinrich de Staufeneck. Te-a tentat desigur diplomaţia. De altfel, te înţeleg. Heinrich era baron, diplomat, consul, pe când eu, un biet chimist ale cărui haine miroseau urît şi ,pe deasupra mai era şi îndrăgostit.

Ajunşi din nou în birou, Robert începu să istorisească Elisei, cearta care se iscase între el şi Edith.

— „La început credeam că mă bravează. Acum, am început să mă îndoesc de sentimentele ei faţă de mine. Aşi vrea să ştiu adevărul. Ideia aceasta mă torturează îngrozitor şi nu o pot combate decât cu o muncă istovitoare. Tu ştii doar cât o iubesc. Aşi dori s'o forţez să-mi divulge adevărul. Imi trebue o dovadă. O dovadă care s'o dezarmeze definitiv. Suferim altfel amândoi, inutil. Viaţa noastră a ajuns o monstruozitate. Dacă-mi eşti într'adevăr o bună prietenă, vorbeşte-i tu. Fă-o să mă înţeleagă.

— „Edith e mult prea mândră şi încăpăţânată ca să capituleze aşa uşor. Risc să-i pierd pentru totdeauna prietenia".

— „Totuşi, Elise, trebue să încercăm. Prietenia mea îţi va fi o pavăză.

— „Dar cum, Robert? N'am nici o ideie... Nu ştiu cum". Stăteau amândoi, unul în faţa celuilalt, plimbându-şi privirile pe tavan, pe bibliotecă, prin cămară, ca şi cum ideile ar fi fost atârnate sub forma unui păianjeniş în cine ştie ce colţ obscur şi prăfuit al pereţilor. Privirile lor se întâlniră de câteva ori şi fiecare, trăda pe figura sa o naivitate atât de accentuată, o gravitate atât de comică încât isbucniră în râs.

Deodată figura lui Robert, se însenină, ochii îi sclipiră şi într'un gest de expansiune, apucă mâna Elisei.

— „Am găsit! Beller! Chiamă-l te rog şi pe Adolf".

Iosef Beller şi Adolf Wurm, cei doi ajutori ai lui Robert, intrară în biuroul acestuia. Robert, se aşeză la masa sa de scris. Elise urcată pe un colţ al biroului privea curioasă să afle cât mai repede ideia prietenului ei. Toţi patru ca nişte adevăraţi conspiratori, adunaţi în jurul şefului, urmăreau cu atenţie dispoziţiile acestuia. Şi pe măsură ce le explica planul său, pe figura lor începea să apară o mică satisfacţie anticipată, că vor contribui la înfrângerea orgoliului unei femei, căreia fiecare avea să-i reproşeze câte o mică jignire ascunsă în cutele sufletului.

* * *

Era seară. Edith rămasă singură de câteva zile, într'o încordare crescândă, aştepta cu nesaţiu momentul întoarcerii lui Robert ca să-i biciuiască atitudinea cu o indiferenţă şi mai glacială ca până acum. Cu cât îşi impunea însă mai mult această atitudine, cu atât parcă simţia cum mândria ei începe să capituleze, cum dragostea ei pentru Robert, topeşte acea granită arbitrară a atitudinei ei.

Era adâncită în speculaţiunile acestea de analiză sufletească când servitoarea îi anunţă vizita Elisei de Staufeneck. Aceasta intră brusc în salonaşul în care se afla Edith, cu respiraţia întretăiată, cu ochii mari deschişi de groază. Intreaga ei atitudine, trăda o puternică comoţie nervoasă, o înfrigurare care-i făcea mâinile să-i tremure, să gesticuleze incoherent.

—„Edith, Edith, e în mare pericol... Robert... cred că a înebunit! Nu ştiu ce să cred..."

Edith, ea însăşi un snop de nervi, contaminată de atitudinea prietenii ei, neştiind ce să înţeleagă din frazele abrupte ale Elisei, o urmărea cu privire de groază, fixă, halucinată

— „Explică, repede! Nu înţeleg nimic".

— „Un moment.... o clipă... să respir... Robert trebue să fie arestat astăseară neapărat. Dacă nu va cădea în mâinile poliţiei, va fi asasinat.

—„Nu înţeleg de ce?" Ţipă Edith, bătând din picior. Ochii-i ereau plini de lacrimi.

—„O clipă, te rog".

Edith îşi muşca degetele, plângea, alerga prin odaie, într'o agitaţie furibundă. Işi trecea nervoasă mâinile prin păr, buimăcită, neştiind ce să facă, ce să spuie, ce decizie să ia....

—„Spune mai repede... Elise... te conjur!"

— „Ştii.... Robert intrase în tratative cu bărbatul meu, cu Heinrich ca să cedeze Mexicanilor dreptul de fabricaţie a alwinitei. Convenise cu el preţul de 2.000.000 dolari. Robert însă ,a refuzat şi s'a amestecat într'o afacere comunistă, cu nişte reprezentanţi ai Sovietelor, cari i-au oferit patru milioane. Aceşti oameni însă, sunt nişte bandiţi, nişte bestii. Heinrich prin legăturile sale cu siguranţa, a aflat că poliţia secretă cunoaşte toate demersurile şi combinaţiile lor, care sunt oribile. Spionii aceştia, vor să-l oblige pe Robert să ia parte activă la un asasinat pe motivul că ei nu ştiu să mânuiască explozibilul. Vor să asvârle în aier casa generalului Kirilov, care adăposteşte câţiva duşmani ai regimului sovietic. Poliţia va căuta să-l aresteze încă azi noapte. Dacă întâmplător însă, Robert va reuşi să scape, situaţia lui devine şi mai gravă. Bestiile cele roşii, îl vor extermina ca pe un complice inutil, bine înţeles, după ce vor cunoaşte secretul explozibilului.

Aceasta e numai nebunia banilor! Setea de avere!..."

Edith înghesuită de groază într'un scaun, tremura. Lacrimile îi curgeau dealungul obrajilor, dinţii îi clănţăneau ca într'o atmosferă de frig polar. Broboane de sudoare apăreau pe frunte mici, dese, alunecând până la arcadele sprincenelor.

— „Trebue să-l găsim pe Robert neapărat!" strigă Edith. Şi fără să mai aştepte răspunsul Elisei, în câteva clipe se îmbrăcă şi amândouă plecară cu o maşină la laboratorul lui Robert. Ajunse aci Edith încercă uşa intrărei principale. Era închisă. Sună. Nimeni nu răspunse. Inconjură casa să vadă o fereastră luminată. Tot laboratorul era cufundat în întuneric. Ii veni ideia să încerce uşa scării de serviciu. Elise suna încă la intrarea principală. Edith încercă uşa intrării de serviciu. Era deschisă. In surescitarea ei se năpusti înăuntru. Deodată, se simţi apucată de patru mâini vânjoase. O pătură îi acoperi capul. Un mic ţipăt înnăbuşit şi totul intră în tăcere.

Uşa intrării principale se deschise.

— „Bună seara Elise.

— „Adio! Robert. Ţineam numai să-mi iau rămas bun dela tine. Nu voiu mai avea niciodată curajul s'o văd pe Edith. Dacă aşi fi încercat eu o astfel de groază, aşi fi murit. Nu mai pot sta în picioare. Iartă-mă, sunt, sfârşită, anihilată."

Şi înainte de a aştepta orice răspuns, se urcă în maşină şi plecă.

Robert rămase o clipă ţintuit locului. Vroia s'o cheme, să-i răspundă. Din atitudinea Elisei înţelese însă întreaga situaţie. Fugi spre intrarea de serviciu. Două umbre se apropiară de el.

—„S'a făcut!. Puţină emoţie şi atât. Nu e nici un pericol. Am legat-o aşa ca să se poată desface şi am pierdut lampa electrică de buzunar aşa cum ne-am înţeles.

— „De data aceasta, veţi fi Dvs. cel învingător!"

— „Bună seara. Vă mulţumesc din suflet la amândoi, şi ţie Beller şi ţie Wurm.

Paşii se depărtară. Scârţâitul pietrişului se pierdu din ce în ce, vătuit parcă de o surdină.

Robert privi spre o fereastră unde zări pentru câteva clipe o lumină. La altă fereastră, apăru din nou, aceiaşi fâşie luminoasă. Acum era în biroul său. Lumina dispăru. Cineva încerca uşa intrării principale. Robert se aşeză pe o bancă, în apropierea clădirii. Deodată, o bandă luminoasă a unei lămpi de buzunar îi orbi vederea. Intoarse capul. Un strigăt de fericire desnădăjduită se auzi străpungând noaptea ,ca o chemare fioroasă.

— „Robert!

— „Edith!

Intr'un elan nestăpânit, Edith căzu în braţele lui Robert plângând în hohote.

— „Fugi, Robert. Să fugim amândoi! Vreau să fi liber! Nu vreau să ne despartă.

— „Ah, prostii, draga mea. A fost o confuzie.... Vocea calmă a lui Robert ,o făcu să tresară, nedumerită.

— „Cum confuzie? Ce sunt cuvintele acestea fără şir... Nu înţeleg.

Edith se ridicase în picioare. De sigur, dacă ar fi fost lumină, s'ar fi putut vedea sclipirea de mânie a ochilor ei.

— „Eu însă dragă Edith am înţeles că mă iubeşti. Şi asta mi-e suficient!

— „Ce infamie" scrâşni Edith cu o voce înăbuşită, tăiată de lacrimi.

— Un hohot de plâns nervos ca un torent îi sgudui tot trupul. Robert o cuprinse în braţe.....

Incet ca unui copil, plânsu i-se topi în suflet. Rar câte un suspin lung îi brăzda respiraţia. Intr'un târziu, Edith istovită de groaza prin care trecuse cu capul rezemat pe pieptul lui Robert, visa... Era prima lor seară de ideală armonie conjugală.

Tennis internaţional

Echipele care au jucat la concursurile internaţionale dela Belgrad.

CONCURENȚA PITORESCULUI

A sosit vacanța; o sută de societăți și companii de turism, ne invită să pornim, cu alba „Dacia" sau cu severul „Regele Carol" spre Istambul, să ne îndreptăm spre Nisa sau spre expoziția colonială dela Paris. Cutare companie de navigație ne descrie farmecul regiunilor polare, cu pinguini și aurore fabuloase; prospecte colorate exaltă idila venețiană... Pitorescul e în mare concurență...

Realitatea însă, e departe de poezia litografică a prospectelor, turistice...

De pildă, idila venețiană... Unde se ascunde legendara idilă venețiană?

Am căutat-o pe *Canale Grande*, la Lido, pe *canali*. Am căutat-o, cu fascia de lumină a unei lămpi electrice de buzunar, pe sub ponte; noaptea am aruncat priviri indiscrete sub baldachinele gondolelor. Nicăiri însă, îmbrățișarea candidă și visătoare, idila venețiană în cântec de mandolină.

La Veneția n'am văzut nici un sărut. Seri idealizate de lumina lunei, nopți de supremă vrajă. Și nici un sărut!...

La Paris însă, frecvența sărutărilor pe stradă, concurează pe a salutului. Autobuz grăbit. Stop. Repede, șase inși coboară, busculați din spate. De pe platformă, și din brațele iubitului, s'a desprins o midinetă. Și în clipa când intră în curentul celor ce coboară, găsește timp să plaseze un sărut, pe buzele celui ce rămâne în autobuz.

La Veneția, nimeni nu se grăbește. Gondola e leneșe, și salutul de despărțire poate fi prelungit după voe. Chiar bărcile cu motor merg mai încet decât aiurea, ca să nu spulbere tăcerea. Dar nimeni nu se sărută în ele, la despărțire...

St.: *„Campanella" din Veneția; jos: pe sub Ponte Rialto.*

Amorul venețian... Unde e amorul venețian?...

Americanii, cu simțul lor turistic foarte desvoltat, vor să vadă amorul venețian. Și cer cu insistență ghidului, să le arate gondole cu lampioane, cum au văzut ei la cinema, in *Je sais tout-ul* de odinioară, sau in *Guide Bleu*. Unde sunt idilele pe apă, cu serenade cântate din gură și din mandoline, de gondolieri?... Unde sunt festinele nocturne, cu valuri de roze și șampanie, sub felzele gondolelor negre?...

Turistul american vrea să verifice personal versurile lui Musset, pe care ghidul i le prezintă in aspră traducere engleză:

Et qui dans l'Italie
N'a son grain de folie,
Qui ne garde a l'amour
Ses plus beaux jours?

Americanul constată că nu are nici o sămânță de nebunie, deși se află in Italia, și ne intreabă ce trebue să facă, pentru a găsi amorul venețian.

Seară lucioasă, ca de mătase vânătă și roză.

— A sosit clipa incântătoare, Signor, să contemplați idila venețiană...

Și călăuza armeană, cu fața lucie ca o măslină, sare in canot-automobil, intinzându-ne mâna, ca să sărim după el.

San Giorgio, in fața palatului ducal.

Stopăm in larg, lângă două gondole imobile. Sunt iluminate de roze și lampioane. Inăuntru, câte o pereche costumată și mascată; iubiții se țin de talie. Un gondolier, in picioare, in costumul clasic, format din cămașe de flanelă, pălărie de fetru și brâu colorat, cântă o barcarolă, acompaniat de coarde pișcate sonor.

In fine, idila venețiană...

— Signore, ce voiți să vă cânte?..

Englezoaica din barca-automobil vecină, care privește ca și noi spectacolul tandru, răsfoește ghidul și comandă sec, cu tonul cu care ar comanda un coktail prohibit:

— *O sole mio...*

Gondolierul se execută.

Un tânăr american studiază cu atenție mecanismul de pornire automată a bărcii.

Deplâng decadența idilei venețiane.

Un personaj necunoscut ne atinge gondola cu barca sa automobilă, și-mi spune:

— La Verona, patria Capuleților, a lui Romeo și a Julietei, *„Casa Julietei"* este o cârciumă!...

Suspină. Apoi:

— Amorul venețian, signore, n'a dispărut probabil. Dar nu in fiecare seară, mai ales pe o căldură ca asta, se găsește câte un indrăgostit ridicul, care să-și cânte in gondolă iubirea. Americanii însă ne cer să le arătăm iubirea venețiană, cu mandoline și lampioane. De-aceea — dvs. vă pot spune fiindcă nu sunteți american, — avem două gondole împodobite cu lampioane, in care am angajat doui figuranți, cari să suspine in fiecare seară la lună. Dragoste... Cum la Veneția toți gondolierii suferă, din cauza umidității, de un guturai cronic, și nu cântă niciodată, — barcarola acestor batelieri e o legendă, — am angajat un cupletist francez, care vocalisează in gondolă serenada de Tosselli.

De-asemeni se stinge pe zi ce trece obiceiul venețian, de a cânta din mandolină.

— Dar cupletistul era acompaniat la mandolină, — observ eu.

— Nu, signore, celălalt muzicant e un rus, care cânta din balalaică!...

Gondolă cu indrăgostiți veritabili.

— Comandantul fascist Saturnino Alsina, cu doamna.

— Așa dar, cei ce se țin de talie in gondolă, pe lună, nu sunt totdeauna figuranți, angajați de interesele turismului?...

— Cine v'a spus aceasta? mă intreabă Gregorito, barcarolul tânăr, incruntând ușor din sprâncenele subțiri ca de femee.

— Un necunoscut.

— Face jocul elvețienilor sau al germanilor. Nu vă puteți inchipui câte interese sunt in luptă, pe terenul turismului.

Societățile de turism au agenți secreți, spioni, defăimători. Concurența e atât de mare, incât nu mai e de-ajuns reclama pozitivă, ci s'a trecut la arme negative, de defăimare și depreciere a valorilor turistice adversare. Se desfășoară o patimă excesivă in această luptă a turismului internațional. Oare Italia are nevoe de trucuri turistice, ca să atragă pe străini?

I. Z.

Cronica cinematografică

DELA „Marocco“ și „Luminile orașului“ putem spune că n'a mai fost nici un film cu adevărat bun. Iată dece cronica noastră a avut intermitențe. Am oroare să îmbrac haina profesorului, care dă note. Și în genere îmi displace să vorbesc de rău. De altfel critica trebue să fie mai ales constructivă, să explice și să se entuziasmeze de ce e bun, iar nu să atace ceiace-i mediocru. Tăcerea pură și simplă e poate încă cea mai bună sancțiune împotriva artei de calitate proastă. De-aceea, când nu pot lăuda, prefer în genere să nu scriu de loc (afară, bine-înțeles, de cazul când cutare film prost este interesant, tocmai pentru că ne prezintă, ca mărite cu lupa, anumite greșeli ce trebuesc evitate).

Operetele nemțești au ajuns o catastrofă. Pentru 3-4 bucăți într'adevăr încântătoare, pentru succesul pe care l-a avut acest gen la început, s'a creiat un curent care amenință să invadeze ca un potop. Pretutindeni vedem anosteli de acestea cantante și dansante, cu cuplete de o valoare muzicală nulă și umplute cu un text direct cretin. In condițiile astea devin preferabile „Brodway Melody“ sau „Cilly". Cel puțin avem, în „B. M.“ actori minunați, iar în Cilly o dansatoare fără pereche. Ș'apoi din punctul de vedere al condițiilor materiale de realizare, super-revistele americane sunt mai agreabile decât operetele nemțești. E în ele oarecare belșug, o opulență și o bună calitate a decorurilor, a aparaturei, etc., care, în lipsă de alte însușiri, este totuș ceva pozitiv.

Cauza pentru care se aduc în neștire asemenea fade producțiuni germane este, că populația orășenească știe destul de bine nemțește și aproape de loc englezește. Asta e socoteala comerciantului. Dar desigur că socoteala spectatorului e alta. Cred chiar că spectatorul cu cât știe nemțește mai bine, cu atât pleacă mai indignat dela asemenea spectacole.

„Das Lied ist aus“ care e capodopera genului, a arătat bine încotro trebue să ducă drumul de evoluție. „Das Lied ist aus", spre deosebire de prima producție a genului („Zwei Herzen") nu mai are nimic de operetă. Ceva mai mult: are muzică extrem de puțină. Și totuș are o valoare muzicală extraordinară. „Adieu, mein kleiner etc.“ este o bucată profund frumoasă, care va avea mai mult de cât durata efemeră a cântecilor la modă. E simptomatic faptul că „Das Lied ist aus", care are o valoare muzicală mai mare decât filmele înrudite dă totuș muzicii un loc **mai mic decât** filmele din aceeaș serie. E semn că formula filmului-operetă trebue cu orice preț abandonată.

★

In legătură cu aceasta îmi amintesc despre un film asupra căruia de mult doriam să spun câte-va cuvinte; un film „Columbia“ intitulat „Romanul unei femei perdute". Excelentă bucată și cât se poate de cinematografică; film „de atmosferă", aproape fără „subiect" anecdotic (e vorba de o femee oarecare, care pozează ca model unui tânăr pictor milionar, se îndrăgostește de el și viceversa) unde însă evoluția sentimentului de dragoste, al dublului sentiment de dragoste este realizat magistral, prin zeci de nuanțe, de detalii de joc, de accente mimice imperceptibile.

Ș'apoi, o idee cinematografică foarte grațioasă, care m'a entuziasmat. Iată despre ce e vorba.

Tânărul pictor, din prima clipă în care a vede — și deși o vede în condiții foarte defavorabile, pe stradă, este izbit de figura ei. Căutătura ei îl obsedează. Il obsedează nu așa cum ni se întâmplă nouă, când spunem: „unde am mai văzut noi figura asta?"; nu; tânărul pictor e sigur că n'a mai văzut-o niciodată până atunci. Și tocmai de aceea e isbit. Căci ochii, gura ei sunt tocmai acele pe care el, în mod indefinisabil, le căuta în visurile lui de pictor doritor de expresii fizionomice curioase.

Dar asta nu-i tot. Unul din nodurile „acțiunii" din acest film este tocmai faptul că ea nu reușește să arboreze expresia pe care i-o cere **el**. El presimte, e chiar sigur că ochii și gura ei **pot**, la un moment dat, să degaje o expresie de o spiritualitate excepțională. Așteaptă acel moment; caută să-l provoace. Dar acest moment nu vine. Până ce odată ea se uită pe sine (în general nu vrea să-i arate că-l iubește); și atunci brusc se aprinde pe fața ei acea expresie pe care el o pândia de atâta vreme.

In toate acestea este loc pentru infinite nuanțe de joc cinematografic. Și actrița Barbara Stanwitch le realizează în mod cu totul impresionant. Este o mare artistă, și-i păcat că nu avem prilejul s'o vedem mai des. Cine știe? Poate că un viitor de mari succese o așteaptă. Dacă asta s'ar întâmpla, ar fi deplin meritat.

Imi amintesc că, pe vremea când nimeni nu știa nimic de Marlene Dietrich (a rulat la noi în total de două ori: odată în „Vipera", film ratat, deși având oarecare intențiuni interesante, film care a căzut iute în uitare; și în „Frumoasa necunoscută", film mut cu Willy Forst, film excelent, jucat însă în Iulie, când lumea din București era plecată, și nereluat după aceia, nu știm dece).

Cu ocazia „Frumoasei Necunoscute‘ am avut prilejul să vorbesc de Marlene Dietrich, — care pe vremea aceea era tot atât de frumoasă, însă mai **necunoscută** — și să-i prevestesc o strălucită carieră.

Bine înțeles se poate ca viitorul, care mi-a dat dreptate cu privire la Marlene Dietrich, să procedeze invers cu privire la Barbara Stanwitch. In cazul acesta îmi voi permite să spun — parafrazând o butadă celebră — că „realitatea se înșală“; căci aceastâ actriță are, într'adevăr, un mare și subtil talent.

D. I. SUCHIANU

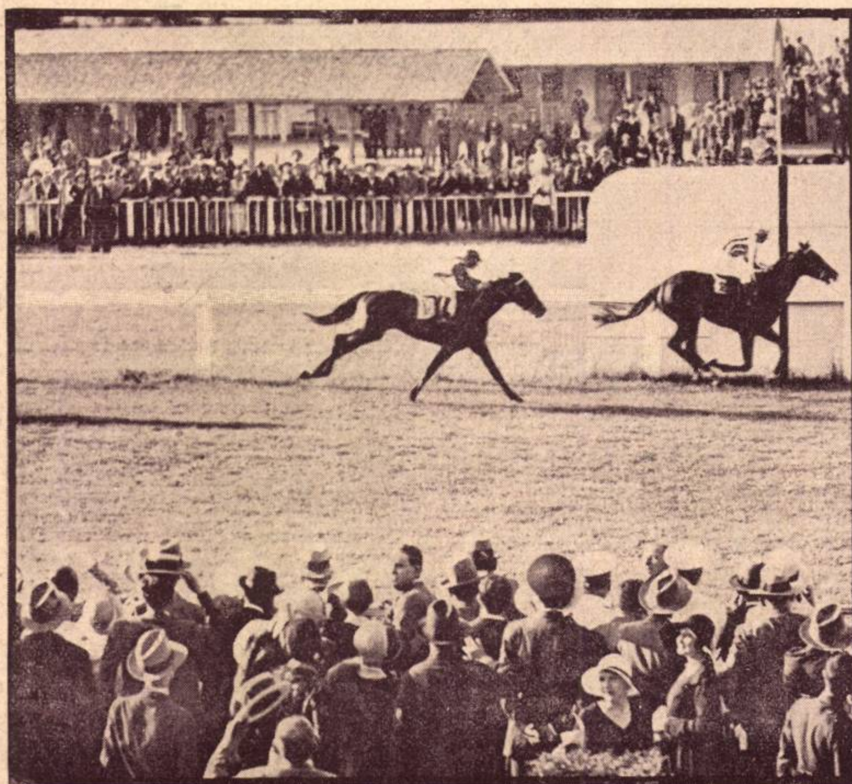
DERBY ROMÂN

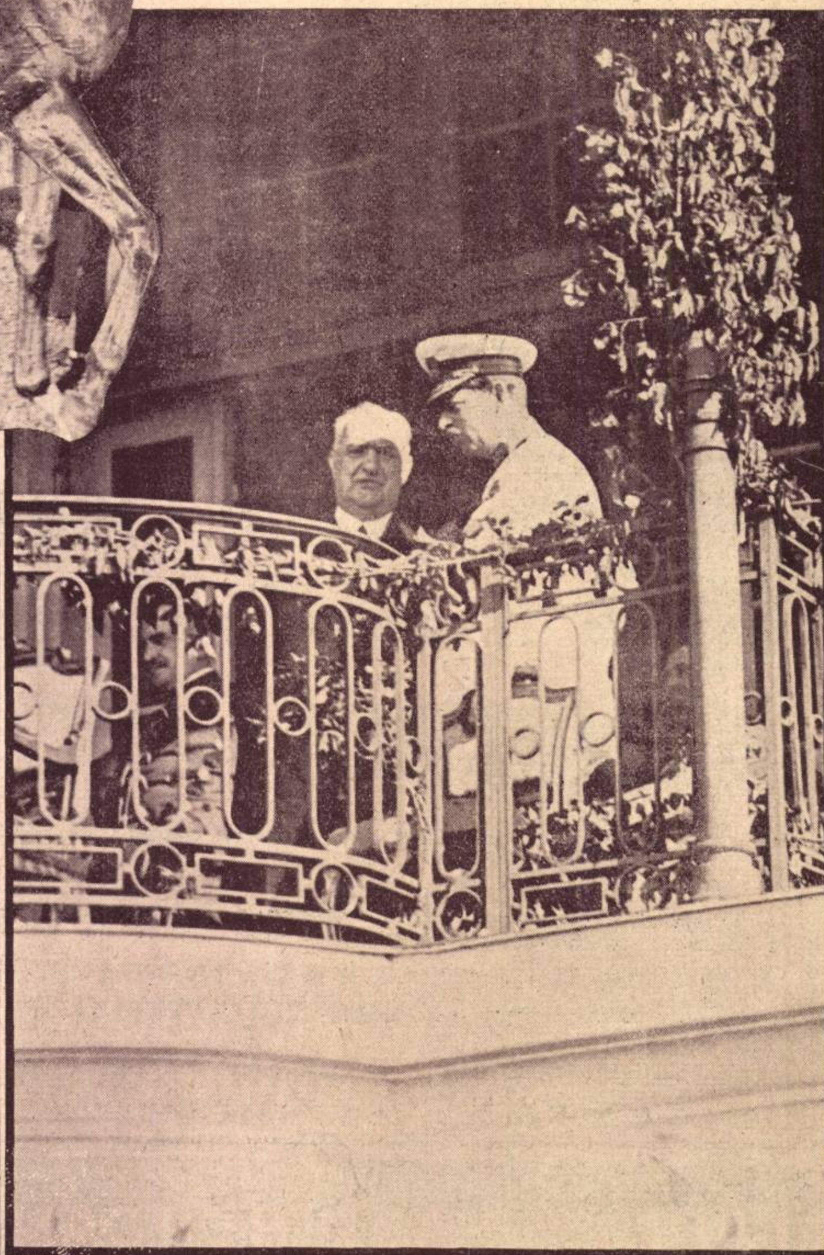

Duminică 31 Mai s'a desfășurat la hipodromul Băneasa, clasica alergare „Derby-Român", într'o atmosferă pe cât de selectă, pe atât de entuziastă.

Suveranul, Voevodul Mihai și ex-regina Elisabeta a Greciei au onorat cu prezența lor evenimentul spotiv, aclamați fiind de numerosul public.

Clișeele publicate în această pagină, reprezintă, sus: Regele Carol, Voevodul Mihai, ex-regina Elisabeta a Greciei și d. C. Argetoianu, îndreptându-se spre tribuna regală; mijloc: „Bar le Duc", câștigătorul cursei; stânga jos: Bar le Duc trece potoul, câștigând premiul „Derby-Român"; dr. jos: Suveranul și d. C. Argetoianu, urmărind cursa din tribuna regală.

GAZE

Pe câmpia Ghencea din apropierea Capitalei, s'au executat Marți 2 Iunie crt., o serie de exerciții militare, pentru atacuri cu gaze și apărare contra lor.

Regele Carol, Voevodul Mihai, d-nii miniștri Argetoianu și Manoilescu, au luat parte la desfășurarea operațiilor, interesându-se de-aproape de mersul lor.

Fotografiile reproduse în această pagină, reprezintă, sus: *un ostaș mascat contra gazelor;* sus dreapta: *învăluit de ceață artificială, un grup de mitraliere își ocupă poziția,* mijloc: *Suveranul primind explicațiuni asupra exercițiilor;* st. jos: *Voevodul Mihai plimbându-se pe câmpul de exerciții;* dr. jos: *Mitralierele în acțiune.*

DE VORBA CU CITITORII

Passy și Svante. — Cei patru interpreți principali, din „Cei patru draci“ au fost: Barry Norton, Charles Morton, Jeanette Gaynor și Mary Duncan. 2) Te îndoiești vreo clipă de acrobațiile lor?!

Lollota blondă. — Mă folosesc de împrejurarea favorabilă mie, că odată cu inima vi s'a zdrobit și penița, ca să vă sfătuesc să nu mai cumpărați alta nouă, cu care să comiteți „monstre“ ca aceea trimisă, care a avut darul să-mi zdrobească și mie sufletul de halul de mizerie în care a căzut biata limbă românească, sub inspirația dumitale. Totodată stimată duduie, vă dispensez de ornamentele grafice cu: inimi zdrobite, pumnale etc. care împestrițează grotesc smângălelile condeiului, legat par'că de cismă și nu ținut în mână

Candriul antipatic. — Iți calífici singur întrebările și pentru acest motiv reușești să devi simpatic. Soția lui Harry Piel este Darry Holm. Filme românești mai importante sunt: „Ciuleandra“, Ciocoii, Ecaterina Theodoriu, Televiziune, Chemarea dragostei, Romanie terre d'amour. Un minut mai târziu, Leiba Zibal. Din păcate, nici unul nu face bani...

Dacă ți-aș răspunde și la cealaltă întrebare, m'ai taxa și pe mine de „candriu“, așa că mă abțiu.

Jeana V.-Ploești. — Deși nu sunt eu cel vizat, ci d-l J. de S., nu-mi pot totuș opri reflecția, să te cred crescută la pădure. Aceasta bineînțeles din cauza obligației de-a-ți organiza colecția de care-mi vorbești.

Mimy Vax. — Stimată duduie, sunt mâhnit că nu știu ce „vaxuri“ ați întrebat despre Lya Mara. Intrebările nu mi-au fost predate. Reveniți și-mi voi face un punct de glorie să vă servesc, mai ales că sunteți un „vax“ cât se poate de agreabil, o cremă pentru care s'ar sacrifica orice „Cavaler“. M'ar interesa o probă de epistola a la Madame de Sevigné, scrisă cu o pană muiată în alifie de bocanci, cred c'ar străluci de spirit, ca un „ifect“ militar la 10 Mai. Hai să te vedem cu peria în mână la stil „chic“.

The scarlet fly. — Te-a ciupit o „muscă“ pe cât de stacojie și britanică, pe atât de pedantă. A fost o mică scăpare din vedere. care se poate întâmpla oricui în frigurile... inspirației. In secolul aparatelor fotografice e posibil să uiți câteodată vechea terminologie, după cum tot natural e ca o Messalină de cinematograf, să consulte ora „Thermelor“ și a spectacolului de circ, pe ceasul brățară. In ce privește pigmenții coloranți ai ochilor divelor de care întrebi, am plăcerea a-ți comunica că sunt albaștri ca turcoaza sau ca sticla de sifon, ca să nu cad în păcatul de a nu fi înteles.

Melancolie. — O stea necunoscută încă matale ți-a citit scrisoarea plină de triste reflecții, dudue dragă, scrisoare care se adresa unui luceafăr brun și cu ochii mari negri. E drept că eu sunt o stea bătrână cu ochelari și reumatisme și deși compătimesc cu inimioara matale plină de suspine, totuș am mare speranță că cei șasespreze anișor, îți vor da forța necesară să treci acest greu pas!! Cât privește nuvela „moartea“, brrr!!, e un cuvânt prea negru pentru o fetiță plină de viață.

Neagoe detectivul. — Ne încântă aprecierile dumitale. Ca „detectiv“ însă, ești foarte original. In loc să cauți gangsteri, cauți — nod în papură. Dacă s'a procedat astfel cu cupoanele, probabil că din motive tehnice, nu s'au putut plasa altfel. Avem totdeauna în vedere să nu ciuntim texturile, prin decuparea cupoanelor. Crede și nu mai cerceta!

Getta. — Adresați-vă la Paramount-Studio, Hollywood, Cal. U. S. A. pentru „adorata“ dumneavoastră și la Filmführer-Berlin S. W. 68, Friedrichstrasse 217, pentru „idolul“ dumneavoastră.

Aurelian, Roman. — Adresa lui Bob Curwood este Universal-Esty-Studios U. S. A.

Pentru ceilalți doi, adresați-vă prin Mon-Ciné, Rue Rocroy 3, Paris.

Iancovescu poate visează să plece la Hollywood, dar n'a fost acolo niciodată.

Vagabondul nemuritor. — Scrisul dumitale, mă face să am convingerea, că numai gându-ți vagabondează, pe când corpul d-tale are obiceiuri comode de bizantin.

Cât privește calea nemuririi, îți va fi închisă atâta timp, cât te vei prăji la soare, (cum spune un humorist român) „ca cățelușul domnului director“. Să lăsăm însă sfaturile. Interpreții principali din filmul Monte-Cristo (a 2-a versiune) au fost Jean Angelo, Jean Toulout, Pierre Batcheff, Gaston Modat, François Rozet, Lil Dagover, Mary Glory.

Ești mulțumit acum?

Amoureuse. — Vai duduie! Amănuntele acestea nu ne interesează. Sunt de o intimitate, care mă face să roșesc, așa pudic cum sunt... Mein Hemd ist auch aus Crêpe de Chine...

M. I. D. — Ca să soliciți o analiză grafologică, consider că trebuie să ai tăria morală de a suporta adevărul. Așa că las deoparte orice formule protocolare. Dorești să te conduci numai după rațiune, dar ea abdică în folosul sentimentalității. Forțezi nota. Te supra-apreciezi. Ești sobru. Voința susține o tendință de progres. Ești un tip „încordat“. Idealurile dumitale sunt însă mărunte, burgheze. Ești muncitor și loial. Imi face impresia că te-ai ocupa cu științele juridice. Ceva mai mult orizont în vederi ar face din dumneata un om cu succes în viață. Sunt curios să știu cum arăți. Trimite te rog o fotografie, dacă-ți este posibil. Am rămas prieteni, nu?

Valter Anino. — Sacrificul persoanei dumitale, pe altarul artei cinematografice, crede-mă, n'ar impresiona pe nimeni; atât că ți-ai pune singur cruce... entusiasmului. E un sfat pe care ți-l dau. Dar ca să n'ai impresia că te boicotez, scrie la Clipa-Film, d-lui H. Igiroșanu, Calea Griviței 131 Buc.

Gh. Avrintescu. — Adresați-vă la o societate petroliferă, de ex. Astra-Română, Câmpina sau Steaua Română etc. sunt singurele interesate în acest gen de invenții.

Unde se găsește „Solomonia“? Pe cheurile Dâmboviței, (în București bineînțeles).

Melancolica din V. U. B. — Nu dispera, căci tinerețea nu „pere“ chiar așa cu una cu cu două; vei mânca multe mere până să ai dreptul a pierde speranța. Făt-Frumos se va ivi și pentru d-ta sub o formă oarecare, dacă nu chiar aceea de învățător. Chestiunea căsătoriei este foarte serioasă, și căpșorul matale de 16 ani, nu-i încă rumen ca s'o rezolve. Răbdare! Adoraților, scrie-le prin Mon Ciné Rue Rocroy 3, Paris.

Merișor. — Repetați întrebările din scrisoarea despre care vorbiți. Acum e sezonul merișorilor, așa că veți obține lămuririle dorite.

Bruna cu părul blond. — Mă iartă, dar n'am fost niciodată în situația de fată prea mică și iubită și cerută în căsătorie. Cât de mică ești? Azi femeile devin majore la 40 ani și rămân blonde până la 70!

Revino cu preciziuni.

Amour de printemps. — Soyez les bienvenues! Greta Garbo n'a pas d'enfants que je sache! A Jeanette Mac Donald il faut s'adresser en anglais. Maurice Chevalier est marié a Ivonne Vallée. Portez notre salut aux beaux paysages que vous allez revoir bientôt!

Ion Chelbosu. — Chelbosule, ți-ai spus necazul și l'ai atins greu cu macazul; dar eu ca să-ți pun capacul, am să te ating la... fel cu acul.

Wineta-Bistrița. — 1) Rolul Smarandei, a fost interpretat de Tinella Annys. 2) Tânărul care a cântat melodia „Păpușica“ în Ciuleandra este Zeno Coste. 3) Adresa Polei Negri este Famous Players Studio-Hollywood. 4) Adresa lui Claude France, cimitirul Père Lachaise Paris (amănunte la portar).

5) Interpreții din filmul „ăla“ românesc sunt: Marcella Albani, Marion Gerth, Sybille Morel, Werner Fuetterer, Peter Voss, Boris Mihailoff, Nicolae Malicoff, off! că multe mai vrei. Bine că nu m'ai pus să-ți copiez Etymologicum Magnum Romaniae în 4 volume.

Eminescu II. — In chestie de Eminescu, ori ești întâiul, ori o lași baltă... așa cum o las și eu cu întrebările pe care mi le-ai pus.

Aida-Bacău. — Aida-de colega! Nuvela ai conceput-o în grabă. E cam frágilă la încheeturile stilului, așa că nu rezistă la presiunea tiparului. Refă-o mai îngrijit și vom vedea.

Lena-Ploești. — Cât de mâhnit sunt că-ți dau o veste tristă! Ai pierdut pariul. Interpretul este André Roanne.

Mello. — Adresa Huguettei Duflos este, 137, Boulevard Haussmann VIII, Paris. Cât privește obiceiul ei de a răspunde sau nu, este o chestiune ce depinde de barometrul capriciului.

Franț Vladimir. — Te rog revino, cu o scrisoare mai clară. Lasă mai mult loc printre rânduri. N'am timp să desleg hieroglife.

Greta-Sibiu. — Constat că ești inteligentă. O apreciere agreabilă. Nu e adevărat că bărbații nu apreciază spiritul fiicelor Evei. Din contra. Bineînțeles să nu arboreze aere prea băețești și să-și piardă astfel farmecul femenin. Afectezi că nu prea înghiți eroii de sex masculin. Scrisul dumitale te trădează însă. Tinzi spre o afecțiune, o ceri chiar, dar ești neîncrezătoare. Și asta din mândrie, din orgoliu... Răspund la întrebări: 1) D-l Suchianu continuă cronicile. 2) Se citește „Claiv“.

Interpreții din La fin du Monde: Jean Novalic este interpretat de Abel Gance, Marcel Novalic, de Francen. Turnat în Studio Pathé-Joinville.

Taras Bulba. — Dragă tinere, pe viitor te rog abandonează scrierea limbricoidă. Incolo scenariul n'ar fi rău. Cât privește să-l valorifici, nu-ți face iluzii. Se trimit tone de proză, care au jalnica soartă de a fi incinerate. E soarta ideilor, să fie purificate prin foc... Incearcă totuș, la Clipa-Film Calea Griviței 131. Poate că te protejează o zodie norocoasă.

Printemp-fostă l'hiver. — Simpatică poetesă „des quatre saisons“, dacă aș fi răutăcios, aș spune că s'ar potrivi mai bine pseudonimul inversat dar nu spui aceasta... Menționez numai că dacă... Privește-mă „printr'un cristal“ și ai să vezi că sunt sincer! Adresa „zeului“ Greta Garbo este: The Standard Casting Directory 616, Taft Building, Hollywood California, U. S. A.

Săpunaru-Sulitza-Botoșani. — Te autoriz să-i tragi vărului o săpuneală, pe chestia colorației piloase a Vivianei Gibson. Ai câștigat „pariul“. Artiștii care te interesează mai turnează.

LOTHAR

SPICUIRI...

Inecaţi în drum spre cununie

Din Manila vine vestea că în provincia Bataugas, dintr'un grup ce mergea să celebreze o cununie, s'au înecat 7 persoane. Luntrea ce mergea spre orașul Bataugas, a fost surprinsă de furtună și scufundată: Intre cei înecați sunt mireasa și alte cinci femei și numai un bărbat. Și aci femeile au fost mai cu moț.

Luptă pe un avion

Aviatorului suedez Luidow, pilotul unui avion ambulanță, i s'a dat zilele trecute însărcinarea să transporte o femeie bolnavă la un spital, fără să i-se spună de ce suferă pacienta. Pe drum, aviatorul observă că bolnava, o persoană voinică, încearcă să se arunce din avion. Spre a o împiedica ,el se sui pe speteaza scaunului, conducând cu o mână motorul, iar cu cealaltă luptându-se cu femeia în delir. In acelaș timp avionul era amenințat de furtună. Pilotul, cu toată lupta disperată ce a trebuit să ducă, transportă bolnava la spital. Din fondul Carnegie i s'a dat viteazului pilot o recompensă importantă.

Femeile italiene...

...au semnat un memoriu împotriva rochiilor scurte. Documentul a fost predat reginei Elena, de către contesa Ana Aligieri din Verona, doamnă de onoare la palat. Femeile din Verona au declarat că vor porni lupta și împotriva țesăturilor străvezii, cari mai mult desbracă femeile, decât le îmbracă. Bucuria fabricanților de stofe.

Iarna din Suedia...

...a fost anul acesta foarte ușoară. De 140 de ani n'a mai fost o iarnă atât de caldă. Totuș și aceasta are un neajuns. Exploatarea pădurilor se face anevoie, de oarece nu se pot folosi mijloacele obișnuite în sezonul de iarnă.

Aproape 14.000.000 lei un tablou

La o licitație din Paris s'au plătit pentru un tablou de Fra Filippo Lippi, aproape 14.000.000 lei. Și lumea afirmă că pictura nu e bănoasă?... Pictezi, mori și tablourile tale se vând cu sume fabuloase. bineînțeles dacă ai fost... geniu. Nimic mai simplu. E timpul ca pictorii sč se simtă mai mândri!

Rezultatul concursului nostru de cultură generală

Un nou record. Redacția „Realității Ilustrate", a primit peste 80.000 de plicuri cu răspunsuri la concursul nostru de cultură generală. Majoritatea acestor răspunsuri erau exacte la întrebările puse, și deaceea decernarea premiilor a fost foarte grea.

Dacă un cercetător ar fi luat parte la deschiderea acestor plicuri și la citirea conținutului, ar fi putut constata, cu un sentiment de satisfacție legitimă că gradul de cultură mai ales al tineretului, este extraordinar de înalt.

Numărul viitor vom publica răspunsurile la cele cinci serii de întrebări pe care le-am pus.

* * *

Premiile au fost atribuite după cum urmează:

Lei 10.000 domnului Constantin Stroescu, Tecuci.

Lei 5.000 doamnei Eufrosina Perianu, Arad.

Lei 3.000 domnului Alexandru Săvescu, Constanța.

Cele 25 de premii de consolare, compuse din volume ale editurei „Adeverul", S. A., premii în valoare de câte 500 lei fiecare, au fost câștigate de următorii:

Radu Paloș, T. Severin; Maria Meteș, Hunedoara; Savu Mihăilescu, Brăila; Hortense Göbl, Cernăuți; R. Protopopescu, pictor, Baia-Mare; Arthur Cohn, Suceava; Miron Vrâncean, Timișoara; Spiridon Elefterescu, Câmpina; Georgetta Mihăilescu, C.-Lung; Matilda Györffy, Satu-Mare; Anton Mihailidi, Cluj; Mihail Lobodă, București; Grigore Săndulescu, București; Marietta Calafateanu, Piatra-Neamț; Ilie Şerbănescu, Silistra; Radu Stoianov, Baimaclia; Constantin Vrăbiescu, Călărași; Leon Blumenfeld, Galați; Raul Minculescu, Curtea de Argeș; Olga Rovinaru, Focșani; Alexandru Calist, București; Henriette Drescher, Craiova; Aneta Petcu, Timișoara; Carol Țăranu, Tg.-Mureș; Dr. Valentin Sibiceanu, București.

Susnumiții câștigători sunt rugați a-și trimite adresele exacte, pentru a li se expedia premiile.

Fetele rele

Dr. Olfield din Anglia propune să se ia măsuri împotriva fetelor ce au... caractere rele. După cum în Anglia există obiceiul ca prin anumite semne să se arate caii nărăvași, tot astfel cere, ca părinții fetelor rele, să le impună a purta ciorapi pestriți.

Serbările sportiv

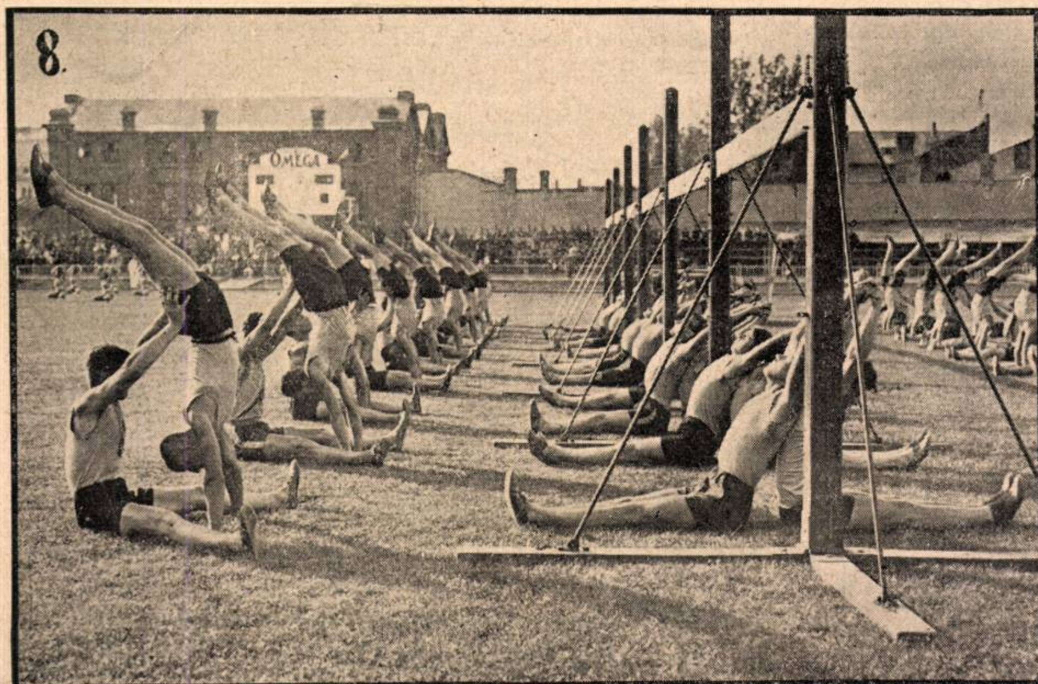

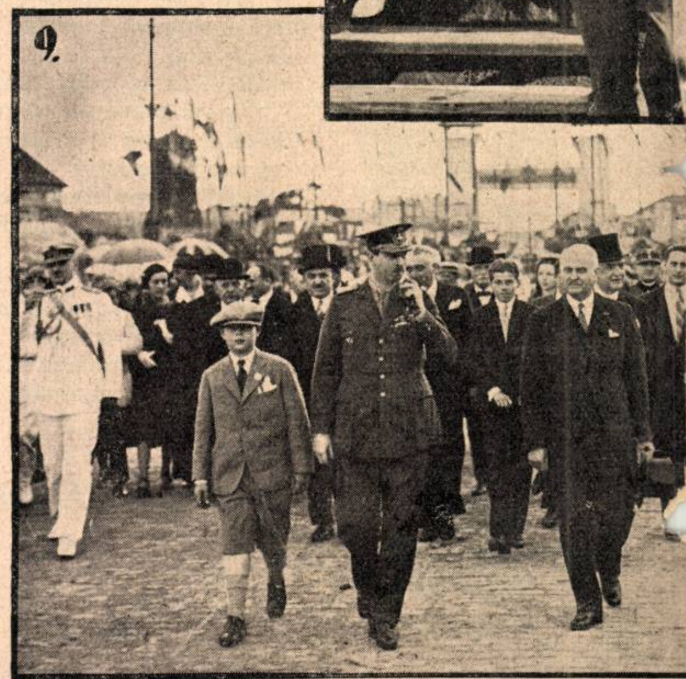
Sâmbătă 30 Mai a avut loc la stadionul O. N. E. F., o mare serbare școlară sportivă, urmată a doua zi de producția de fine de an, a studenților O. N. E. F.

1) Exerciții la roată (Rhönrad). 2) Exerciții de gimnastică suedeză ale elevelor de liceu; 3) Defilarea elevelor din Capitală; 4) Studente O. N. E. F. mergând în balans pe bare; 5) Publicul asistent în tribune, la desfășurarea probelor sportive; 6)

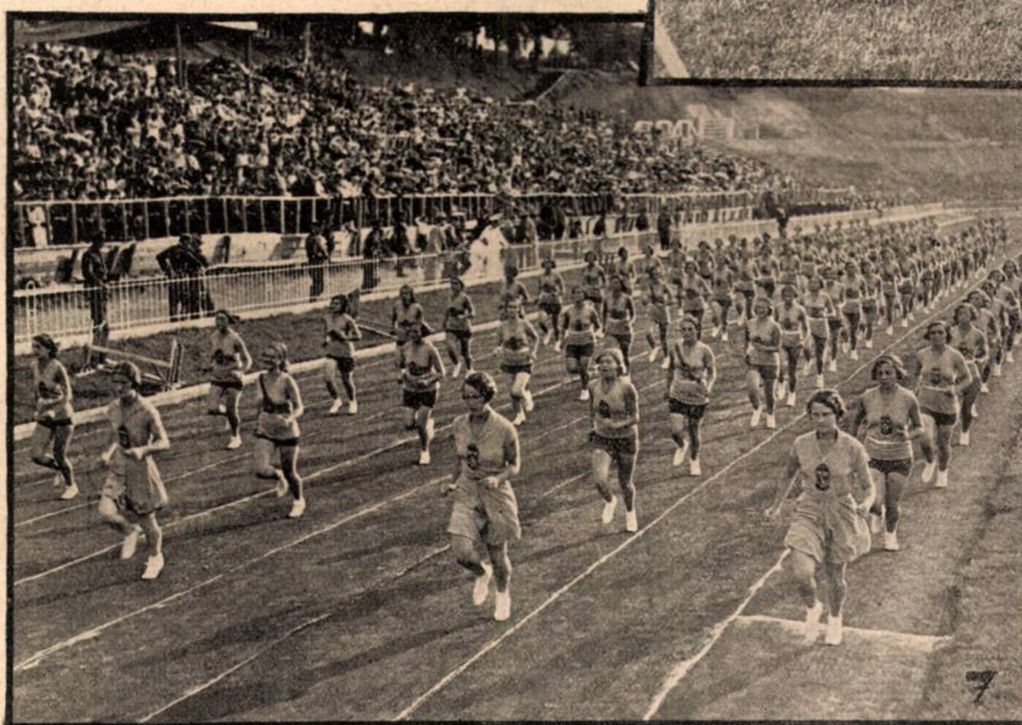

e dela O. N. E. F.

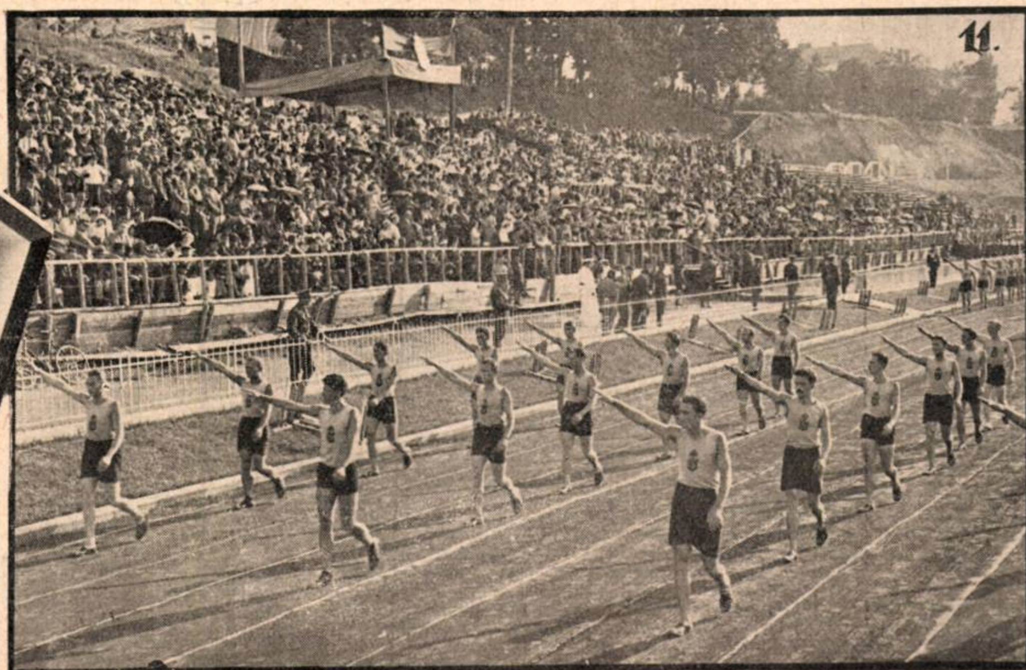

Regele Carol II coborând scările spre loja regală; 7) Exercițíi de fugă ale studentelor O. N. E. F. 8) Exercițíi gimnastice ale studenților O. N. E. F. 11) Defilarea studenților prin fața tribunelor și a lojei regale. 9) Suveranul și Voevodul Mihai au vizitat Joi 3 Iunie, Târgul Moșilor. 10) Medalia comemorativă a aviației, bătută de Aeroclubul Regal Român, cu ocazia împlinirii unui an, dela înapoierea Suveranului în țară.

Staturi pentru ingrijirea frumuseţi

O neştiutoare. — Puteţi spăla şi sprâncenele cu această apă, nu vă strică. O recetă de cremă: Ceară 7 gr. Cetacum 10 gr. Glicerină 7 gr. Apă de rose 10 gr. Zeamă de lămâie 10 gr. Perhidrol 5 pic. Ulei vaselină 25 gr. Hidrochinonă 1 gr.

Doi ochi frumoşi. — Receta cu Hidrochinonă dela Neştiutoarea din revistă e bună pentru pestrui. Incercaţi şi Dv. s'o preparaţi.

A. R. M. A. N. D. — Incă puţin şi ajungeam la capătul alfabetului.

Sunt foarte măgulită de prosternarea „omului“ adică d-ta în faţa zeităţei ce sunt. Bagheta mea magică va curăţa coşurile de pe obrazul d-tale ca prin farmec şi eu nu-mi voi desminte titlul de zeiţă aşa cum mi l-aţi dat. Deci ascultaţi cu sfinţenie: Veţi unge coşurile cu următoarea cremă după ce le-aţi spălat bine cu apa Laura. Mentol 0,50. Zinc oxid 5 gr. Resorcină 2 gr. Amidon 5 gr. Vaselină 20 gr. Lanolină 20 gr. Ichtiol 2 gr. Pentru bubuliţele de pe pleoape veţi utiliza Ung. pp. alb, cu care le veţi unge regulat.

Amaury. — Bulbul de crin presat lasă o zeamă bună pentru acest gen de cremă. Incercaţi. Receta citită în Femina e inofensivă o puteţi utiliza. Mă indoesc însă că o veţi putea prepara.

William. — Sunt cu totul de părerea d-tale. Viaţa nu are nici un farmec atunci când iţi luceşte nasul. Inainte însă de a lua decizia supremă de a te sinucide mai incearcă pentru acest încăpăţânat nas şi următorul remediu: Mentol 0,05 gr. eter 0,50 gr. Alcool 100 gr. Adică cum s'ar zice soluţia Sabouraud, care preparată conştiincios la o farmacie e imposibil să nu-ţi schimbe gândul sinuciderii.

Mariette Voiculescu. — Preparaţi la o farmacie receta cremei de la o Neştiutoare şi veţi fi mai mulţumită. Tenul va trebui să cedeze în cele din urmă.

Sarmiza. — Iată receta dorită: Ceară 6 gr. Cetacum 2 kr. Ol olivarum 40 gr. de rose 10 gr. T-ne Benzoe 1 gr. Pentru păr.: sulfat de fer 10 gr. Nuci de gale 50 gr. Apă distil. 300 gr. Se fierbe bine o oră şi se filtrează.

Popescu Trayan. — Veţi unge acele beşicuţe cu: Lanolină 10 gr. Ulei de ricin 4 gr. Ulei de cadiu 1 gr. gudron 2 gr. Sulf. 2 gr. Pentru obraz veţi utiliza tărâţele de grâu în locul săpunului. Sunt mai inofensive şi nu cojesc.

Bistriţa Aurie. — Nu am nici un fel de preferaţi printre cititori. Toţi cititorii mei se bucură de favoarea a 2 răspunsuri la 2 întrebări prin revistă. Dacă mata nu le-ai avut înseamnă că nu am primit întrebările.

Era mult mai folositor pentru amândouă, ca în loc să mă dojeneşti prin scrisoare, să repeţi intrebările. Revino dar şi vei fi satisfăcută în capul rubricii.

Unirea Chişinău. — Pentru păr gras: Il veţi spăla odată pe săptămână cu : Borax 50 gr. topit la 5 litri apă de ploaie în care aţi fiert bine şi 50 gr. lemn de panama. In apa de clătit capul veţi pune şi 2—3 linguri de oţet de vin.

Pentru mătreaţă: Formol 40 la sută. 10 gr. ac. salicilic 1 gr. Nitrat de potasiu 1 gr. alcool Lavandula 100 gr. Ulei riciu 20 gr. Pentru pestrui încercaţi receta dela O Neştiutoare din revistă.

514 Berlin. — Da recunosc şi eu că Liana Haid avea nişte gene de invidiat în filmul acela. Probabil că le ungea seara regulat cu o pensulă la rădăcină şi cu ulei de ricin. Altfel nu se explică.

Bruneta M. Ploeşti. — Din tot noianul de recete apărut până acum în revistă, nu ai găsit şi mata nimic eficace pentru tenul ce-l ai? Receta de la Neştiutoarea de ex. sper că-ţi va fi eficace pentru tenul d-tale recalcitrant.

Roşeaţa. — Un gălbenuş de ou, un păhărel de iaurt şi zeama dela 2 lămâi.

Inima de piatră. — Apa Laura vă va fi de folos.

Réné. — Ne-am înţeles straşnic amândouă! Aşa dar Rheventul rămânea acelaş şi vinul se schimba mereu. Straşnic tratament. Nu mă miră că şi părul a rămas indiferent şi rece la acest fel de a-l trata, căci după a două fierbere cu o nouă cantitate de vin, reventul nu mai avea nici cel mai mic efect. Veţi face din nou preparatul cu alt revent şi veţi ţine soluţia intr'o sticlă din care veţi utiliza la 2 seri odată. La terminare incepeţi din nou cu alt revent şi alt vin.

Salambo. — Utilizează apa şi crema mea şi până la nuntă vei avea efectul dorit. Şi „El“ nu va intârzia să-şi arate admiraţia pentru un astfel de efect satisfăcător.

Admiratoarea regelui. — Au apărut până acum numeroase recete pentru glas frumos. Până în prezent mie îmi datorează vocea 2 tenori şi vre-o 5—6 primadone. N'ai citit nimic în acest sens. Pentru a avea tenul în culoarea caiselor coapte? Eu găsesc că piersica coaptă e mai bun termen de comparaţie. Nu găseşti? O recetă: Sulfat de aluminu 1 gr. migdale dulci 15 gr. apă de rose 150 gr. După vre-o 2 săptămâni îmi vei mulţumi.

O tânără pesimistă. — Un depilator bun? Indiferent după oricare reclamă. Nu am nici un fel de preferinţă. Pentru braţe: Lanolină Vaselină Ung. glicerin aa. 30 gr. în masagii.

Mitică-Veselul. — Regret mult dar mă găsesc în imposibilitate a acorda la ambii interviewul ce-l cereţi. Urmez un tratament în străinătate şi sper că peste câteva zile să vizitez cu aeroplanul planeta Neptun aşa că... dacă doriţi plecaţi după acum şi mă aşteptaţi acolo. Dacă nu voi veni înseamnă că m'am răsgândit şi cer mii de scuze.

O pasionată cititoare. — Tratamentul dela o tânără pesimistă.

Maria Magdalena. — Ambele recete sunt excelente. Grăbeşte-te să le prepari şi vei fi mulţumită pe deplin.

Lucy. — Crema Laura No. 1 este bună pentru tenul ce-l ai. Uleiul de ricin e minunat. Ce ai impotriva lui?

Cetitor 195. — Nu ştiu din ce constă metoda germană. în tot cazul sunt mulţumită de felul cum ai redactat scrisoarea. Sprâncenile le vei unge cu ulei de ricin şi apă de rosae părţi egale. Contra mătreţii a apărut în revistă o recetă minunată. Cum se face că am primit scrisoarea d-tale în dublu exemplar?

LAURA

ANUL I. — Nr. 9 11 IUNIE 1931

reportaj

Oameni cari au fost în cer

Acum vre-o două luni am publicat în „*Realitatea*" o cronică intitulată „Ocolul lumii în 5 minute" în care ne imaginam cum un redactor al acestei reviste ar fi plecat în anul 1940 cu o aeronavă, *în stratosferă*, făcând ocolul lumii în 24 ore și 5 minute în direcțiunea West.

Cum însă globul terestru se învârtește în jurul propriei sale axe ,aeronava noastră, pe care am botezat-o „*S. 202*", sburând cu o viteză egală și de sens contrar mișcării Pământului, soarele a fost oprit virtual locului, ca în legenda lui Josua și ocolul lumii a durat în cosecință numai 5 minute în timp relativ.

Prof. Picard ridicându-se în stratosferă a confirmat întocmai prevederile noastre, declarând reprezentanților presei că se va putea sbura într'un viitor apropiat cu 1.000 km. pe oră. Drumul din Europa în America va fi parcurs astfel în 6 ore de timp absolut ,sau 2—3 minute în timp relativ.

Bunăoară plecând din Berlin la ora 5 dim. (după meridianul Berlinului) vom ajunge la New-York la ora 5 și 02 minute (după meridianul din New-York).

O singură greșală cuprindea cronica noastră: am admis că acțiunea s'ar petrece abia în anul 1940, fără a ști că peste câteva săptămâni, stratosfera va fi cucerită. Nu exagerăm afirmând că poate și în 1935 se va realiza acea cronică fantezistă.

CE E STRATOSFERA ?

După cum am arătat atmosfera se împarte în două regiuni și anume:

TROPOSFERA e zona de aer dela suprafața pământului până la 11.000 metri înălțime.

STRATOSFERA e restul aerului dela 11.000 m. în sus până la vidul intersideral.

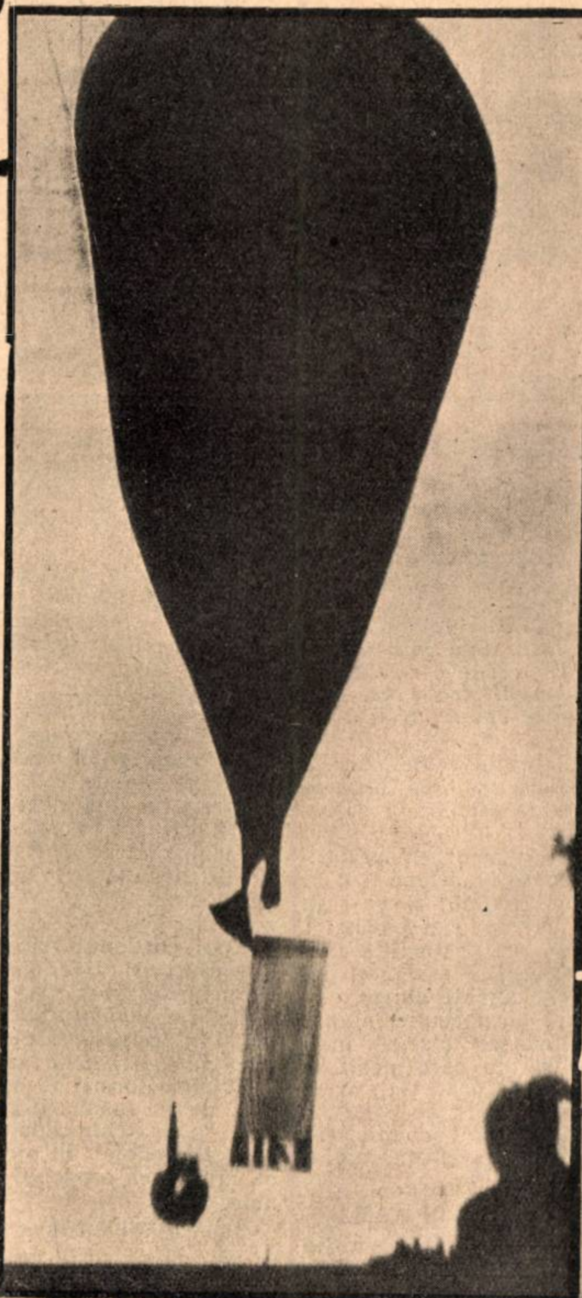
Impărțirea aceasta, făcută de Teisserenc de Bord nu e arbitrară.

Intre aceste două subdiviziuni există deosebiri din toate punctele de vedere.

In troposferă aerul e vecinic în mișcare, avem aci curenți orizontali și verticali.

In stratosferă aerul e mult mai liniștit.

Jos: *profesorul Picard;* dr.: *aerostatul în momentul ascensiunei.*

Jos: *Expediția alpină plecată din Gurgl, în drum spre platoul pe care a aterisat balonul profesorului Picard.*

Din punctul de vedere al compoziţiei chimice, atmosfera nu e omogenă. Astfel în partea ei inferioară cuprinde 73 părţi azot, restul oxigen, vapori de apă, acid carbonic etc.

Cu cât ne ridicăm la altitudini mai mari, scade procentajul azotului. Dela 11.000 m. în sus nu mai există vapori de apă, deci nu sunt nori, ceaţă, grindină, furtuni, uragane şi descărcări electrice.

In schimb în stratosferă există o pătură de ozon, gaze ionizate, un element nou numit GEOCORONIUM şi radiaţiuni penetrante gama, ultra-gama, razele cereşti, etc.

Presiunea atmosferică la mari altitudini e tot mai redusă, ajungând aproape de zero la graniţele vidului sideral.

După calculele recente înălţimea masei de aer ar fi de 500 km.

Profesorul Picard şi inginerul Kipfer au ajuns dar abia în partea de jos a stratosferei, ceeace încă e un merit excepţional, fiind primii oameni cari au putut ieşi din troposferă, şi să plutească într'un mediu necunoscut.

Profesorul Picard a fost comparat cu Lindbergh, însă pe când acesta din urmă a sburat într'un element cunoscut, între nori şi valuri, savantul elveţian a ştiut doar prin calcul unde este, deoarece acolo e aerul atât de rarefiat şi transparent, că nu se vede nimic, nici nori, nici ceaţă, nici fum.

CIFRA 13 E UNEORI NOROCOASĂ

Auguste Picard, de naţionalitate elveţiană, e stabilit de mulţi ani în Belgia, fiind profesor de fizică la Universitatea din Bruxelles.

Cu prilejul interviewului său prin radio în noaptea de 1—2 Iunie a declarat că nu e superstiţios deşi numele său compus din 13 litere, iar printr'o simplă coincidenţă a făcut 12 ascensiuni mai mici, de antrenament, înainte de a se ridica în stratosferă.

A 13-a ascensiune, la 27 Mai 1931, a fost dar norocoasă.

10 ANI DE CALCULE

Prof. Picard s'a pregătit timp de 10 ani până să-şi ia sborul spre astre, calculând şi recalculând totul.

Anul trecut anunţase de trei ori că se va ridica în stratosferă şi nu s'a ridicat, pierzând simpatia presei, care l-a luat drept un farsor.

Ori vremea n'a fost favorabilă de primele două ori, iar a treia oară intrase un fir de nisip în gondolă şi pentru acest lucru a trimis la plimbare pe fotografi şi pe reporterii cinematografişti.

Se zice că o mare bancă din Bucureşti, constatând la încheierea unui bilanţ lipsa sumei de 5 bani, ar fi cheltuit un milion de lei pentru a plăti orele suplimentare a câtorva sute de funcţionari, cari au verificat iar toate conturile, până s'a descoperit eroarea.

Picard a făcut la fel. Observând anul trecut un fir de nisip în gondolă a amânat ascensiunea.

Odată ce intrase acel grăunte de praf în sfera de aluminium, putea să fi ajuns un altul în balon, la supape, ventile ori între pereţii de etanşitate. Profesorul a preferat să se fie luat în râs a treia oară şi n'a mai plecat.

La 27 Mai 1931 nu mai veni nici un ziarist, ci doar un fotograf din Augsburg. De astă dată balonul se urcă vertiginos în stratosferă.

ASCENSIUNEA

Ascensiunea balonului a avut loc la Augsburg (Bavaria) în faptul zilei de Miercuri 27 Mai, la orele 3 şi 56 m., în prezenţa autorităţilor şi a unei comisiuni de savanţi.

Aerostatul avea 30 m. în diametru şi o capacitate de 14.000 metri cubi.

Cei doi *astronauţi* (prof. Auguste Picard şi ing. Paul Kipfer sunt primii oameni din lume, cărora li s'a acordat acest titlu de către presă şi cercurile ştiinţifice) s'au închis în gondola sferică de aluminium cu o jumătate de oră înainte.

Vremea fiind favorabilă, balonul se ridică cu o mare forţă ascensională, datorită regimului de înaltă presiune, stabilit în acea zi în regiunea Augsburg.

După calculul experţilor cari au urmărit aeronava cu automobilul, balonul atinsese curând înălţimea de 12.000 metri şi dispăru în albastrul Cerului.

La orele 2 după amiază sosi vestea că balonul a ajuns în Elveţia, patria prof. Picard, plutind la 14.000 m. deasupra lacului Constanţa.

Purtat de vântul de sud-est, aerostatul ajunse la aceiaşi înălţime deasupra Vosgilor (Franţa), apoi luă direcţia spre nordul Italiei şi de aci spre gheţarii Tirolului (Austria).

ATERISAREA

Intr'o singură zi balonul pluti aşa dar deasupra Germaniei, Elveţiei, Franţei, Italiei şi Austriei, contrar tuturor ipotezelor că în stratosferă n'ar exista curenţi.

Aerul e într'adevăr în aceste înălţimi ale văzduhului mult mai liniştit ca la suprafaţa pământului, dar şi această linişte e relativă.

In timpul nopţii nu s'a mai ştiut nimic de soarta balonului şi a astronauţilor.

La 28 Mai, în zorii zilei, un ţăran, numit Hans Faltner, observă aerostatul pe un gheţar, la câţiva km. depărtare.

Repede de tot se organizară expediţii pedestre şi aeriene. Nu se ştia însă dacă cei doi savanţi au coborît din Cer vii sau morţi.

După câteva ore o expediţie alpinistă, printre cari se găsiau şi doi medici cu instrumente chirurgicale şi material farmaceutic, ajunse pe gheţarul Grosser Gurgel, înalt de 2.700 metri, pe care aterizase cei doi Prometei, la 27 Mai, orele 10 seara.

Savanţii au dormit noaptea în gondolă, negăsind pe gheţar nici-o locuinţă.

FUNCŢIONARUL DE VAMĂ

Imediat sosi şi o altă expediţie compusă dintr'un şef de post, câţiva jandarmi şi un funcţionar de vamă.

La fel a păţit-o şi Blériot, primul aviator care a trecut în zbor canalul Mânecii. Aterizând în Anglia, trebui să se supună unor formalităţi de vamă unde i s'a dat să iscălească o hârtie de *„vapor"*, neexistând pe atunci formulare vamale pentru aeroplane.

Cum în Austria funcţionarii administrativi sunt mai puţin severi ca autorităţile engleze, profesorului Picard nu i s'au făcut dificultăţi vamale, deoarece în Tirol, nu se găsesc încă formulare pentru stratosferă.

Savantul a donat gondola primăriei din Gurgel, drept amintire.

CE S'A VAZUT IN CER ?

Astronauţii au fost asaltaţi pe gheţarul din Gurgel de peste 100 de ziarişti.

Ei au trebuit deci să facă declaraţiuni asupra celor văzute în cer.

Prof. Picard a calculat raza vizuală a orizontului, ce a fost de aproape *1000 km.* la altitudinea de 16.000 metri.

El ne mai spune că stelele se pot vedea ziua mai strălucitoare, fenomenele optice fiind altele la altitudini mari, din cauza aerului rarefiat, a cărei presiune e abia de 1/10 de atmosferă.

Sus în cer e un frig grozav, de cel puţin — *60° C.*

Cum însă gondola era ermetic închisă şi etanşitatea pereţilor ei dubli (ca la *thermos*) nu permiteau să între frigul, ei au avut de suferit din contra de căldură. Aparatele electrice de încălzit au ridicat temperatura la + 45 şi la + 50° C.

Pe o arşiţă atât de grozavă, cei doi savanţi au trebuit să lucreze în laboratorul-cuptor.

In stratosferă nu se poate deschide o fereastră, de oarece în afară că intră frigul polar, îţi iesă sângele prin nas, ochi şi piele din cauza presiunei scăzute. E caşicum trupul omului s'ar acoperi într'o clipă cu sute de ventuze, reci de — 60° până la — 70°, care i-ar suge tot sângele. In plus, plămânii n'au ce respira, vidul fiind de a zecea parte din presiunea barometrică normală.

Cei doi astronauţi au făcut dar o ascensiune cum nu se poate mai primejdioasă.

Dacă etanşitatea gondolei s'ar fi defectat, ambii savanţi muriau imediat asfixiaţi şi degeraţi.

PRIZONIERII STRATOSFEREI

O altă posibilitate de a muri era ruperea cordonului ventilului de evacuare al hidrogenului.

Se ştie, după reportagiile publicate la timp în *„Dimineaţa"*, că astronauţii au luat vre-o 400 kgr. praf de plumb, drept lest, din care însă n'au aruncat decât 150 kgr.

Forţa ascensională fiind mare ei au ajuns repede la 12.000, apoi la 14.000 şi în fine la 16.100 metri.

Coborîrea a fost mai grea.

In primul rând au dat de curenţi necunoscuţi cari i-au târît peste cinci ţări, cum am văzut mai sus.

Apoi cordonul ventilului, nu se ştie din ce motive, n'a funcţionat în primele momente.

Cei doi oameni s'au pomenit a fi astfel prizonierii stratosferei, din care nu mai puteau să coboare.

Ei n'au dormit 48 ore, n'au mai avut de ale mâncării şi suferiau şi de o sete chinuitoare din cauza arşiţei gondolei. In plus observară cu groază că oxigenul e pe terminate.

După ultimul calcul mai aveau oxigen abia pentru două ore.

Atunci a scris Picard acel celebru testament, cuprinzând însemnările ştiinţifice.

Dacă rămâneau în stratosferă, balonul şi cadavrele lor ar fi fost descoperite poate peste 50 sau 100 de ani.

Eşecul primei ascensiuni ar fi fost demoralizator şi treceau poate decenii până ce un alt Picard, mai norocos, mai savant, ar fi avut curajul să se ridice în acest ocean al morţii.

Ştirea senzaţională transmisă a doua zi de agenţiile telegrafice şi de staţiunile de radio, anunţând coborîrea din stratosferă a celor doi oameni, a produs un adevărat delir în toată lumea.

Atât de puternică a fost impresia în lumea întreagă încât vre-o 8 zile evenimentul la ordinea zilei a fost sborul lui Picard.

Savantul elveţian, profesor la universitatea din Bruxelles, deveni în 24 ore fizicianul cel mai celebru de pe glob, după Einstein.

Dela 27 Mai până la 4 Iunie s'au întâmplat atâtea evenimente mari, precum ploi torenţiale catastrofale, cutremuri, alegeri, etc.

Totuşi evenimentul dominant, căruia ziarele trebuiau să-i consacre pagini întregi în plină campanie electorală, a fost ascensiunea profesorului Picard.

Meritul acestei ascensiuni se resfrânge în parte şi asupra asistentului inginerul Paul Kipfer, care a făcut lucrări remarcabile ce vor stârni unanima admiraţie a fizicienilor şi meteorologilor.

RAZELE CEREŞTI

Prof. Picard şi ing. Kipfer au studiat între altele razele cereşti.

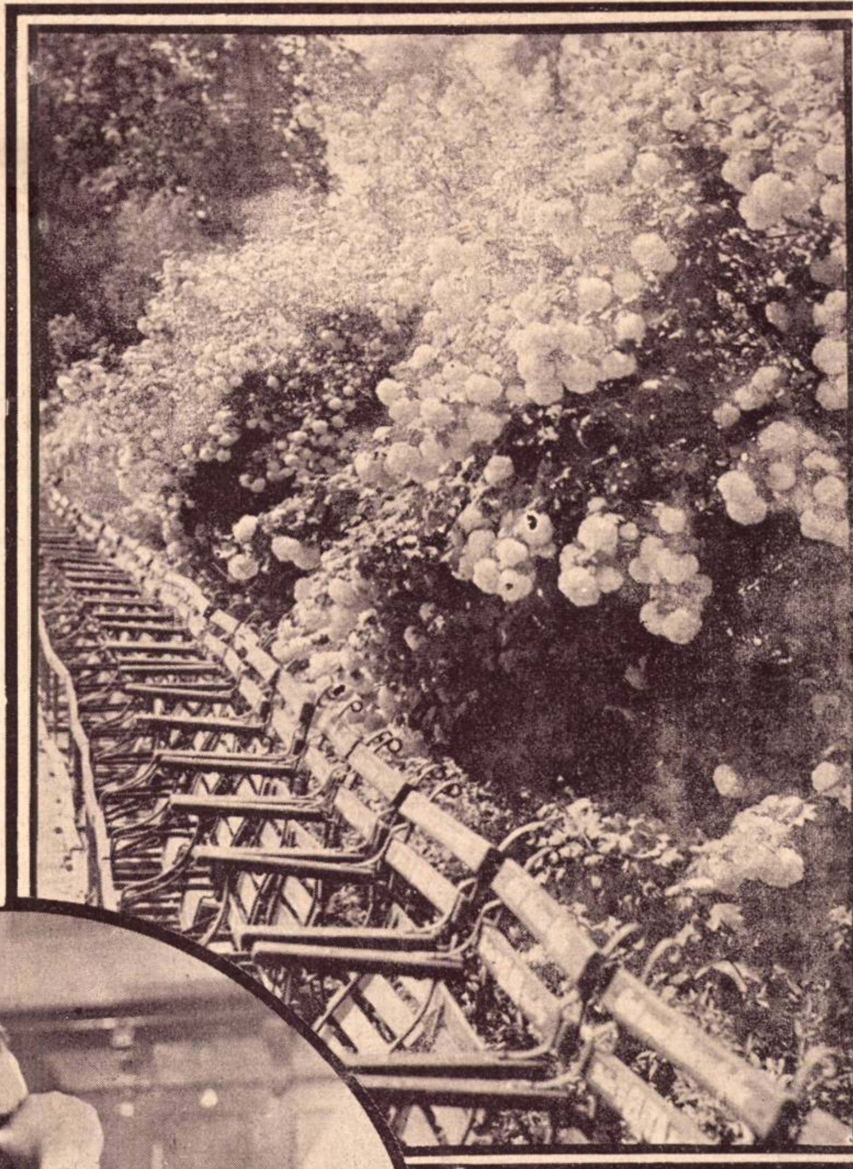
Cum spaţiul acestui reportaj s'a sfârşit, ne vom ocupa de aceste raze într'o cronică ştiinţifică viitoare.

E suficient să spunem că sunt menite să producă o revoluţie a ştiinţei, având poate aplicaţiuni imediate în medicină prin marea lor putere penetrantă.

Se crede că aceste radiaţiuni ar fi *„forţa vitală"*, căutată de atâta veacuri.

LOT

E cald

Dr.: *In Cişmigiu.*

VARA te gândeşti involuntar la plăcerile iernei şi iarna la plăcerile verii. Ai aşteptat toată iarna să se încălzească, sgribulit într'un palton, care totdeauna ţi s'a părut prea subţire şi prea scurt, pentrucă nu puteai suferi frigul şi acum toate stofele-ţi par groase, prea compacte, prea grele, fiindcă e vară, fiindcă e cald.

Te scoli dimineaţa puţin împrospătat de boarea răcoroasă a nopţii, ai făcut câţiva paşi şi simţi cum te topeşti.

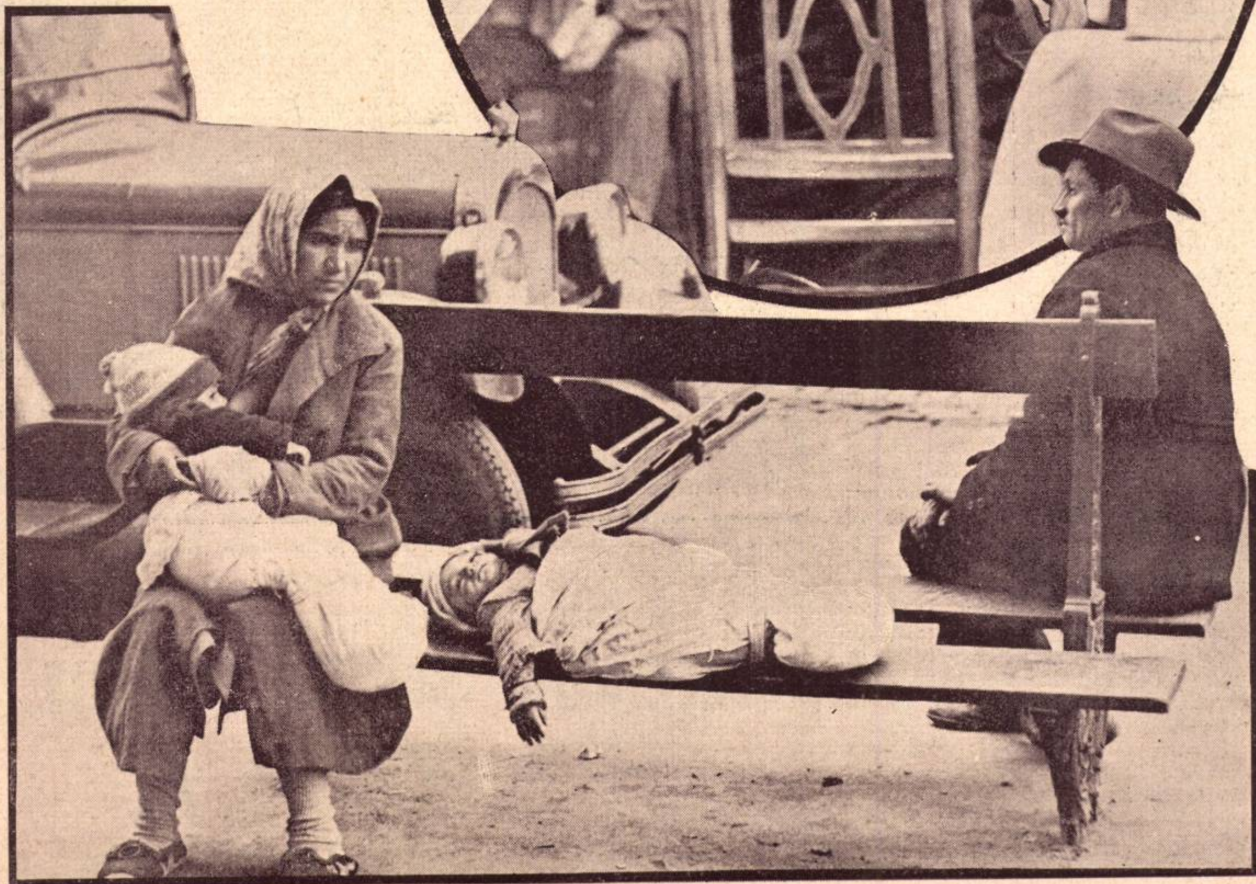
Ţi-e cald!

Pe străzi soarele împarte latul caldarâmului în două fâşii, una albă, strălucitoare, incandescentă, care-ţi înţeapă ochii şi alta îndoliată de umbră, ce priveşte cu resemnare soarta celeilalte jumătăţi, speculând asupra torturei la care va fi supusă peste câteva ore.

Stau la o staţie de tramvai. Liniile paralele, ca două galoane argintii se pierd sub o cutiuţă cu brâu stacojiu care se măreşte din ce în ce, apropiindu-se în legănări de raţă leşească. Este vehiculul comunal care suferă de manie ambulatorie, chiar pe căldura aceasta pârguitoare, mânat de neobositul său suflet electric.

In tramvai câţiva pasageri, câteva doamne. Evantaele improvizate din gazete, mănuşi şi batiste se agită ritmic, oprind descompunerea picturei obrazului, descompunere inerentă temperaturii tropicale, care n'a fost prevăzută de fabricantul de farduri, în calculele lui.

Mijloc : *Un puişor de somn;* jos : *Pe Bulevard într'o zi de vară.*

Vatmanul oftează la fiecare ţâşnitură a frânei automate şi lasă paşnic să circule în faţa tramvaiului un camion cu lăzi, fără să semnalizeze măcar. Câtă energie exprimată „naţional" n'ar consuma el, dacă ar fi iarna şi-ar trebui să se încălzească.

Am ajuns în centru. Cocleala smoalei, îmbibată de miasmele adunate la marginea trotuarului, te isbeşte sub nări, îţi pătrunde în plămâni, ca o inhalaţie de gudron şi amoniac.

Forfoteala, atingerile inevitabile unei intense circulaţiuni, te enervează, te plictisesc, pentrucă sunt un prilej de a te încălzi.

Efectele arşiţei sunt vizibile pe toate fizionomiile.

Unora li s'a pistruiat obrazul, ca şi cum i-ar fi stropit cineva cu muştar.

Alţii şi-au pârjolit benevol epiderma, până la refuz, reuşind să inverseze culorile ca pe un negativ fotografic.

Unor dudui li s'a înroşit numai nasul, ce contrastează cu restul feţei, ca un ardei mic, iute, pe o farfurie albă de porţelan.

Toate feţele sunt brobonate de sudoare şi lucioase ca nişte osii lubrifiate. La câţiva paşi de mine un ţigănuş proptit de zid şi-a aranjat coşul cu rahat pe doniţă, ca pe un soclu monumental. Cu ochii pe jumătate închişi, urmăreşte peregrinările muştelor, care sboară depe rahatul cu gust de trandafir, pe acela cu gust de fisticuri. Ajung în Cişmigiu şi cotesc pe o alee singuratică, umbrită şi răcoroasă. La o co-

titură, baldachinul împletit din frunze, cedează locul unei pădurici dese de castani, străjuită de bolovani, ca un chenar alb, pe reclama unei stațiuni balneare.

Pe unul din bolovani, un student exilat de urgia proprietăresei purecă citatele dintr'un curs de drept roman, și privește apoi cerul, ca și cum ar aștepta o confirmare divină scrisă pe bolta străvezie. Grav și convins de importanța sa în univers murmură exorcismul, care-l va apropia cu un pas de licența dătătoare de deziluzii și mizerie funcționărească.

In chioșcul din aleea trandafirilor, un grup de intelectuali minori, îmbină plăcutul cu utilul, adică „fitul" cu lectura cărților didactice, sorbind totodată aroma molcomă a măceșilor și esența abstractă a științei.

Apariția unei dudui solitare, ce-și plimbă spleenul în decorul romantic al pergolelor înghirlandate, îi distrează câteva clipe. Apoi materia de examen este iarăș înghițită ca o pilulă amăruie, căutând să-laș definitiv în mintea quasi-virgină a candidaților. Ajung într'o alee inundată de soare. Scaune goale ațipesc nostalgic sub arșița caniculară, care le topește fardul verde de ulei. Ciorchinii de „boule de neige" în unduiri grațioase le reamintesc idilele necunoscuților plecați, șoaptele și jurămintele lor efemere. Stăpânite par'că de o fatalitate imuabilă, scaunele își întind brațele ospitaliere, cerând grația trecătorilor...

Și lor le e nesuferită singurătatea...

Tristețea monotoniei lor, mă cuprinde și își trezește la viață imagini depărtate, de zile petrecute într'un „dolce far-niente", pe nisipul dogoritor al plajei.

Intru într'un restaurant. Chelnerul, într'o plecăciune care-i consumă ultima rezervă de energie, salută. La o masă, o victimă a căldurei, proptită între două scaune ca să-și mențină poziția verticală a torsului, face mătănii solniței, ca unui idol african.

In stradă, forfoteală. E ora prânzului. Soarele asvârle razele vertical, topind umbrele. In fața mea pe o bancă, o femeie ține în brațe un copil. Altul l'a pus pe bancă. Privirea ei fugară urmărește pe fiece trecător și fără a articula nici o silabă, cutele frunței îți desvălue întreaga mizerie a celor trei ființe, așternute acolo ca pe o tejghea înfiorătoare, pe care se trafichează carnea omenească. Nimeni nu-i întinde un ban; nimeni nu o miluește cu o privire măcar. Mizeria aceasta ascunsă iarna în bordeiul cu ferestrele lipite cu jurnale, și-a luat acum dreptul să iasă la lumină, la soare, să se bucure de căldura pe care a dorit-o atât de mult în zilele de ger, căldură nesuferită nouă, acelora cari vom pleca în vilegiatură.

I. IONEANU

Un condamnat nevinovat închis 14 zile în celula morții

La 19 Ianuarie a acestui an, clubul de șah din Liverpool a fost chemat la telefon. Cineva cerea să vorbească cu d. Wallace și deoarece nu era la club, i se lăsase vorbă, să vie a doua zi pe la orele 8 seara pentru o întâlnire comercială, la un domn Qualtrough din Menlove Garden 25. Era vorba de o chestie urgentă și d. Wallace era rugat să vină neapărat.

La 20 Ianuarie s'a găsit cadavrul mutilat al soției lui Wallace, în salonul casei. Nu se putea găsi nici o urmă, care să ducă la descoperirea criminalului. Soțul victimei a fost arestat, bănuelile împotriva lui se închegau, dar nu exista nici un motiv pentru acea faptă odioasă, menajul soților fiind destul de armonios.

In ce privia alibiul stabilit prin telefon, poliția vedea în el doar un truc al asasinului. Cercetările poliției dovediră de altfel, că un domn Qualtrough nici nu exista la adresa indicată. De-aceia declarația lui Wallace, că se aflase în acel cartier pentru a trata o afacere, n'a fost luată în serios. Wallace era bănuit că se chemase el însuși la telefon. Directorul clubului de șah, care îl cunoștea pe Wallace de ani de zile, declară că vocea de la telefon nu era a inculpatului. Procurorul interpretă această declarație în sensul că Wallace își schimbase intenționat vocea. Inculpatul a fost găsit vinovat de uciderea soției sale și condamnat la moarte.

Mii de concetățeni ai săi erau însă convinși de nevinovăția lui și făceau rugăciuni pe la biserici, implorând pe Dumnezeu să facă dreptate condamnatului nevinovat. Avocatul lui Wallace reușise să obțină o revizuire a procesului, fiind de părere că un criminal de profesiune săvârșise omorul, după ce avusese grije să îndepărteze pe soț prin chemarea telefonică. Pledoaria avocatului ținu patru ore, replica procurorului cam tot atâta.

După o deliberare de 40 de minute tribunalul pronunță sentința de achitare, din lipsă de dovezi.

La ieșirea din tribunal, fostul condamnat la moarte nu putea să spună nimic.

— Nu simt acum absolut nimic, declară mulțimii, care îl aclama frenetic. Sunt în această clipă deasupra sentimentelor și senzațiilor. Nu știu decât atât, că sunt nevinovat și că niciodată nu m'am îndoit, că Dumnezeu va ști să-mi facă dreptate.

Wallace e în vârstă de 52 ani, iar zdruncinările sufletești prin care a trecut în ultima vreme, l-au desfigurat complet. E palid, slăbit, istovit, un adevărat cadavru viu. Copleșit de emoție, era cât pe aci să leșine la ieșirea din închisoare și prietenii au trebuit să-l ducă în brațe până la o mașină.

In Anglia domnește părerea generală, că in ultima clipă s'a reparat în cazul Wallace o gravă eroare judiciară.

ACALMIE

O fabrică de legi s'a închis și un alt parlament își deschide zilele acestea porțile. In sfârșitul recent de sesiune, Camera și Senatul au votat sute de legi pe zi — un record parlamentar. America trebue să fie foarte geloasă... Votarea atâtor legi a trebuit să se facă cu mare viteză, ceeace a sdruncinat oarecum moravurile pașnice ale parlamentarilor și în special ale senatorilor, ființe care își duc viața în ralenti. Ritmul

Aspecte electorale.

accelerat în care s'au votat ultimile legi, a alungat somnul tradițional al senatorilor și, ca să termine mai repede, Maturul Corp, rostea după fiecare articol, citit în grabă de raportorul legii:

— „Admis!"
— „Art. 2".
— „Admis!"
— „Art. 3".
— „Admis!"

Când s'a văzut totuș că în ziua închiderii mai rămăseseră numeroase proecte nevotate, succesiunea dintre numerele articolelor și „admis" s'a simplificat și mai mult.

De o parte raportorii strigau în șir:

— „Art. 1, 2, 3, 4, 5".

De altă parte senatorii spuneau în serie, fără întrerupere:

— „Admis!..."
— „Admis!..."
— „Admis!..."

Pe unii monotonia votării și căldura excesivă i-a toropit. Incepură să moțăie, dar nu se lăsară învinși de somnolență. Ei continuară ca prin vis, să-și facă datoria de aleși ai națiunii, votând mereu:

— „Admis!... mis!... mis!... mis!..."

Un senator e trezit brusc de un chestor și, amețit de somn, strigă:

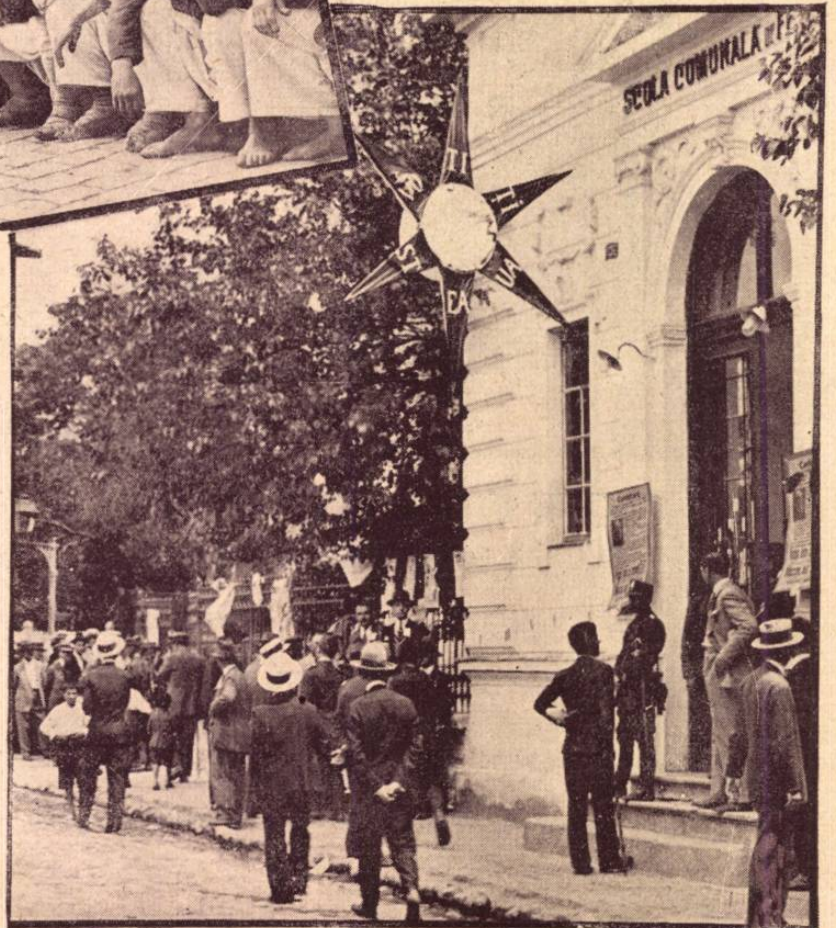
— „Mis!... Miss România!... Trăiască Miss România!..."

S'a dizolvat și acest parlament și începură pregătirile pentru alegerile generale. Redactări de programe, turnee electorale... Un ministeriabil, om de spirit, a candidat într'un centru în care jumătate din populație cere reforme agrare, iar jumătate are interesul să nu schimbe nimic.

— „Vom avea un bogat program" — a declarat „șeful" la o întrunire, — deviza noastră va fi:

„Reforme și status quo..."

E cel care a definit pe vremuri ale-

se-pitoresc împotriva alegerilor. Zadarnic colindară gazetarii toate secţiile; par'că n'ar fi fost vorba de alegeri ci de înmormântări.

Opoziţia nu prea spera să obţină voturi multe. A fost totuş un elector, un fost ministru, destul de corpolent, guvernatorul Făgădăului, care se bizuia mult pe popularitatea domniei sale din acest cartier, căci „Conu X” a făcut mult pentru co-mahalagiii săi: le-a pavat uliţele, le-a adus apă, a pus flori în squarurile din faţa casei sale, de pe strada Toamnei...

Care cum avea câte o mică încurcătură pe la vre-un minister, „Conu X” îl primia la orice oră din zi şi noapte, intervenia pentru el şi dacă nu putea să-i dea dreptatea, îi da cel puţin o nădejde şi o vorbă bună. Ba încă, cu ocazia unui fericit eveniment familiar, marele elector din Făgădău, a întins un ospăţ în curtea bisericii, ca pe vremea cea bună, când poporul se ospăta pe socoteala boierilor... Şi de aceea „guvernatorul” era iubit şi stimat. Din aceeaşi cauză spera ca cel puţin în cartierul său, în care făcuse atâta bine, să obţină câteva mii de voturi, care să-l salte în parlament. Dar ingratitudinea masselor este fără de margini. La poarta localului de vot, fostul ministru împărţea surâsuri şi strângeri de mână şi se bucura că recunoştea printre votanţi, sute din cei cărora le făcuse bine, toţi făgăduiau votul lor marelui elector. Rezultat la acea secţiune, pentru Conu X.: *20 voturi.*

BRAK

Clişeele de sus şi din cerc, reprezintă aspectul a două localuri de vot, în ziua alegerilor pentru Cameră.

gerile: Operaţiuni prin care cetăţenii liberi îşi aleg stăpânii!...

O sirenă matinală de fabrică a trezit departe cântec de cocoş. Lumina dimineţii vine aburită, monocromă, ca trecută prin transluciditatea de geam a cerului posomorît, — vast luminător cu polar. Numai în zare răsăritul soarelui se prevesteşte printr'o felie de cer, de un roz de şuncă proaspătă.

Automobile fâlfâind din aripi de afişe cenuşii, murdare ca şi zorile Capitalei, se opresc în faţa localurilor de vot, unde cu noaptea în cap, s'au înfiinţat agenţii guvernamentali. Şefii de culoare, cască şi înconjuraţi de agenţii lor, dau cele din urmă ordine, înainte de începerea bătăliei.

Bătălie, — este un fel de a vorbi, căci oborenii, mardeiaşii din Tei, sau zurbagiii dinspre gropile lui Ouatu, s'au mulţumit de astă dată „să facă hai” — adică scandal — în stil redus.

La cârciuma lui Pitpalac de pe Filantropia, beţiile n'au avut anvergura de odinioară şi din cauza „lipsei de fonduri”, electoralii de pe vaporul lui Assan s'au mulţumit de data aceasta, cu apa sălcie a cişmelii de la marginea trotuarului.

Totul s'a petrecut în ordine, cu prea puţină bătaie şi numai cu două trei focuri de revolver. Dar lipsa celui mai activ element, bătaia, face din alegeri un non-sens din punct de vedere spectaculos. De unde la alte alegeri reporterul devenea un fel de corespondent de război şi avea de descris mari învălmăşaguri, pândiri, boxări producătoare de „boiangerie la nas” şi harţe cu memorabilele ciomege electorale şi cu toată suita lui de înjurături, — acum, o frază identifică monoton operaţiunile dela toate secţiile de votare:

„Alegerile au decurs în linişte”. A fost o adevărată crimă de le-

— „*Eu cu cine votez?*”

ASEW, TRADATORUL

ROMAN DE FRANZ LARWIN

1

MARELE NECUNOSCUT

IN ZIUA de 15 Iulie 1904, între orele 8 și 9 dimineața, patru conspiratori coborîră în gara St. Petersburg. Erau deghizați în impiegat de cale ferată, portar, birjar și ofițer de marină. După ce li se împărțiră bombele, una de 6 kilograme și trei mai mici, ei porniră spre biserica Pokrow, unde așteptau ordinele șefului lor, Sawinkow. După eșuarea a două atentate, cei de „sus" luară altă tactică și în felul acesta, urma să se procedeze acum. Primul atentator trebuia să rămână în umbră, să lase tovarășului greutatea aruncării bombei și numai în cazul când n'ar fi atins țelul sau bomba n'ar fi explodat, să-i sară în ajutor.

Azi trebuia să cadă Plehwe, ministrul de interne, partizan al oprimării țariste și autorul numeroaselor măceluri. După ce l-au urmărit două luni, au reușit însfârșit să afle felul cum urma să-și împărțească timpul în această zi, și acum vroiau să-și pună planul groaznic în aplicare Plehwe, urma să treacă pe la ora 9 și 45 prin piața Ismailow, mergând în spre gara baltică, de unde expresul de zece, îl ducea la reședința țarului. Pe această bucată de drum trebuiau să-l asasineze, cu toată paza strictă a agenților secreți ai poliției.

Era o zi frumoasă de vară. La ora 9 și 10 Sawinkow urma să facă un semn tovarășilor, cari așteptau în grădina bisericei. Sassonow, care trebuia să arunce întâiu bomba, era foarte calm; nici nu avea aerul că minutul următor era decisiv pentru viața lui și a unui alt om. Stătea pe o bancă cu Sikorsky și plănuiau cum vor îneca bombele care vor rămânea de prisos, după atentat. Kaliajew, al treilea, ședea mai retras, drept în fața ușii bisericii, și se închina neîncetat.

Tăcut, micul cortegiu se puse în mișcare. Sassonow purta bomba sa învelită în jurnal, ceilalți — mai fricoși — o ascundeau sub haine. Când trecură podul de peste canalul Obwodny, decorul străzii arăta că Plehwe nu era prea departe: peste tot ofițeri, comisari și agenți secreți. Majoritatea dintre aceștia din urmă, erau amestecați în mulțime. Sassonow vroia tocmai să se apropie de balustrada trotuarului, când observă că jandarmii făcuseră cordoane; nu mai înaintă, se înghesui însă între mulțimea ce staționa pe scările primăriei. O secundă după asta, o trăsură trecu în galopul cailor. In omul după capră, Sassonow recunoscu pe birjarul lui Plehwe. Deci nu exista nici o confuzie.

In momentul acela, trăsura unuia dintre ofițeri întrecu pe aceea a lui Plehwe. Birjarul acestuia coti, lipindu-se aproape de trotuarul pe care stătea Sassonow. Totul era un joc al norocului...

Sassonow sări dintr'odată lângă trăsură, și svârli cu putere bomba pe fereastră.

Un sgomot infernal umplu strada.

In clipa următoare, nori galbeni se împrăștiară pe locul dezastrului. Când s'au risipit, doi cai, stropiți de sânge alergau peste podul Obwodny târînd oiștea după ei... Pe jos, rezemându-se într'o mână, se svârcolia atentatorul Sassonow. Sub corpul său se strânsese un lac de sânge. Trăia. Zece pași mai departe zăcea o grămadă de resturi arse. Era tot ce mai rămăsese din Plehwe și trăsura sa.

Pe piața Ismailow domnia groaza. Abia după câteva minute își revenirâ soldații și polițiștii: închiseră intrarea străzii și acoperiră cadavrul lui Plehwe. Birjarul fusese rupt în bucăți.

Doi dintre atentatori putură să se salveze. Sikorsky, care fusese foarte neîndemânatec la aruncarea bombei sale în apă, a fost arestat. Mai târziu a fost executat.

Acest eveniment din ziua de 15 Iulie, care a sdruncinat întreaga Rusie, dăduse semnalul de început al lucrărilor socialiștilor revoluționari. Reușitele atentatelor săvârșite atât de des, în anii 1904 și 1905, făcură poporul să piardă cu totul încrederea în stăpânire. Stăpânitorii Rusiei se găsiau în fața unui dușman mult superior lor, mai ager și mai inteligent în toate acțiunile ce le întreprindea. O ceată de idealiști aproape nebuni, s'au unit, conduși fiind de o voință supraomenească, au învățat să comande și să făurească planuri, pe care le pun în practică, cu multă abilitate.

Urmările atentatului contra lui Plehwe au fost următoarele: panica domnia în cercurile conducătorilor politici și siguranța în taberele revoluționarilor.

Voința de fier, noul dictator, care-l punea în umbră pe Gerschuni, vechiul conducător al revoluționarilor și-i ia imediat locul, e **Ewno Asew**, inginer din Rostow pe Don.

Imediat după atentatul contra lui Plehwe, Asew, omul bine făcut, cu fața întunecată, care inspira respect și ordona din ochi tăcerea, care cunoștea lumea mai bine decât ori care altul dintre tovarăși, care nu se temea nici de dracul, nici de poliția secretă, își asigură locul de frunte, printre socialiști. Nimeni nu știa dacă are curaj sau nu; din cauză că nu avea nevoe să se ocupe de afaceri, pe care le putea preda foarte ușor tovarășilor, aceștia nu știau altceva decât să plătească faptele acestea cu viața lor. El este cum s'ar spune, creerul asociației. Când dânsul se afla la Amsterdam, apăsarea pe un buton era suficientă, ca să sară în aer o mină în Kiew. Atunci când se aventura să întovărășească pe unul din supușii săi, stătea la o depărtare de minimum 500 metri, într'o cafenea, îndemnat fiind de tovarăși, cari țineau nespus de mult la viața lui.

Ba, el era ceva mai mult decât creerul partidului. Erau „tovarăși", aproape nebuni, cu mintea înfierbântată, cu naturi vulcanice, cu gânduri ce-i duc aproape de pieire; nimeni nu putea avea o influență mai puternică asupra lor, decât Asew. Socotia bine și nimeria la perfecție lucrurile ce-i puteau liniști. Erau momente când Asew, aflându-se într'o dispoziție mai bună, săruta pe față pe unii din tovarăși; această sărutare era socotită ca venită din sferele cerești.

Revoluționarii, în general, sunt niște descreerați. Cred orbește în teorii neaplicabile și la nevoe, se aruncă orbește în prăpastia larg deschisă înaintea lor.

Ce însemnătate avea o viață omenească la Asew? Pentru pieirea unui general, conte, prefect sau guvernator, era deajuns să ridice degetul cel mare. Mai aspru era însă pentru trădători. Când Tatarow, trădătorul, căuta să se apere în fața tribunalului ad-hoc, Asew înfuriat exclamă:

— „La dracu! La ce bun toată piedoaria asta? Nu e important să auzim flecărelile lui; important e să-l ucidem!".

Astfel vorbește Asew, la care ideia predomină iar omul n'are nici o valoare. Fiindcă n'a putut reuși să-l prindă pe Tatarow și să-l ucidă, fără să afle nimeni, a ordonat să fie împușcat chiar în locuința și de față cu bătrâna lui mamă. Asew primi cu sânge rece vestea, că cele trei gloanțe îl sfârtecaseră pe trădător; ba era încă foarte vesel. Se răzbunase însfârșit! Tatarow era singurul care îndrăznise să-l insulte: îl numia provocator!

Tatarow nu era primul care simțise colții răzbunării lui Asew! Despre aceasta poate povesti și după amiaza zilei de 28 Martie 1906. De data aceasta răzbunarea lui Asew se revărsase pe Gapon, care condusese massele lucrătorilor până în fața palatului țarului și care fusese îndepărtat ca trădător. Asew îl condamnă la moarte. Dar nu voia să-l lase să moară ușor, ca pe ceilalți; voia să-i îngreuieze până și clipa cea din urmă.

Inchiriase o vilă la periferia orașu-

lui, în interiorul cărela, într'o odae dela etaj, urma să aibă loc o convorbire între neştiutorul Gapon şi unul din oamenii lui Asew. In dosul unei uşi, urma să aştepte un grup de lucrători.

Şi toate se întâmplară după planul lui Asew. Gapon, neştiutor, povesti lucruri, pe care lucrătorii le ascultară şi astfel deşteptă ura lor. La ora şapte seara totul se sfârşise. Toata lumea, în frunte cu judecătorul, părăsi locul omorului. Săptămâni întregi corpul nefericitului Gapon, atârnă de un cuer, cu faţa la perete.

Asew nu avea un pic de milă pentru trădători. Ştia prea bine ce inconveniente pot aduce asociaţiei, şi nu suferea rivali. In orice privinţă voia să fie singurul care comandă.

Un om voinic, care nu râdea niciodată, care voia să fie numit de iubita lui „Muschi-Puschi", apăsa ici-colo pe un buton şi puţină vreme după aceea, Rusia număra un general sau un conte mai puţin.

Când apăsa încă odată, sute de fanatici neştiutori luau drumul Siberiei.

Norocul lui Asew era mare: nimeni n'avea îndrăzneala să se intereseze de trecutul unui astfel de om. Social-revoluţionarii erau fericiţi că puteau fi conduşi de Asew, un om cu o judecată sănătoasă, care în nenumărate rânduri a dat dovadă de geniu, mai ales în ceeace privia aplicarea teroarei; care era curagios ca Achille, şiret ca Odiseu şi conducătorul înăscut.

II

INCEPUTURILE UNEI CARIERE DE AGENT SECRET

Mult mai târziu ei au desgropat trecutul lui şi chiar atunci acesta rămăsese învăluit într'o ceaţă deasă.

Să fi singurul om teafăr într'o ceată de nebuni: iată secretul acestei vieţi ciudate. Când Asew a păşit în rândurile studenţilor înflăcăraţi, câte secrete nu ascundea trecutul lui! Drumul care-l dusese dela Rostow pe Don, spre şcoala politechnică din Karlsruhe, îl făcu să-şi piardă iluziile tinereţii şi să-şi dea seama de răutatea oamenilor.

Tatăl lui Asew, un biet croitor în Rostow pe Don, era foarte mândru de fiul său şi avea ambiţia să-l lase să studieze mai departe. Băiatul cu mutra antipatică, cu buzele enorm de groase, cu urechile mari, roşii şi depărtate de cap, nu era iubit de loc de camarazii săi. Aceşti copii au dovedit că au cunoştinţe mai bune despre oameni, decât subalternii de mai târziu, ai lui Asew; aceşti ştrengari de doisprezece ani îl poreclirā „marele ticălos". Ewno Asew a fost tovarăşul lor numai patru ani. Trebui să plece din

...Zece paşi mai departe zăcea o grămadă de resturi arse. Era tot ce mai rămăsese din Plehwe şi trăsura sa...

pricină că fusese dat afară din şcoală; prea era sburdalnic şi se enerva la fiecare glumă a tovarăşilor...

Urmară ani foarte grei pentru băiatul de croitor. Numai perseverenţei sale trebuia să mulţumească pentru succesul ce-l obţinuse la bacalaureat. Nevoia de a trăi, de a învinge, lăcomiei sale de bani şi glorie, i se datora puterea de muncă de mai târziu. Incepu să dea lecţii încercă să facă reportaj la o gazetă de provincie, lucră câtva timp în contabilitatea unei case mici de comerţ. Familia îl admira, il socotia geniu. Consideraţiunile celor de acasă îl făceau să simtă şi mai accentuat meschinul vieţii lui. In orăşelul în care trăia era înconjurat de duşmani. Pe zi ce trecea îşi dădea seama că e imposibil să mai rămână acolo; doria din tot sufletul să plece cât mai departe. Acel „ce", care l-a împins să plece din Rostow, nu era dorinţa de glorie, ci curiozitatea de a cunoaşte lumea şi viaţa.

Planul vechilor lui tovarăşi de a-l denunţa poliţiei drept revoluţionar, eşuase. Cercetară cu deamănuntul trecutul lui, dar nu găsiră nimic suspect, nimic precis, care să-l poată trăda.

Intr'una din zile, Asew dispăru din micul Rostow pe Don. Se spunea că ar fi prădat casa magazinului în care lucra şi că ar fi fugit cu conţinutul. In oraş circulau multe svonuri în legătură cu fuga sa, însă mai târziu, când tovarăşii săi se străduiau să afle adevăratele motive, le-a fost imposibil să lămurească acest prim punct negru din viaţa lui Asew.

Impreună cu alt tovarăş care se cam săturase de aerul oraşului său natal, Asew plecă la Karlsruhe, unde se stabili într'unul din cartierele periferice. Adevărat este că Asew îşi însuşise o sumă de bani, cu care plecase spre Karlsruhe; în oraşul său natal, gurile rele şoptiau că banii cu care plecase, constituiau o avere, în fond însă, imediat ce se stabili în Karlsruhe, rămase fără bani şi începu să ducă lipsuri mari. Duse o viaţă mizeră de student sărac şi se strădui să-şi termine cât mai repede studiile. Compatrioţii săi îl luau drept socialist. El vorbia puţin, de-atunci era tăcut, calitate care îl făcu mai târziu atât de temut. Rareori când discuta cu cineva, îşi exprima dispreţul pentru teroare şi pentru întrebuinţarea forţei.

Intr'o excursie spre Berna făcu cunoştinţa unei tinere rusoaice. Domnişoara Mankin, a fost modistă în patria ei, apoi a intrat în mişcarea revoluţionară şi a fost nevoit să fugă în Elveţia, unde ducea o viaţă mizeră, ca de altfel toţi compatrioţii ei refugiaţi. Intre Asew şi domnişoara Mankin se legă o prietenie strânsă. Sfârşitul acestei legături urma să fie de un tragism neînchipuit, deocamdată însă era o legătură de dragoste între doi tineri.

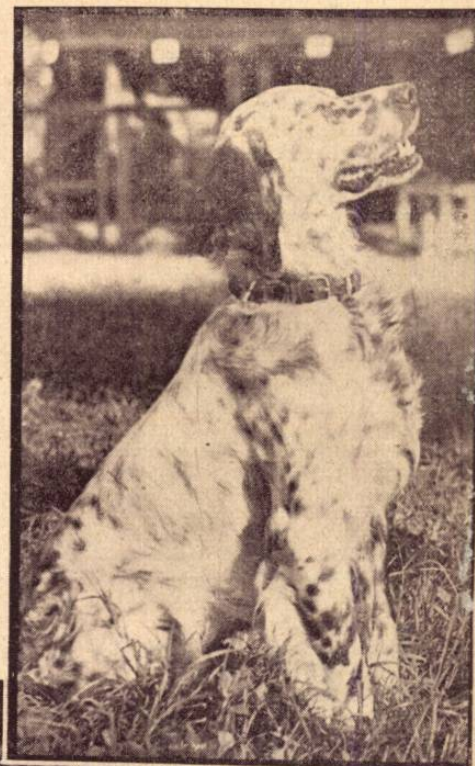
Mankin deveni iubita lui Asew. Indemnat de dânsa, el începu să capete interes pentru mişcarea revoluţionară şi pentru viaţa revoluţionarilor ruşi. Asew o făcu să creadă că e şi el partizan al acestei mişcări şi astfel Mankin îi încredinţă o mulţime de secrete din viaţa tovarăşilor ei ruşi şi despre acei cari trăiau acum în Germania.

Aci începu şirul monstruozităţilor. O monstruozitate e deacum felul cum Asew îşi nota date, nume, adrese, în compartimentul în care călătoria venind dela iubita sa din Berna, pentru ca mai târziu toate aceste date să întindă tot atâtea curse tuturor. Astfel începu Asew să cunoască secretele mişcării revoluţionare.

(Va urma)

Societatea „Principele Mircea" a organizat cu ocazia „Zilei Copiilor", cortegii impresionante, pe străzile Capitalei şi ale principalelor oraşe din ţară.
In fotografia din stânga, cortegiul trecând prin faţa Palatului Regal.

De curând s'a deschis in Capitală o interesantă expoziţie de câini, la care au fost prezentate exemplare din rasele cele mai variate.
Fotografiile pe care le publicăm in dreapta sus, la mijloc şi jos, reprezintă juriul şi câţiva din câinii expuşi, exemplare intr'adevăr minunate.
Expoziţia a avut un deosebit succes.

